

Giới thiệu Danh Môn Ác Nữ

Thể loại: Xuyên không, gia đấu, điền văn

Editor: Umi (từ đầu đến hết chương 4) Puck (từ chương 5 đến hết)

Beta-er: Puck

Số chương: ~ 200 chương

Nàng vốn nghĩ rằng xuyên qua chính là cuộc sống ăn ngon mặc sướng chờ đợi trước mắt. Nhưng nàng không ngờ bản thân vừa tỉnh lại thì gặp được phụ thân tiện nghi hưu thế để cưới kẻ khác, cậu mợ ruột lại vì đam mê quyền thế tiếp nhận hưu thư. không những thế bọn chúng còn muốn đoạt hết đồ cưới của mẫu thân, mà mẫu thân của nàng chính là một bánh bao điển hình, vờ biết lấy nước mắt rửa mặt. Hôn phu của nàng thì không chỉ muốn từ hôn mà còn tham lam muốn chiếm lấy chỗ ở không ra.

Vân Thủ giống như phượng hoàng tái sinh từ lửa cười lạnh. Nàng sống trên đời này chỉ quen ức hiếp người khác đâu đến lượt kẻ khác trèo tới đầu nàng ngồi. Nàng chỉ tin tưởng người đời gạt ta, phi nhi phi nhô ta, bắt nạt ta, hại ta, ta liền khinh bỉ lại chúng, coi rẻ chúng, nhục nhã chúng, khinh miệt chúng, đợi đến thời cơ thích hợp thì giết!

Nếu hồ ly tinh nhất định muốn làm mẹ kế của nàng thì đời này bà ta chỉ có thể làm thiếp.

Vị phụ thân tiện nghi kia nếu như vô tình vô nghĩa thì nàng sẽ khiến ông ta đời này thân bại danh liệt, sống trong sự nhục bång, khinh miệt.

Cậu mợ yêu thích hư vinh thì sẽ khiến cho họ tay trắng.

Một nhà vị hôn phu tham lam bị đuổi ra cửa, đi ngủ ở miếu đồ nát, ăn xin mà sống cả đời.

Mẫu thân bánh bao nhu nhược không nơi nương tựa, nàng liền trở thành chỗ dựa cho bà, giúp bà tuyển chọn một phu quân khác, nở mày nở mặt tái giá.

Bằng vào trí tuệ hơn người, nàng làm ruộng tốt, mở cửa hàng, mở công ty, mở ngân hàng, buôn bán với phương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nổ tung xuyên không

“Tuy rằng tục ngữ nói giết chết một người hóa học chuyên nghiệp có thể đủ gây ô nhiễm cả một con sông, nhưng mà các em hiện tại đã là tiến sĩ, nếu tái phạm phải sai lầm mà ngay cả học sinh trung học cũng không phạm phải này, tôi cam đoan sẽ trực tiếp nhét chất lỏng và ống thí nghiệm các em đang dùng lúc này vào trong miệng của các em, để trong đầu của các em biết cái gì là mức độ ô nhiễm”

Ngôn ngữ vừa hung ác mà vừa độc ác phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh của một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đeo kính bảo vệ, hai tay cô khoanh trước ngực, cả người dựa vào bục thí nghiệm bên cạnh, giọng nói lóa mắt giống như đôi giày cao gót nhọn mười cm trên chân cô, mà bốn sinh viên ở bên trong phòng thí nghiệm lại có vẻ nom nớp lo sợ, bọn họ sợ sẽ lại chọc tới vị giáo sư hóa học trẻ tuổi nhất trong ngôi trường này, Tần Tử Nguyệt.

“Sợ cái gì! Phải nhiệt tình lên! Lúc trước khi các anh chị đùa giỡn tôi ở trong tiệc khiêu vũ không phải rất có cảm xúc sao, hiện giờ giống như gấu * vậy?” Tần Tử Nguyệt nhìn thoáng qua bốn tiến sĩ hóa sinh đang mang một mặt sợ hãi chỉ cảm thấy có chút buồn cười, bọn họ càng là sợ hãi cô, ngược lại khiến cho cô càng muốn dọa bọn họ.

(*) giống như gấu: phương ngữ phương Bắc, hàm chứa ý xúc phạm. Cũng được sử dụng để đùa giỡn giữa bạn bè, gần với ý nghĩa “ngu ngốc”

Các nam sinh càng khổ không thể tả, nữ sinh của chuyên ngành hóa học vốn ít đi, mà tiến sĩ thì không cần phải nói lại càng trở nên vô cùng hiếm có, nhất là nữ sinh, nếu không phải là danh hoa đã có chủ, thì chính là vô cùng thể thảm, tác dụng của tiệc khiêu vũ mà trường học tổ chức nằm ở chỗ để cho bọn họ dụ dỗ nữ sinh ấy.

Bọn họ nào biết được trong tiệc vũ hội kia người mặc bộ trang phục khiêu vũ gọi cảm nhảy điệu nhảy samba nóng bỏng gần như trêu chọc toàn bộ nam sinh trong trường đến phun máu mũi là giáo sư mới do trường học mời đến, rõ ràng nhìn không khác học muội của bọn họ.

Hơn nữa tối hôm đó ý vào gan chó tiến lên đùa giỡn cũng không phải chỉ có bốn người bọn họ, chỉ có điều vận may của bọn họ không tốt, vừa lúc bị vị giáo sư mới này chọn mà thôi.

Một người mới chỉ hơn ba mươi tuổi đã trở thành giáo sư mang học vị tiến sĩ ở trường đại học hạng nhất, thiên tài gì đó nói như thế nào cũng khiến cho

người ta cảm thấy khiếp sợ.

“Giáo sư Tần ngài xinh đẹp vô song, ngài đại nhân chắc sẽ không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, bỏ qua cho chúng em đi?” Các nam sinh rất là bất đắc dĩ cầu xin tha thứ, bọn họ thật sự không đắc tội nổi vị giáo sư trước mắt, luận văn cuối cùng của bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào tay cô, hơn nữa nghe nói giáo sư Tần này lấy được hai bằng tiến sĩ chuyên ngành hóa học và kỹ thuật cơ khí của trường Massachusetts, trước khi về nước đã từng làm ở một ở một công ty hạng nhất ở nước ngoài, lương một năm trăm ngàn, hơn nữa còn dùng tiền đôla tới để tính toán, hiện giờ trong nước có không ít công ty dùng vàng thật bạc trắng tới cửa cầu người, đến lúc đó chỉ cần một câu nói của vị giáo sư này, không lo không vào được một công ty lớn.

“Được rồi, nếu các cậu có lòng, thì tôi cũng sẽ không làm khó dễ các cậu, bằng không trong phòng thí nghiệm này còn có nhiều loại thuốc độc có thể độc chết các cậu không đến mạng.” Tần Tử Nguyệt chăm chú nhìn bốn người sinh viên của cô, trong vòng ba năm này, cô còn phải hướng về bốn người bọn họ, “Chú ý kỹ thuốc thử trên tay các cậu, tuy rằng hôm nay phản ứng sinh ra sau khi làm gì đó sẽ không thể nổ mạnh, nhưng không có nghĩa là các cậu có thể như vậy mà buông lỏng cảnh giác, nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận...”

Lời dặn dò của Tần Tử Nguyệt đột nhiên im bặt, cô nhìn thấy một trong những sinh viên của mình cầm một ống thuốc thử chậm rãi đặt vào trong cốc chịu nhiệt trên đèn cồn trước mặt cậu ta, chất lỏng bên trong cốc chịu nhiệt vốn không gây nên phản ứng hóa học bao lớn bỗng chốc thay đổi màu sắc, kèm theo với khói đặc cuồn cuộn bốc lên đồng thời cũng có tia lửa bắn ra bốn phía.

“Năm sắp xuống!”

Tần Tử Nguyệt cuối cùng kêu lên với bốn sinh viên việc hư nhiều hơn thành công kia, sau đó là một tiếng nổ vang kịch liệt, cô chỉ cảm thấy da đầu mình tê rần, trước mắt bỗng tối sầm, bỗng chốc trực tiếp mất đi tri giác.

Hốt hoảng, đầu Tần Tử Nguyệt thỉnh thoảng đau, trong lòng khẩn cầu hi vọng vết thương của bản thân không quá nghiêm trọng, bằng không mẹ giáo sư chuyên ngành văn của cô nhất định sẽ chạy đến trước mặt mình khóc lóc âm ỉ, mà cha cô, chỉ cần dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết ông ấy nhất định là sẽ dựng râu trừng mắt quát cô, muốn cô đành hoảng tử tế về nhà kế thừa tay nghề mà tổ tông truyền xuống còn an toàn hơn làm giáo sư.

Sao cô lại không suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc sinh viên này bỏ thêm cái gì vào thuốc thử mới khiến cho xảy ra phản ứng lớn như vậy, tuy rằng cô không phải vô cùng vừa lòng với bốn sinh viên này, nhưng dù sao cũng đã đến học vị tiến sĩ không nên phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy.

Chân tay mới chỉ động dậy một chút, lập tức có một giọng nói vang lên ở bên tai cô: “Tiểu thư đã tỉnh sao?”

Giọng nói thanh thanh thúy kia không đợi Tần Tử Nguyệt làm ra bất kỳ một phản ứng nào, quay đầu lại giọng nói kia đã từ ngạc nhiên mừng rỡ biến thành ghen ngào: “Tiểu thư của em coi như đã tỉnh lại, nếu không tỉnh lại Lư Châu thật sự bị hù chết...”

Tần Tử Nguyệt mở mắt, đập vào mắt chính là đỉnh màn trướng màu xanh da trời, tầm mắt dời xuống một chút liền nhìn thấy một gương mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt kia hơi đỏ hoe, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt, nhìn tuổi không lớn, cũng chỉ là một nữ tử chừng mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên bàn nhỏ ở đầu giường, trên người mặc một bộ đồ màu xanh lam, chải búi tóc đơn giản.

“Lư Châu ngươi còn không nhanh chóng lau nước mắt đi, tiểu thư đã tỉnh lại là một chuyện tốt, ngươi cứ khóc lóc như vậy để cho người ta nhìn thấy không chừng sẽ nói ngươi là một nha đầu đem lại xúi quẩy đó.” Một giọng nói có vài phần nghiêm túc vang lên, Tần Tử Nguyệt nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một nữ tử tuổi tác không khác lắm đứng ở ngoài cửa, mặc quần áo có màu sắc hình thức giống nữ tử vừa rồi, chẳng qua người này có một khuôn mặt trái xoan khéo léo, có một đôi mắt to, trên tay còn bưng một chén đang bốc lên hơi nóng, mặc dù cách thật xa vẫn có thể ngửi được mùi thuốc bắc.

Tần Tử Nguyệt ngửi chén thuốc kia, chỉ cảm thấy đầu óc mình đau càng thêm lợi hại, hơi giống như toàn bộ trời đất đánh úp lại, gần như khiến cho toàn bộ đầu của nàng khó chịu đến giống như bể ra, nàng nhìn không được ôm đầu từ từ nhắm hai mắt khổ sở rên rỉ, mà những hình ảnh giống như đoạn phim tự động truyền phát hiện lên.

“Tiểu thư sao vậy? Có phải còn đau đầu không? Nô tỳ đi tìm đại phu, nô tỳ đi tìm đại phu!”

“Tiểu thư, tiểu thư sao rồi? Người đáp lại Cẩm Sát một tiếng đi!”

Trong giọng nói thanh thúy mang theo ghen ngào bây giờ lộ ra vẻ sốt ruột, mà giọng nói mới vừa rồi còn có vài phần trấn tĩnh cũng bỗng chốc hoảng loạn rồi.

“Lư Châu, muội ở đây, ta đi mời đại phu tới.”

“Cẩm Sát tỳ, muội đi nhanh hơn vẫn đề muội đi mời...”

“Không cần.”

Trong khi hai người Lư Châu và Cẩm Sát còn đang tranh chấp, Tần Tử Nguyệt vỗ vỗ cái trán của mình, mới vừa rồi đầu của nàng đau như muốn nứt ra, trong đầu xuất hiện nhiều hình ảnh vốn không thuộc về nàng, nàng nghĩ rất nhiều cũng không thể ngờ được bản thân sẽ gặp phải sự tình không thể tưởng tượng nổi này, trận nổ mạnh kia khiến cho nàng một phần trí thức hiện đại xuyên không đến trên một thân thể xa lạ, mà ở trong đau đớn vừa rồi, nàng cũng coi như nhớ lại sự tình đã trải qua trong mười hai năm ngắn ngủi của thân thể này, mà hình ảnh cuộc sống ở quá khứ của nàng cũng giống như con chip máy tính cùng tồn tại trong đầu thân thể này.

Hiện giờ nàng coi như là đã biết tất cả, hai người trước mắt vốn xem như người hoàn toàn xa lạ với nàng cũng có vài phần quen thuộc và thân thiết, nhất

là đáng về sót ruột vừa rồi của hai người khiến làm nàng cảm thấy có vài phần ảm áp.

Tần Tử Nguyệt... Không, hiện giờ nàng đã không thể coi như là Tần Tử Nguyệt, mà nên gọi là Vân Thù, hiện giờ thân thể nàng đang ở một Vương triều xa lạ, Vương triều Đại Khánh. Phụ thân của nàng là Tĩnh Viễn Hầu Vân Hoảng cũng không phải là dòng họ Hoảng thất chính tông của Vương triều Đại Khánh, mà tổ tiên của nàng hỗ trợ Hoàng đế khai quốc, khi tranh giành thiên hạ lập được một chút công lao hiển hách cho nên được phong hầu khác họ, mà nàng chính là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ.

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe được lời nói của Vân Thù, bỗng chốc cũng quên luôn hăng sự, các nàng nhìn Vân Thù chậm rãi ngồi dậy, bọn họ cảm thấy tuy rằng sắc mặt tiểu thư nhà mình còn có vài phần tái nhợt, nhưng tinh thần đã khá hơn, trái tim vốn treo trên cổ họng cuối cùng lập tức rơi xuống, nhưng vẫn còn hơi do dự dự hỏi: “Tiểu thư còn khó chịu không, vẫn nên đi mời đại phu tới khám một lần cho thoải mái thì hơn, bây giờ tiểu thư tuổi còn trẻ, nếu rơi xuống tật bệnh gì, chỉ sợ là sau này...”

Vân Thù lắc lắc đầu, sau khi nàng làm rõ mọi chuyện cần thiết cũng cảm thấy đầu giống như bị chụp một cái vòng kim cô vào bỗng chốc thả lỏng rất nhiều, chính là vẫn còn đau một chút, Vân Thù đưa tay sờ soạn cái gáy của mình, quả nhiên sờ thấy một cục sưng.

“Hiện giờ ta đã tỉnh, đầu cũng không còn đau nữa, vết sưng ở sau gáy ước chừng qua khoảng hai ngày là có thể tiêu tan đi.” Vân Thù không chút để ý nói, “Cần gì phải đi mời đại phu, chẳng lẽ còn cho rằng hiện giờ cái nhà này còn giống như trước đây, có phụ tử mẫu ái hay sao?”

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe xong lời nói của Vân Thù, sắc mặt của hai người cũng trở nên suy sụp, hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên.

Tuổi Cẩm Sát lớn hơn Lưu Châu mấy tháng cũng vào phủ trước, rõ ràng hiểu quy củ trong phủ hơn Lưu Châu một ít, nàng vội vàng trấn an: “Tiểu thư tội gì để mấy lời này vào tai, lời này nói trước mặt nô tỳ và Lưu Châu thì không sao, nếu để cho những nha hoàn và bà tử khác nghe thấy, người khổ sẽ chỉ có tiểu thư thôi, hiện giờ phu nhân bị ủy khuất, tiểu thư càng nên cẩn thận mới đúng.”

Vân Thù cũng biết Lưu Châu và Cẩm Sát muốn tốt cho mình bằng không cũng sẽ không nói những lời này, nhưng hiện tại Vân Thù đã không phải là Vân Thù lúc trước, nàng là linh hồn ở xã hội hiện đại có vỏ ngoài chống đỡ lấy thế giới này, nàng hừ lạnh một tiếng: “Chẳng phải còn trông cậy vào ta gọi tiểu hồ ly tinh sắp vào cửa là mẫu thân sao? Muốn ta kêu một tiếng mẫu thân, cũng phải xem xem bà ta có cái bản lĩnh này hay không có phân lượng kia không! Dù sao đi nữa bây giờ mẫu thân của ta còn chưa đồng ý nhận tờ hưu thư, bà ta muốn vào cửa, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy!”

Vân Thù nói như vậy, cũng không để ý sắc mặt hơi tái nhợt của Lưu Châu và Cẩm Sát, chính là vén chăn lên xuống giường: “Mang quần áo của ta tới đây, đợi ta ăn mặc từ từ sẽ đến viện của mẫu thân.”

Khi Lưu Châu và Cẩm Sát nghe được Vân Thù nói như vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt, Lưu Châu đưa mắt nhìn Cẩm Sát, ý bảo nàng tiến lên nói với tiểu thư, Cẩm Sát do dự một chút, vẫn lên tiếng: “Tiểu thư, phu nhân, phu nhân bà đã bị hưu rồi phủ rồi...”

Khi Vân Thù nghe được Cẩm Sát nói như vậy, đột nhiên xoay người nhìn về phía Cẩm Sát, Cẩm Sát dẫu môi: “Hôm qua cửu lão gia tiếp nhận hưu thư, rồi đón phu nhân trở về Vạn phủ rồi... Tiểu thư bị thương mê man, nên mới không biết chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Dạy bảo nô tỳ

Thời điểm Vân Thù nghe được Cẩm Sát nói như vậy, nàng cũng có vài phần ngoài ý muốn. Trước khi nàng bị thương mê man, phụ thân của nàng Vân Hoảng bị ma quỷ ám ảnh nên mới coi trọng Chu Bích Cầm thứ nữ của Chu Tùng chủ sự Công bộ.

Vốn coi trọng một người nữ tử cũng không phải là một việc gì to tát, nhiều lắm chính là nạp thêm một người thiếp mà thôi, trong phủ cũng không phải không tồn tại di nương.

Nhưng Vân Hoảng muốn dùng cưới chính thê, biếm mẫu thân của nàng làm thiếp để đón Chu Bích Liên làm thê. Mẫu thân của nàng tự nhiên là không đồng ý, lập tức dùng tội danh ghen tị để hưu thê.

Tuy Vân Thù chỉ có mười hai tuổi, nhưng cũng có nhận thức lại là dòng chính nữ của Hầu phủ cũng xem như người lên được mặt bàn, lúc trước ở Hầu phủ được phụ tử mẫu ái mà thông thả ung dung, hiện giờ lại gặp phải một biến cố như vậy, tính tình quật cường vừa lên liền đi tìm phụ thân mình lý luận, lại không ngờ khiến Vân Hoảng tức giận, lúc phụ thân và nữ nhi tranh chấp đã bị Vân Hoảng đẩy một cái đụng phải cái bàn, lập tức ngã xiu.

Một lần ngã xiu chỉ vên vên ba ngày, đến tận sau khi hồn của Tần Tử Nguyệt tiến nhập vào thân thể này mới tỉnh lại, cho nên hiện tại nghe được tin tức này, nàng cũng chỉ biết ngây ngẩn cả người, thế nào cũng không thể ngờ sẽ phát sinh một biến cố lớn như vậy.

“Cậu ta lấy được chỗ tốt gì, lại khuỷu tay hướng ra ngoài như vậy! Bà ngoại ta cái gì cũng chưa nói sao? Thôi, dù sao cái gọi là thân nhân đều là những người không đáng tin cậy, làm người tốt cuộc vẫn nên dựa vào bản thân mình mới được!”

Giọng Vân Thù lạnh lùng nói, về mặt đông lại rõ ràng không tức giận bao nhiêu, lại có thêm vẻ không giận mà uy ở bên trong, Lưu Châu và Cẩm Sát nhìn

thấy mà hơi ngậy người, bọn họ chỉ cảm thấy khí thế trên người tiểu thư nhà mình bây giờ hơi khác, nếu trước khi ngất mà tiểu thư nghe được chuyện này, hơn phân nửa sẽ chỉ biết chạy tới tranh luận với Hài gia, mà hiện tại tuy tức giận nhưng đã bình tĩnh rất nhiều.

“Tiểu thư?” Lưu Châu hơi sợ hãi nhìn Vân Thù, hiểu được hiện giờ tiểu thư nhất định rất giận dữ, sợ sau khi tính khí quật cường của tiểu thư vùng lên lại đi tìm lão gia lý luận, đến lúc đó cũng không biết sẽ ồn ào đến nông nổi nào nữa, nếu lại bị thương thêm chỗ nào thì nàng và Cẩm Sát tỷ tỷ cũng thật thẹn với những ân huệ nhiều năm như vậy của phu nhân.

Trong lòng Vân Thù đang ghen một con tức, sự việc này vốn là phụ thân nàng không đúng. Cậu nàng trong ngày thường cũng không phải người sẽ làm ra những loại chuyện hồ đồ bậc này, vào lúc nguy cấp này không giúp được thân nhân nhà mình còn chưa tính, lại còn làm ra chuyện hồ đồ này, lại tiếp nhận tờ hưu thư kia rồi! Đây khiến trong lòng Vân Thù làm sao có thể bình tĩnh được?

Mà lúc này cho dù nàng muốn nổi trận lôi đình thì cũng là một việc làm vô bổ, so sánh với việc vì tức giận với bên kia mà chọc ra chuyện phiền toái bị người bắt được nhược điểm, còn không bằng tĩnh táo lại yên lặng theo dõi biến hóa.

“Trước lấy quần áo ra, cậu ta đã làm ra chuyện tốt như vậy, cũng không biết mẫu thân bây giờ như thế nào rồi, ta phải đi coi một cái.” Vân Thù hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói, trong giọng nói hoàn toàn bình tĩnh, nàng nhìn hai nha hoàn đang tỏ vẻ lo lắng nhìn mình, “Các em cũng không cần phải lo lắng, trải qua sự kiện lúc trước ta sẽ không lại vội vàng đi tìm phụ thân đòi một câu trả lời hợp lý nữa, nếu hiện giờ ta còn nhìn không thấu sự thật, thì vết thương ở gáy coi như là nhận không rồi.”

Khi Cẩm Sát và Lưu Châu nghe được Vân Xu nói như vậy thì cũng yên tâm, tiểu thư nói kiên định như vậy có lẽ sẽ không lườm gạt các nàng, Lưu Châu vội vàng mang quần áo tới, mà Cẩm Sát thì đi lấy lược, dè dặt cẩn trọng sửa sang lại mái tóc dài của Vân Thù, nhìn cục u còn hơi rõ ràng ở sau gáy, trong lòng nghĩ nên bôi kiểu tóc nào để che giấu đi.

Sau khi Vân Thù thu thập thoả đáng, liền dẫn Cẩm Sát và Lưu Châu ra sân, vừa mới đến sảnh trước đã phát hiện Tĩnh Viễn Hài phủ vốn có vài phần lịch sự tao nhã, khắp nơi đều là màu đỏ tươi, đỏ tươi đến gần như đau nhức mắt Vân Thù, giống như có một cây châm chui vào trong lòng nàng.

Cẩm Sát thấy vẻ mặt Vân Thù càng ngày càng lạnh lùng, màu đỏ này rơi vào mắt nàng và Lưu Châu hai người làm nha hoàn này đều khiến cho lòng bọn họ không dễ chịu, huống chi là tiểu thư.

Vân Thù nhìn một gã sai vặt đang treo một chiếc đèn lồng màu đỏ dưới mái hiên, cũng không quay đầu lại hỏi: “Hôn kỳ định vào lúc nào?”

Phụ thân đã hấp tấp đến mức độ hưu mẫu thân rồi khỏi phủ, chỉ sợ hôn sự này sẽ không thể nào trì hoãn thêm được nữa rồi, hiện giờ đáng vẻ vui mừng trang trí làm việc vui lớn trong phủ càng chứng minh ý tưởng của Vân Thù.

“Bây ngày sau.” Cẩm Sát chậm rãi trả lời.

“Ông ta thật đúng là chờ không kịp.” Vân Thù lạnh lẽo nói, trong ánh mắt toàn là vẻ trào phúng, mà vẻ lạnh lùng trong mắt, quả thật là chỉ thấy người mới cười chứ không thấy người cũ khóc.

Vân Thù cũng không hỏi nữa, nàng mang theo Cẩm Sát và Lưu Châu đi về phía sảnh trước, vừa mới qua một cánh cửa vào sảnh trước đã nghe thấy giọng nói tỏ vẻ kẻ cả đang vênh mặt hất hàm sai khiến trong sảnh trước.

“Đèn lồng này treo lệch rồi, vài đồ quần trên mái hiên chỉ sợ không phải mới ra năm nay đi, sao ta nhìn thấy màu cũ như vậy. Ngày tiểu thư nhà ta vào cửa mà nhìn thấy màu sắc cũ kỹ như vậy, chỉ sợ sẽ uất ức. Còn có ngày đó chỗ hạ kiệu ở chính đường cũng phải phủ một tầng vải đỏ, tất nhiên phải mới nhất, chân của tân nương không dính bụi trần, nếu là dùng vải cũ của năm trước đến lừa bịp, phải cẩn thận da của các người.”

Vân Thù một bước tiến vào viện, đó là một bà tử hơi mập mạp đang hai tay chống nạnh đứng ở trong sân khoa tay múa chân với hạ nhân.

Vân Thù đi vào viện, bọn hạ nhân rất có quy củ dừng tất cả những việc trên tay, cúi người thi lễ với Vân Thù, trong miệng gọi tiểu thư.

Vân Thù gật gật đầu, coi như là thừa nhận quy củ của hạ nhân.

Bà tử kia nghe được mọi người kêu lên, a ~ một tiếng, khuôn mặt tươi cười đi đến trước mặt Vân Thù, hơi hơi khom người thi lễ: “Tiểu thư mạnh khỏe.”

Dáng vẻ này của bà ta xem như vô cùng biết quy củ, nhưng mà trong ánh mắt lại có vài phần ý tứ khinh miệt.

Vân Thù liếc mắt bà tử kia một cái, cũng nhìn rõ ràng sự khinh miệt trong mắt bà ta, nàng khẽ ngẩng đầu, càng khinh miệt hơn bà tử kia, lạnh lùng mở miệng: “Người là cái thứ gì, lại hô hô quát quát trong phủ Tĩnh Viễn Hài, người định biến nơi này thành cái chợ phải không?”

Bà tử này biến sắc, đang định nói thì nghe được giọng nói cực kỳ nghiêm khắc của Vân Thù: “Người đâu! Đánh thứ bà tử điên không hiểu quy củ này ra ngoài cho ta!”

Bọn người hầu trong phủ nào đã từng nhìn thấy dáng vẻ đầy khí thế như vậy của Vân Thù, bỗng chốc sững sờ ngay tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn không biết có cần tiến lên không.

Bà tử cũng biết Vân Thù, biết được người trước mắt mình chẳng qua là một tiểu nữ tử mới có mười hai tuổi, là dòng chính nữ của Hài phủ, xác thực là một vị chủ tử, lại không ngờ sẽ có biến cố như vậy, bà tiến lên một bước, cười lạnh một tiếng nói: “Vị tiểu thư này có ý gì? Bà tử ta là nhũ mẫu của nhị tiểu thư Chu gia, qua bảy ngày nữa thì tiểu thư nhà ta sẽ trở thành đương gia chủ mẫu của Hài phủ, ngay cả tiểu thư ngài thấy cũng phải gọi một tiếng

mẫu thân, chuyện này cũng là dựa theo quy củ. Hiện giờ ta được tiểu thư phản phó tới Hầu phủ lo liệu sự vụ, đây cũng là được Hầu gia đồng ý. Tiểu thư là muốn lập quy củ trước mặt bà tử sao?!”

Vân Thù liếc nhìn bà tử kia có vài phần chố cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, nàng đưa tay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng cho bà ta một cái tát, một cái tát vừa giòn lại vang, khiến cho mặt bà tử kia cũng lệch đi.

“Người chỉ là một nô tỳ lại dám ở trước mặt ta nói ta lập quy củ, ta đây lập quy củ cho người này!” Vân Thù lạnh nhạt nói: “Người chẳng qua chỉ là nhũ mẫu của tiểu thư nhà người mà thôi, cho dù tiểu thư nhà người vào cửa Tỉnh Viễn Hầu thì người vẫn chỉ là một nô tỳ! Còn nữa tiểu thư nhà người có thể trở thành đương gia chủ mẫu của Hầu phủ còn không nhất định đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Răn dạy nô tỳ

Một cái tát này của Vân Thù không hề có chút tình cảm nào, lập tức khiến bà tử kia cảm thấy vô cùng không có thể diện. Bà tử họ Cố, từ lúc Chu Bích Cẩm sinh ra đã là nhũ mẫu chăm sóc tới nay, ở Chu gia coi như là lão nhân, khi nha hoàn và gã sai vặt trong phủ nhìn thấy cũng mang theo vài phần tôn kính, hiện giờ lại bị Vân Thù một tiểu nha đầu cho một cái tát ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, trong lòng cũng cực kỳ căm hận.

Tuy Cố bà tử tức giận khó tiêu, nhưng cũng biết bản thân mình không thể đánh trả, bà chậm rãi quay đầu, nhìn Vân Thù nói: “Tiểu thư nói đúng lắm, nô tỳ đúng là kẻ nô tỳ, tiểu thư là chủ tử muốn đánh muốn phạt cũng không sai. Nhưng nô tỳ dù sao cũng là hạ nhân của Chu gia, cho dù muốn đánh muốn phạt cũng phải do chủ tử của Chu gia tới phạt, tuyệt đối không có đạo lý để cho một tiểu thư của Hầu phủ ra tay giáo huấn.”

Lời Cố bà tử mặc dù không nặng, nhưng đang ngầm nhắc nhở Vân Thù vượt quá quy củ, càng ám chỉ bản thân bà ta là người Vân Thù không thể động vào.

“Người nói rất đúng, người là nô tỳ của Chu gia, muốn đánh muốn phạt cũng nên do người Chu gia quản.” Vân Thù gật gù đầu.

Cố bà tử nghe thấy Vân Thù thừa nhận nàng không có tư cách động thủ với mình, lập tức nghĩ rằng lợi thế nghiêng về phía mình, thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Vân Thù: “Người đã biết bản thân mình là nô tỳ của Chu gia, như vậy người ở Hầu phủ chúng ta khoa tay múa chân tính là giỏi rồi gì? Hay là đầu óc của người không rõ ràng, nên đã coi Hầu phủ trở thành Chu gia các người rồi hả? Người làm việc như vậy, cho người một cái tát dĩ nhiên là đã giữ lại mặt mũi cho Chu gia rồi, người tự tiện xông vào Hầu phủ giết tại chỗ thì có thể như thế nào? Kêu quản gia của Chu gia người tới nói, không thông báo tiến vào Hầu môn còn khoa tay múa chân la hét ầm ĩ với nô tỳ Hầu phủ rốt cuộc là ai có lý?”

Cố bà tử nghe được trong lòng cả kinh, hơi hơi giương mắt nhìn về phía Vân Thù, gương mặt còn chưa nở rộ đã có vài phần xinh đẹp ướm át lại hoàn toàn lạnh như sương, giọng nói càng giống băng lạnh, gần như khiến bà đông lạnh tại chỗ.

“Người cho rằng tính mạng của một nô tỳ như người thì đáng giá mấy đồng?”

Vân Thù khinh niệt dùng đuôi khóe mắt liếc nhìn Cố bà tử, giống như ở trong mắt nàng, Cố bà tử chẳng qua chính là một con kiến, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng bà ta. Trong sóng mắt lưu chuyển kia thậm chí có chứa vài phần uy nghi, khiến đôi chân của người được gọi là Cố bà tử này như nhũn ra, vốn có chút tự tin hiện giờ đã không còn.

“Chuyện này... Chuyện này Hầu gia đã cho phép.” Cố bà tử ấp úng nói, lúc này đã không còn khí thế như vừa rồi.

“Phụ thân ta cho phép?” Vân Thù cười lạnh: “Phụ thân ta cho phép là Chu gia các người liền gấp gấp đến Hầu môn khoa chân múa tay rồi hả? Chuyện trong nội đường Hầu phủ không phải có người chưởng quản sao, đã xin chỉ thị của lão phu nhân chưa? Lão phu nhân cho phép người làm như vậy sao? Quả nhiên là thứ gì đó từ tiểu môn tiểu hộ, một chút quy củ cũng không hiểu mà còn dám ở trước mặt ta nói đến hai chữ quy củ, thật là buồn cười đến cực điểm. Còn không nhanh chóng rút ra ngoài cho ta!”

Cố bà tử nghe xong lời nói của Vân Thù, sắc mặt càng thêm lúng túng, nhưng bà ta cũng biết lời Vân Thù nói này cũng có vài phần có lý, tuy rằng bà ta đã được Hầu gia cho phép tới Hầu phủ lo liệu sự vụ nhưng thật sự chưa gặp lão phu nhân, hiện thời thấy Vân Thù nhắc tới chuyện này thì cũng biết bản thân mình đã bại lộ rồi. Vừa nghĩ, chân Cố bà tử càng thêm mềm nhũn.

“Nô tỳ đi về bây giờ, nô tỳ đi về bây giờ...” Cố bà tử đưa tay lau một vốc mồ hôi trên trán, hận không thể xoay người rồi đi ngay lập tức.

“Đứng lại!” Vân Thù gọi Cố bà tử đang định chân như bơi dầu lại, nàng đưa mắt lên lên xuống xuống đánh giá Cố bà tử một lượt, hiện thời bà ta đâu còn có cái khí thế căm lòng gà mà làm như lệnh tiền nữa, bà tử này chắc giới nhất là kiểu chố cậy gần nhà gà cậy gần chuồng đi, đối phó với những người như thế tuyệt đối không thể có nửa điểm nhân nhượng, tư thái nhất định phải cao hơn bà ta, nhất định phải vượt qua bà ta, bà ta mạnh mẽ như vậy thì nhất định phải mạnh hơn bà ta.

Cố bà tử run run rẩy rẩy nhìn Vân Thù: “Nô tỳ biết sai rồi, tiểu thư còn có cái gì muốn răn dạy, nô tỳ xin lắng nghe.”

“Nói cho chủ từ nhà người biết, cánh cửa của Hầu phủ này tay còn chưa vào đã định đưa thân vào, bà ta cũng không sợ đuổi quá dài sẽ bị cửa kẹp sao?” Vân Thù liếc nhìn Cố bà tử, trên vẻ mặt kia tràn ngập khinh thường: “Bản tiểu thư có một câu để khuyên chủ từ nhà người, cứ coi như vào cửa, thì phía trên còn có lão phu nhân, lão phu nhân nói có thể đương gia giao quyền đương gia cho, người đó mới chính là đương gia chủ mẫu, nếu là lão phu nhân nói không đương gia, vậy thì không phải là đương gia chủ mẫu gì cả. Việc không thành như đình đóng cột tốt nhất vẫn là nên kiềm chế một chút, miễn cho đến lúc đó náo loạn làm thành cảnh gà bay trứng vỡ cái gì cũng không thừa, kêu chủ từ nhà người dụi mắt một chút, học chút quy củ cho tốt đi.”

Cố bà tử nghe được lời này thì phía sau lưng đã chảy đầy mồ hôi lạnh, bà ta cũng không nghe nói tiểu thư Hầu phủ là một nhân vật lợi hại đến như vậy, những lời nói được gọi là tru tâm * kia, lại cố tình không thể phản bác được. Cố bà tử chỉ phải vâng vâng dạ dạ đáp, trong lòng lại không nhịn được thầm nói đương gia hay không đương gia trước mặt kệ, đợi đến lúc tiểu thư lấy được danh hiệu chính thể vào cửa, đến lúc đó người này có lợi hại hơn nữa cũng không còn có tác dụng gì, lúc đó không phải là sẽ phải ngoan ngoãn kêu một tiếng mẫu thân sao, đó cũng là quy củ. Đến lúc đó tiểu thư nhất định sẽ kêu nha đầu kia ăn chút chỗ hay, hôm nay cứ để cho nàng ta trên một cơ đi!

(*) Tru tâm: phôi bày và tổ cáo suy nghĩ hoặc ý định của người khác, với những từ nhạy cảm của mình để kích thích người ta, hoặc với những điều yêu thích của mình hoặc người khác để phá hủy hoàn toàn ý chí cá nhân của mình, để tinh thần sụp đổ

Cố bà tử nghĩ như vậy trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, thấy Vân Thù cũng không có lời gì muốn nói nữa, vội vội vàng vàng xoay người rời đi, tốc độ giống như sau mông bị đốt một mồi lửa.

Vân Thù nhìn đáng vẻ chạy trốn chết của Cố bà tử, nàng cũng không ngăn cản, chỉ dẫn Lưu Châu và Cẩm Sát đi ra cửa.

Lưu Châu và Cẩm Sát dĩ nhiên là bị những lời răn dạy vừa rồi của Vân Thù với Cố bà tử làm rung động một trận, nhất là Lưu Châu, bên trong đôi mắt kia toát ra vẻ khâm phục, nhưng mà trên mặt Cẩm Sát lại có vài phần bất an.

“Cẩm Sát, em có gì muốn nói thì cứ nói ra đi.” Vân Thù cũng nhìn thấy vẻ mặt cảm hận sâu sắc của Cẩm Sát, chỉ biết Cẩm Sát lại đang lo lắng.

“Mới vừa rồi tiểu thư đuổi Cố bà tử ra khỏi cửa, lúc này Hầu gia không có ở trong nhà, nếu Hầu gia biết hoặc là người có tâm khuấy động một phen ở trước mặt Hầu gia, nô tỳ chỉ sợ Hầu gia sẽ trách tội tiểu thư.” Cẩm Sát dè dặt giọng nói, dè dặt cẩn thận nói với Vân Thù: “Tiểu thư phải làm thế nào mới tốt.”

“Sợ cái gì, coi như lúc đó có người khuấy động thì phụ thân ta đã không có tình cảm như ban đầu rồi, sao lại e ngại trách cứ của ông ta.” Vân Thù cười nhạt một tiếng, một chút cũng không thêm đề ý, “Hiện giờ trong mắt phụ thân cũng chỉ có người kia, người đã không còn là phụ thân trong trí nhớ của ta rồi. Ta bây giờ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi, phụ thân lại muốn cưới vợ mới rồi, chẳng lẽ còn không cho ta phát tiết tức giận sao? Còn nữa, lão phu nhân còn đó, chẳng lẽ bà ấy sẽ để cho phép phụ thân ta vì cái nữ nhân kia mà làm ra chuyện cha con tương tàn sao? Lão phu nhân vốn không muốn gặp mặt nữ nhân kia, nếu lại nháo ra chuyện, chỉ sợ lúc nữ nhân kia vừa vào cửa đã không có trái ngon mà ăn.”

Vân Thù tùy ý nói, mới vừa rồi tất cả nàng làm với Cố bà tử, cũng làm dưới quyết định sau khi suy nghĩ trong nháy mắt, dù sao việc này cũng phải có chuẩn bị mới được. Hơn nữa trải qua sự tình bị thương lần trước, nàng không muốn gặp nữ nhân kia cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì, nàng đã có thể náo loạn một trận với phụ thân thì chính là nói một vài lời tàn nhẫn với một kẻ nô tỳ cũng là chuyện bình thường. Dù sao trong mắt người thường, một hài tử coi như tùy hứng cũng là bình thường, huống chi về tình có thể tha thứ.

“A đúng vậy.” Lưu Châu nghe Vân Thù nói xong, gật đầu nói: “Lão phu nhân thương yêu nhất chính là tiểu thư.”

Vân Thù cười mỉm, như trước đi về phía Vạn phủ, trong lòng cũng không thừa nhận lời nói kia của Lưu Châu, lão phu nhân thật sự thương nàng, nhưng mà nói cho cùng thì thương nhất cũng vẫn là nhũ từ ruột thịt của bà ta thôi, bằng không sao bà ta có thể đồng ý để cho phụ thân dùng một lý do hoang đường như vậy để hưu mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ngài cứ việc khóc

Vạn phủ thật ra cách Hầu phủ không quá xa, hơn trăm năm trước cũng là công thần khai quốc theo chân tổ Hoàng đế cùng đánh thiên hạ, lúc vinh hoa nhất cũng là đại tướng quân của Đại Khánh. Đàng tiếc vinh quang này đã theo sau khi lão thái gia của Vạn gia đi liên dần dần xuống dốc và nhân tài điêu linh, cho tới bây giờ, Vạn Thủ Nghĩa cậu của Vân Thù chẳng qua chỉ là một thự chính Quang Lộc tự lục phẩm mà thôi, lương mỗi tháng chỉ vền vện mười thạch.

(*) thự chính: tương đương với chức thư ký hay văn thư. Quang Lộc tự là một trong sáu tự trong quan chế lục tự, Quang Lộc tự là cơ quan phụ trách việc cung cấp và nấu rượu lễ, đồ lễ, đồ ăn trong các bữa tế tự, triều hội, yến tiệc cung đình, yến tiệc ân vinh Tiến sĩ.

Đương nhiên mức bổng lộc như vậy sẽ không thể nuôi sống người toàn gia, quan lại ở thành Trường An thường lên đặt mua mấy cửa tiệm để có chút hỗ trợ chi phí trong nhà, thế đạo hiện giờ là sĩ nông công thương, thương nhân có địa vị thấp hơn nữa đều bị coi là người đầy hơi tiền không lên được mặt bàn, cho nên cửa tiệm này có phần nửa đều tìm người quản lý, giống như Vạn Thủ Nghĩa có hai cửa hiệu mặt tiền nho nhỏ ở trên đường lớn phía tây, sinh

nhai coi như tốt, hơn nữa tổ tiên cũng coi như tích lũy được chút ngân lượng, cuộc sống cũng không đến mức quá khó khăn, nhưng cũng không hề dư dả.

So sánh với Hầu môn Vân gia dĩ nhiên không là gì cả, chính là ông ngoại Vân Thù có giao hảo với ông nội đã mất, lúc trước còn kết bái thành huynh đệ, cho nên việc hôn nhân của mẫu thân nàng Vạn Thục Tuệ đã được định ra từ nhỏ, đến tuổi trưởng thành thì vào đại môn Hầu phủ trở thành chính thê.

Thời điểm Vân Thù đến Vạn phủ đã là giờ Ty, hôm nay Vạn Thù Nghĩa nhàn nhã ở nhà, nhưng Vân Thù đến đây không phải là để gặp người cậu này, vì vậy nàng chỉ cho gã sai vặt đi thông truyền Vạn Thù Nghĩa một tiếng, sau đó liền đi đến chỗ bà ngoại Miêu thị thỉnh an rồi mới đi đến chỗ mẫu thân mình, lúc bản thân nàng đến cửa viện của bà ngoại thì đã nghe thấy âm thanh nức nở của mẫu thân mình.

Vân Thù vừa nghe thấy tiếng khóc này thì ngay lập tức nghĩ rằng mẫu thân mình còn đắm chìm ở trong bi thương khi bị hưu không cách nào tự kiềm chế, nữ nhân cổ đại được giáo dục “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu”, hiện giờ sau khi bị hưu cũng chỉ có thể trở về nhà mẹ đẻ, nhưng nữ nhân một khi bị hưu sẽ bị coi là một điều sỉ nhục, người trong nhà sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt, chứ đừng nói tới mấy người đầu lười dài quanh mình cả ngày nói chuyện linh tinh, vì vậy mà đại bộ phận nữ nhân bị hưu đều xuống tóc vào am ni cô, nếu không thì tái giá, nhưng tái giá cũng không phải tốt đẹp gì, nhất định gả xa làm điền phòng * cho người, vợ kế, kém một chút chính là làm thiếp.

(*) điền phòng: chỉ vợ trước chết, lại cưới vợ khác được xưng là “Điền phòng”. Làm điền phòng thường là quả phụ tuổi còn trẻ hoặc cô nương lớn tuổi, hoặc có quan hệ chung đụng thân thiết với nhà vợ, sau khi trưởng nữ xuất giá qua đời, thứ nữ tiếp tục kết duyên.

“Lão phu nhân, Vân Thù tiểu thư đến đây.” Nha hoàn hầu hạ ở cửa thông truyền một tiếng, sau đó có một bà tử ra cửa đón, Vân Thù cũng quen thuộc người ra cửa chào đón, trí nhớ trong thân thể này coi như cũng quen thuộc Vạn gia, nghĩ đến chắc thường xuyên đi lại, bà tử ra đón nàng họ Thẩm, là lão nhân hầu hạ ở trước mặt bà ngoại nàng, cũng có thể xem như chăm sóc Vạn Thục Tuệ lớn lên, cho nên Vân Thù thấy cũng tôn kính gọi một tiếng “Thẩm ma ma”.

Thẩm ma ma nhìn thấy Vân Thù, bà cũng không khỏi thở dài một hơi nói: “Tôn tiểu thư đã đến đây vậy thì nên đi khuyên nhủ Tuệ cô nương đi, cứ khóc mãi như vậy sẽ làm tổn hại đến thân thể.”

Vân Thù đáp tiếng, rồi nhanh chóng theo Thẩm ma ma vào cửa, lúc mới vừa vào nội đường thì chính là nhìn thấy cảnh Vạn Thục Tuệ đang gục vào người Miêu thị, tóc bà tán loạn, vẻ mặt tiêu tụy vô cùng, rõ ràng tuổi cũng không quá lớn, nhưng hiện giờ già đi vài tuổi so với trong ấn tượng lúc trước của Vân Thù, một đôi mắt đỏ khốc đến đỏ bầm sưng đỏ, trên mặt chỗ nào cũng là nước mắt, dung nhan vốn không hề xuất sắc, nhưng ngay cả dáng vẻ dịu dàng trong ngày thường cũng không còn rồi, bây giờ ở trong mắt Vân Thù chính là hình tượng bị chồng ruồng bỏ chân thực.

“Bà ngoại, mẫu thân!” Vân Thù vén áo thi lễ.

“Thù nhi đến đây, cháu hãy mau mau khuyên nhủ mẫu thân của cháu đi, mẫu thân cháu cứ khóc như vậy, cũng nhéo chặt lòng lão bà tử ta đây...” Miêu thị nói với Vân Thù, bên trong giọng nói cũng mang theo vài phần ghen ngạo, đến cuối cùng Miêu thị cũng nhịn không được nữa, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt lại rơi xuống.

Miêu thị vừa rơi nước mắt, Vạn Thục Tuệ cũng bất chấp nữ nhi của mình đang nhìn khóc càng thêm thê lương, luôn miệng kêu “Mẫu thân”, bị ai lên án: “Hắn ta thật nhẫn tâm.”

Vân Thù nhìn bà ngoại và mẫu thân mình cứ ôm đầu mà khóc rống như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không xen vào nói cái gì, mà tiếng khóc này cũng khóc đến khiến cho nàng thật sự phiền lòng. Trong nội tâm nàng cũng không phải là người cổ đại gặp phải chuyện như vậy thì chỉ biết cả ngày khóc suốt mướt, Vân Thù trước kia là người như thế nào nàng cũng mặc kệ, từ nay về sau chỉ nguyện ý sống một đời thoải mái, không phải chỉ là bị hưu thôi sao, nam nhân mới hưu chẳng qua hai ngày, bảy ngày sau sẽ cưới tân nương vào giờ khắc này trong mắt Vân Thù cũng không phải thứ gì tốt, đáng giá vì nam nhân như vậy mà ở đây khóc lóc suốt mướt không ngừng.

“Thẩm ma ma, cho ta một tách trà là được, ta mới vừa thu thập một lão già Chu gia không có mắt ở trong phủ, trong lòng nhớ mẫu thân nên đi thẳng đến chỗ bà ngoại, hiện giờ cực kỳ miệng khô lưỡi đắng, nhưng mà mẫu thân lúc này chỉ biết lo khóc, chỉ sợ cũng không rảnh đến chiếu cố ta, ma ma rót cho ta một tách trà đi, ta khát nước. Để cho ta uống xong một tách trà, rồi lại xem mẫu thân khóc tiếp.” Vân Thù chỉ có thể cau mày với Miêu thị và Vạn Thục Tuệ vẫn không ngừng khóc ở bên cạnh, cũng không biết nên khuyên giải như thế nào, đành nói với Thẩm ma ma một tiếng, giọng nói của nàng thanh thúy nói năng có khí phách, trong khoảng thời gian ngắn hấp dẫn tất cả tầm mắt của tất cả mọi người trong phòng, trong ánh mắt của bọn họ đều là khiếp sợ và không hiểu.

Đừng nói là đến mấy nha hoàn và bà tử Vạn gia hầu hạ Miêu thị không hiểu, đến ngay cả Lưu Châu và Cẩm Sát được Vân Thù mang theo cũng tràn đầy nghi hoặc, nghe xong lời này của nàng tức thì lộ ra ánh mắt không dám tin, bởi vì lời nói này quá lạnh nhạt rồi, mẫu thân và bà ngoại của mình khóc thành cái bộ dáng như vậy đã không khuyên giải còn chưa tính, vẫn còn có tâm tình ngồi uống trà còn muốn nhìn mẫu thân mình khóc, trong thiên hạ không có cái đạo lý như vậy, đây chính là bất hiếu.

Miêu thị và Vạn Thục Tuệ nghe xong lời nói của Vân Thù, cũng ngừng khóc, nhất là Miêu thị chăm chú đưa mắt tìm tòi ngoại tôn nữ luôn thân cận mình từ trước tới giờ, thời điểm trước kia cả tính nha đầu kia này có chút ngang ngược, tính cách tùy hứng, khi thấy mẫu thân mình khóc nhất định sẽ phát tác, thế nhưng hiện giờ lại nói ra những lời này khó trách khiến cho Miêu thị muốn nhìn nhiều một cái, bà ta chỉ cảm thấy lúc này nha đầu giống như là có vài phần khí định thần nhàn, ngược lại trưởng thành vài phần.

Thẩm ma ma tuy là cảm thấy lời nói vừa rồi của Vân Thù có chút bất hiếu, nhưng vẫn để một nha hoàn đi châm một tách trà, tự tay nâng đến trước mặt Vân Thù.

Vân Thù thổi trà, trái lại ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn thoáng Vạn Thục Tuệ đang hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn mình, Vân Thù gầy gầy lá trà, nhẹ

nhàng nâng tách trà lên, lại khẽ nhấp một ngụm, tư thái này có vài phần lười nhác quý khí.

“Mẫu thân, nếu ngài cảm thấy ở đây khóc lóc có tác dụng có thể thay đổi được cái gì, ngài cứ tiếp tục khóc.” Vân Thủ nhìn Vạn Thực Tuệ, ánh mắt của nàng sáng quắc: “Ngài cũng đừng trách nữ nhi nói chuyện như chọc vào lòng, ngài khóc như vậy, khóc cho mình hay muốn khóc cho phụ thân không có lương tâm của ta xem? Nếu là ngài muốn khóc cho người phụ thân không có lương tâm kia xem, vậy thì nữ nhi phải nói một câu với người, kể cả ngài vì khóc mà mù hai mắt, ông ta cũng không tới đây nhìn ngài một cái đâu. Nếu ngài muốn khóc vì bản thân mình, vậy cũng được, nữ nhi chỉ cho ngài nửa canh giờ. Ngài khóc, cứ việc khóc, chờ ngài khóc đủ rồi, có thể gặp nữ nhi rồi, lúc đó nữ nhi sẽ nói chuyện từ từ với ngài.”

“Chỉ có điều nữ nhi phải nhắc nhở ngài một chuyện, bảy ngày sau phụ thân sẽ cưới tiểu hồ ly tinh kia vào cửa, trong lòng ngài đã cảm thấy thoải mái rồi chứ? Nếu vẫn không thấy thoải mái, vậy sai nha hoàn lấy nước giếng giặt khăn rửa mặt cho tỉnh táo. Dáng vẻ của ngài cho người khác nhìn chính là ngài như một bộ quần áo rách đã bị vứt bỏ, nữ nhi không thể chấp nhận được. Cần phải để cho bọn họ trả giá thật lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bán muội cầu vinh

Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thủ nói như vậy, trong mắt bà cũng đầy không dám tin tưởng, Vạn Thực Tuệ chỉ cóc âm giác trong lòng mình càng thêm đau thương, nhưng không biết lời Vân Thủ nói khiến cho bà cảm thấy đau lòng hay bởi vì hôm trước vẫn còn là phu quân của mình đã không kịp chờ đợi muốn kết hôn với nữ nhân kia! Bảy ngày sau, ông ta sao lại phụ lòng bà cùng ông ta vén vện mười ba năm còn sinh ra một hài tử!

Vừa nghĩ như vậy, hốc mắt Vạn Thực Tuệ càng thêm cực kỳ đỏ, lại định khóc.

“Lão phu nhân, lão phu nhân.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói mang theo vài phần ý cười, giọng nói này còn chưa dứt, hai bóng người đã vào cửa.

Tiến vào cửa đầu tiên chính là một phụ nhân, vóc người hơi mập, mặc một bộ đồ tơ lụa màu đỏ sậm, nhìn có vẻ hơi mập ra, nhưng mà bà ta giống như không phát hiện ra, đôi mắt cũng không tính là vô cùng sáng ngời lộ ra ánh sáng khôn khéo, trên mặt bà ta mang theo cười, nụ cười này nhìn thấy khiến người ta cảm thấy có vài phần dưng tọc gáy, bởi vì trong đó đầy rẫy ý vị tính kế.

Mà sau lưng bà ta là một nam nhân trung niên hết sức gầy gò mặc một bộ đồ màu xanh xám, trong lòng nam nhân kia cũng có vài phần không cam lòng, nhưng khi phụ nhân kia quay đầu liếc mắt vẫn đi vào.

Vân Thủ dĩ nhiên biết được hai người mới vừa vào cửa là ai, hai người này chính là cậu Vạn Thủ Nghĩa và mợ Hồ thị của nàng.

Hồ thị vừa vào cửa, đưa mắt liếc nhìn Vân Thủ, lại ngược mắt nhìn Miêu thị và Vạn Thực Tuệ, khi nhìn thấy hai mắt người này đỏ ngầu và vết nước mắt chưa khô trên mặt, trong lòng Hồ thị có vài phần chán ghét, từ sau ngày hôm qua khi đón tiểu cô về trong phủ vẫn khóc không ngừng, chỉ cần tỉnh lại khóc, tiếp theo đó ngay cả Miêu thị cũng khóc theo, khóc không ngừng như vậy thật sự rất xui!

Tuy Hồ thị nghĩ như vậy, nhưng vẫn thi lễ với Miêu thị nói: “Mới vừa nghe nói ngoại sinh nữ tới, con đây rất nhớ nhưng, vội vàng tới nhìn, trong lòng bận rộn đến không cân nhắc đến quy củ, nhưng nghĩ người một nhà, nghi thức xã giao gì đó chắc không cần đề ý như vậy.”

Hồ thị nói xong đi tới trước mặt Vân Thủ, bà thân thiết nắm tay Vân Thủ nói: “Ngoại sinh nữ của ta đây thoát nhìn gầy đi không ít, nghĩ đến xảy ra chuyện lớn như vậy trong lòng cũng không dễ chịu, cháu nên khuyên giải mẫu thân cháu một chút, chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.” die~nd a4nle^q u21ydo^~n

Hồ thị nói xong rút khăn tay lau nước mắt vốn không hề tồn tại, “Cũng chỉ có thể chỉ trích phụ thân của cháu thật sự quá lòng dạ độc ác, sao có thể làm ra chuyện như vậy, mợ đây và cậu cháu vừa tức giận vừa đau lòng...”

Hồ thị đưa một ánh mắt về phía trượng phu của mình, Vạn Thủ Nghĩa theo lời Hồ thị nói gật đầu một cái.

“Thật sao?” Vân Thủ rút bàn tay mình từ trong tay Hồ thị ra, nàng nhìn lướt qua Hồ thị vốn không hề đau lòng vẫn giả bộ đang rơi lệ, đưa tầm mắt rơi lên Vạn Thủ Nghĩa ở bên cạnh nửa câu cũng không lên tiếng giống như cộc gỗ, “Nếu cậu và mợ thật sự vì chuyện của mẫu thân mà cảm thấy đau lòng và tức giận, sao lại không tranh luận một chút về việc phụ thân ta làm?! Mẫu thân cũng chỉ có một người cậu này có thể dựa vào, thân là người trong họ của mẫu thân, sự việc này mới mấy ngày, cậu đã dễ dàng nhận hưu thư như vậy, đây là đạo lý gì? Thử cho Vân Thủ không biết, đây là tức giận theo như lời trong miệng mợ sao?”

Vạn Thủ Nghĩa nghe được Vân Thủ nói một phen như vậy, sắc mặt của ông ta có vài phần xấu hổ, “Lời này... Lời này cũng không phải nói như vậy...” Ông ấp úng nói, chính là hồi lâu vẫn không nói ra được một lý do đương nhiên phải thế.

Sắc mặt Hồ thị cũng cứng đờ, nào nghĩ đến Vân Thủ sẽ nói lời chất vấn, gương mặt Hồ thị lập tức hơi khó coi. Hồ thị là người lợi hại, thường ngày cực kỳ chua ngoa, trong phủ này đều do bà trông coi, hơn nữa Vạn Thủ Nghĩa là một người có tính tình hèn nhát, nhiều năm bị Hồ thị quản chế như vậy, trong phủ đừng nói tới thiếp thất, ngay cả nha đầu thông phòng cũng không dám có một người.

“Ta nói Thủ nhà đầu người nói như vậy là có ý gì?! Chẳng lẽ còn cảm thấy ta và cậu người hại mầu thân người sao?! Bây giờ mầu thân người bị hư, thời điểm mất mặt như vậy, ta và cậu người còn không phải đón mầu thân người về phủ sao! Người nói chuyện như vậy, trong lòng người cũng không hổ thẹn sao!” Một tay Hồ thị chống nạnh một ngón tay chỉ Vân Thủ mắng, “Muốn trách cũng chỉ có thể trách người phụ thân không có lương tâm kia của người, ai bảo ông ta hư thế!”

Vân Thủ nhìn dáng vẻ bình trà của Hồ thị chỉ cảm thấy khó chịu, những lời này nói hơi không cần thể diện, người bị hư có nhà mẹ đương nhiên phải trở về nhà mẹ, bây giờ lại lấy chuyện này ra nói! Vân Thủ cười lạnh một tiếng: “Mầu thân ta có nhà mẹ dĩ nhiên phải trở về nhà mẹ đẻ, chỉ có điều nghĩ tới bây giờ có nhà mẹ đẻ cũng không khác gì không có nhà mẹ đẻ, huynh trưởng nhà mình không ra mặt vì muội của mình bị uất ức mà còn hơn hờn hận nhận hưu thư, có đạo lý không vậy?! Cậu, ta xin hỏi cậu một câu, cậu không đấu tranh vì mầu thân của ta mà tiếp nhận hưu thư, là mầu thân ta làm chuyện gì đuổi lý có lỗi với Vân gia khiến cho cậu không có thể diện đi đấu tranh, hay cậu được chỗ tốt gì, cho nên bán muội cầu vinh mới không đấu tranh!”

Vận Thủ Nghĩa nghe được câu hỏi của Vân Thủ, sắc mặt của ông càng thêm lúng túng, lập tức chỉ cảm thấy cả người nóng ran giống như muốn bốc cháy, ông cúi đầu cũng không dám nhìn người khác nữa.

Vận Thực Tuệ thấy dáng vẻ kia của Vận Thủ Nghĩa, cả người bà cũng ngẩn ra không dám tin, một hồi lâu sau bà mới đau khổ tột cùng gào lên một câu: “Đại ca sao huynh có thể như vậy?! Huynh là đại ca ruột của muội mà..”

Miêu thị cũng không biết cong cong queo queo trong đó, nhưng hai hài tử này là ruột thịt của mình, nay nhi tử mình như vậy, đó chính là thật sự bán muội cầu vinh rồi, bà che ngực, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Oan nghiệt, oan nghiệt mà, sao ta lại sinh ra một nhi tử như người, con bé là muội muội ruột thịt của người mà...”

Sắc mặt Vận Thủ Nghĩa càng thêm ngượng ngùng, giọng nói càng thêm thấp: “Ông ta... Ông ta đồng ý chỉ cần nhận hưu thư, sẽ nói một tiếng với hộ bộ giúp con, bảo đảm con thăng lên được hai cấp.”

Vân Thủ cười lạnh một tiếng: “Bảo đảm hai cấp, cậu chính là đồng ý rồi hả? Cậu, ngài đúng là cậu tốt của ta!”

Hồ thị thấy nam nhân nhà mình thế mà lại nhận chuyện bán thiêu này, lập tức cảm thấy nói lời hữu ích cũng không có ý tứ gì, vẻ mặt không mang đau thương thâm tình mà tỏ vẻ đương nhiên nói: “Chuyện này có thể trách được tướng công sao? Tiểu cô, muốn trách chỉ có thể trách số mạng người không tốt, có vận làm phu nhân Hầu gia nhưng không có mệnh đó, Hầu gia đã quyết định chủ ý muốn hưu thế. Người xem người gả cho Hầu gia nhiều năm như vậy chỉ sinh một lỗ vốn, cũng không cho nhà mình thứ tốt gì, ca ca người nhiều năm làm một tiểu quan lục phẩm nho nhỏ như vậy, thừa dịp Hầu gia muốn hưu người, người còn có vài phần giá trị có thể bảo vệ một đoạn tiền đồ của ca ca người, người cũng nên biết đủ đi.”

Đôi tay Hồ thị chống nạnh tỏ vẻ không sợ không ngại, “Người đây là một người ăn no cả nhà không lo, Vận phủ chúng ta từ trên xuống dưới hơi mười cái miệng há mồm chờ ăn cơm, có thể không tốn chút tâm tư sao! Chúng ta muốn ra mặt vì người, nhưng Chu gia người ta có một phi tử, nếu ở bên gối khê thôi, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ là chuyện hưu thế mà trên dưới cả Vận gia chúng ta đều phải rút đầu! Muốn trách cũng chỉ có thể trách người không có một tỷ tỷ hoặc muội muội làm phi tử.”

Hồ thị thấy Vận Thực Tuệ khóc đau lòng như vậy, bà ta liền tiến lên một bước nói: “Lời đã nói đến nhường này rồi, ta cũng không quanh co nữa. Hôm nay ta tới đây là có một chuyện phải làm phiền tiểu cô, trong phủ cũng sắp đói rồi, cho nên, ta muốn xin tiểu cô xuất ra một chút đồ cưới để mua gạo cho vào nồi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Người quý tự trọng

Lời Hồ thị vừa ra khỏi miệng, Vân Thủ cuối cùng thấy được một người rất cuộc có thể vô sỉ tới mức nào, chân trước vừa mới bán muội cầu vinh lợi dụng giá trị người ta xong, hiện giờ quay đầu bắt đầu tính toán tới đồ cưới.

Cả người Vận Thực Tuệ đang đắm chìm trong khiếp sợ khi biết được chân tướng, hiện giờ nghe Hồ thị nói như vậy, bà lau nước mắt một cái nói: “Tàu tầu, tàu đừng quá phận!” Chỉ có điều bà đã khóc đến giọng nói đã sớm khàn khàn, âm thanh này nghe không hề có chút sức lực nào.

Hồ thị nào để Vận Thực Tuệ vào trong mắt, bà nói: “Tiểu cô, người không quản việc nhà không biết khổ cực của đương gia, ca ca người một tháng cũng chỉ có chút bổng lộc như vậy sao có thể nuôi nổi cả nhà, bình thường trong viện lão phu nhân dùng đều là đồ tốt nhất, trong phủ vốn bóp mồm bóp miệng mà sống, bây giờ tiểu cô đã tới đây rồi, lại dẫn theo nha hoàn ma ma trở về, lập tức lại thêm mấy miệng ăn, trong phủ đã sớm không còn vinh quang như lúc đầu rồi, những năm này đều do ta bù thêm đồ cưới vào mới không khiến cho người ta chê cười, nhưng cũng sống hết sức giật gấu vá vai. Bây giờ lại thêm tiểu cô người, ngày hôm nay vô cùng khổ sở mà da mặt dày nói chuyện này, nhưng tiểu cô người cũng không có khả năng ở nhà không, hiện giờ trong nhà sống như vậy, những đồ cưới này của người để không cũng không có ý gì, chẳng bằng lấy ra cho nhà dùng.”

Một loạt lời Hồ thị nói không chỉ khiến cho Vận Thực Tuệ ngây ngẩn cả người, ngay cả Miêu thị cũng giận muốn chết, bà chỉ vào Hồ thị nói với nhi tử mình: “Lão đại người nghe xem thế tử của người nói cái gì! Người làm chuyện như vậy, bây giờ còn nghĩ tới đánh chủ ý lên đồ cưới của Thực Tuệ, người chính là người sao?”

Vạn Thủ Nghĩa vốn cảm thấy hơi ngượng ngùng, bây giờ nghe được mẩu thân khiến trách như vậy, sắc mặt ông đỏ như muốn rỉ máu, ông vốn không đồng ý với cách làm như vậy của Hồ thị, nhưng vẫn không làm được gì. Ông kéo kéo ống tay áo Hồ thị, nhỏ giọng nói: “Thôi đi.”

Hồ thị liếc xéo ông một cái, thầm nghĩ cái gì gọi là thôi đi, ban đầu bà đáp ứng hôn sự của Vạn gia, do lão gia Vạn gia dù nghèo túng như thế nào cũng là quan to tứ phẩm, vốn nghĩ hồ phụ vô khuyển tử, nhưng không nghĩ đến nam nhân nhà mình qua nhiều năm như vậy cũng chỉ là một tiểu quan lục phẩm nhỏ như hạt mè hạt đậu, mà tiểu cô gả vào hào môn cũng không có bản lĩnh gì có thể giúp đỡ một chút, lần này nếu không phải bà dựa vào Tĩnh Viễn Hầu gia muốn hưu thê mà cò kè mặc cả, có thể này mới đáp ứng để cho tướng công trở thành quan viên ngũ phẩm, nếu không chỉ sợ vẫn lăn lộn trong quan tét riu. d1en d4nl 3q21y d0n

Hồ thị nghiêm mặt nói: “Bây giờ tiểu cô đã bị hưu rồi, lúc này về nhà, chi phí cơm nước trong nhà cũng cần phải thêm, ta đây làm tẩu tẩu cũng không có cách gì, cũng thế kêu người toàn gia ăn trâu nuốt cám chứ? Đồ cưới của tiểu cô giữ lại cũng không có chỗ nào dùng, trong am ni cô trước sau như một ngồi không cũng không có chỗ nào dùng bạc, chẳng bằng lấy ra cho nhà dùng. Không lẽ tiểu cô còn định tái giá, vậy cũng thật sự muốn ném chết người.”

Vạn Thục Tuệ nghe Hồ thị nói lời khốc tim như vậy, bà run run nói: “Đồ cưới của ta dùng để bù vào đồ cưới cho Thủ nhi, tẩu tẩu, người đừng làm quá mức.”

Hồ thị vừa nghe lời Vạn Thục Tuệ nói, sắc mặt của bà nghiêm lại, lạnh lùng nói: “Tiểu cô kẻ ngu này, người đã không phải phu nhân Hầu môn, chưa tới bảy ngày nữa nữ nhi của người sẽ gọi kẻ khác là mẩu thân rồi, bây giờ con bé mới chỉ mười hai tuổi, cập kê còn chưa tới làm sao dùng đồ cưới, còn nữa đồ cưới của con bé tự nhiên sẽ có mẩu thân mới của con bé giúp đỡ đặt mua, người lại gần náo nhiệt cái gì, người cũng không nghĩ tới bây giờ thân phận của người là gì!”

Vạn Thục Tuệ há miệng không nói ra lời, chỉ có thể sững sờ nhìn Hồ thị trước mặt, mà Miêu thị đã bị năng dâu của mình chọc giận, bà luôn cho rằng Hồ thị ngang ngược cần rờ, những năm này đã từng chịu không ít con tức từ Hồ thị đầu, nhưng vì yên bình trong nhà vẫn không náo loạn lên, nhưng thật sự không nghĩ tới Hồ thị lại không thể chờ đợi đã đánh chủ ý đến đồ cưới của nữ nhi mình như vậy.

Một cái bóng xẹt qua giữa không trung trong nháy mắt, lập tức đập trúng trên người Hồ thị, không sai không lệch đập trúng chỗ ngực Hồ thị.

Ban đầu Hồ thị cảm thấy trên ngực đau nhói, tiếp theo chính là giống như bị bông, cảm giác tầng da ngực kia của mình giống như bị người nhấc lên, truyền tới ngay sau đó chính là tiếng đồ sứ bể.

Hồ thị “Ai ôi” một tiếng, cúi đầu xem xét, chỉ thấy nơi ngực mình ướt át một mảnh khiến màu sắc quần áo cũng bị nhuộm thành màu tối hơn, hơn nữa có khí nóng bốc lên, mà bên chân là một chiếc tách sứ vỡ tan.

Hồ thị ngược mắt nhìn về phía Vân Thủ, tách trà trên bàn trà nhỏ mới vừa rồi còn ở bên cạnh con bé đã biến mất không thấy! Nơi ngực Hồ thị cực kỳ nóng bỏng, nóng đến bà gần như không nói được lời nào ra khỏi miệng.

“Mợ! Ta gọi ngài là mợ, mẩu thân cũng coi ngài là tẩu tẩu của mình, cho nên nhường nhịn mọi cách, nhưng nhìn dáng vẻ của ngài bây giờ có chỗ nào là dáng vẻ của trưởng bối. Bà ngoại đã như vậy rồi, ngài còn ở đây định nói cái gì, ngài đây là định ngỗ nghịch với trưởng bối sao?” Vân Thủ tức giận nói với Hồ thị, “Mợ có biết không, chỉ cần mấy lời vừa rồi của ngài đã phạm phải hai điều ‘Không hiếu thuận phụ mẫu’ và ‘Lạm lời’ trong thất xuất chi điều * rồi. Có phải mợ muốn bị hưu ra khỏi cửa nhà Vạn gia không!”

(*) thất xuất chi điều: bảy lý do để bỏ vợ ở cổ đại, bao gồm: Không hiếu thuận với cha mẹ, không có con, dâm loạn, đồ kỵ, mắc bệnh hiểm nghèo, lạm điều, trộm cướp

Hồ thị vốn giận từ trong lòng, nhưng sau khi nghe lời Vân Thủ nói, tức giận của bà thoáng tiêu mất một chút, trong lòng bà biết lấy gan của nam nhân nhà bà chắc chắn không làm ra được chuyện hưu bà, nhưng mới vừa rồi lời nói chắc như đinh đóng cột của Vân Thủ khiến cho Hồ thị hơi sợ hãi.

“Mới vừa rồi mợ nói mẩu thân của ta phải đi am ni cô, đây là chủ ý do ai quyết định? Mợ, hôm nay ta đặt lời này ở đây, am ni cô này trừ phi chính mẩu thân ta muốn đi, nếu không ai cũng không có quyền ép đặt mẩu thân ta đi. Những đồ cưới này, bây giờ mợ nhớ kỹ cho ta, nhớ cho thật kỹ, đồ cưới này là đồ của mẩu thân ta, trừ phi chính bà đồng ý lấy ra, nếu không ai cũng cướp đoạt không thành! Đồ cưới này vẫn do ông ngoại ta khi còn đây làm chủ, bà ngoại lấy chủ ý quyết định ra, đồ gì đó thuộc về mẩu thân ta, ngài đừng làm trò viện cớ lấy tâm tư đánh chiếm gì đó!” Vân Thủ lạnh lùng liếc nhìn Hồ thị, “Nếu ngày nào đó mẩu thân ta muốn tái giá, vậy thì tái giá, nào có phải là chuyện xấu hổ chết được, chẳng lẽ còn phải vì một nam nhân không cần mình mà ở góa sao? Nếu mợ cảm thấy mất mặt, vậy xin tự rời đi là được, mợ sẽ mất không thấy tâm cũng sẽ không phiền cũng tránh được việc mợ lấy đồ cưới trợ giúp chi phí tiêu dùng rồi.”

“Người lại dám dạy dỗ ta? Ta là trưởng bối của người!” Hồ thị lạnh giọng thét lên, chỉ cảm thấy thể diện của mình mất sạch rồi, bà thân là mợ lại bị một ngoại sinh nữ dạy dỗ như vậy.

“Người quý bởi tự trọng, nếu mợ thân là trưởng bối mà không tự trọng như vậy, ngài chính là muốn ta tôn trọng ngài như thế nào?” Vân Thủ giễu cợt nói, năng nhìn về phía Vạn Thủ Nghĩa, ánh mắt kia lạnh lẽo như băng lạnh, “Cậu mợ cũng đừng quá hài lòng, hiện giờ chức quan tăng lên còn chưa thay đổi, nếu như chọc giận ta, không cần không nề tình thân thích này sẽ tới nha môn kiện cáo, đến lúc đó ta đây một cô nương chưa cập kê nhiều nhất chỉ mất chút mặt mũi mà thôi, nhưng mà quan viên có phẩm hạnh bán muối cầu vinh như vậy, đừng nói thăng lên quan viên ngũ phẩm, chỉ sợ cái mũi ô sa lục phẩm trên đầu có thể giữ được hạnh không cũng là một vấn đề! Còn có Trí Viễn biểu ca, sau khi gây ra sự tình này, chuyện hiếu liêm * kia chỉ sợ cũng hỏng! Mợ ngài định như thế nào?!”

(*) hiếu liêm: có ý tứ hiếu thuận với trưởng bối, liêm khiết chính trực. Về sau, xưng hô hiếu liêm này trở thành danh xưng tao nhã đối với cử nhân vào triều Minh, triều Thanh.

Chương 7: Bụng làm dạ chịu

Vân Thù nhìn Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa, ý giễu cợt trong ánh mắt nàng không dứt, cũng không phải vì nàng khinh thường cậu mợ của bản thân, hai người này vì có thể trở thành quan viên ngũ phẩm mà làm ra chuyện như vậy, cậu và mợ này, không cần cũng được. Vân Thù cảm giác hôm nay mình nói ra những lời này cũng coi như mở miệng lưu tình rồi, bọn họ không biết xấu hổ như vậy, mình đương nhiên không cần giữ thể diện gì cho bọn họ.

Sắc mặt Hồ thị cực kỳ cứng nhắc, đôi mắt kia của bà có thể tới luyên ra độc, bà nhìn Vân Thù giọng căm hận nói: “Dưới gầm trời này có người làm ngoại sinh nữ như người sao? Có người đối xử với cậu mợ như vậy sao? Người còn coi chúng ta là thân nhân của người hay không!”

“Mợ coi lời ta nói vừa rồi như gió thoảng bên tai sao, đây cũng không phải là ta bất nghĩa trước, mà hai người bất nhân trước.” Vân Thù coi như không thấy sự phẫn nộ trên mặt Hồ thị, “Ta thấy tuổi mợ cũng không lớn, bây giờ đã bắt đầu không nhớ lời đã nói cũng không có chút ân tượng nào, xem ra hẳn nên tìm một đại phu tới kiểm tra một chút rồi. Trí Viễn biểu ca dĩ nhiên không giống như ta một kẻ lỗ vốn chỉ biết ngổ nghịch thân nhân, hẳn tự nhiên biết hầu hạ trước giường.”

“Dĩ nhiên, mới vừa rồi ta nói những lời này cũng không có ý tứ uy hiếp, chỉ nhắc nhở mợ và cậu một chút mà thôi. Đồ không lấy tới tay thì không coi là đồ của mình, chỉ có điều dù đồ đã tới tay cuối cùng cũng không chắc cuối cùng thật sự là đồ của mình. Ta tuy không có phần lượng gì, nhưng dù sao cũng là dòng chính nữ của Tĩnh Viễn Hầu phủ.” Vân Thù chậm rãi nói, “Mợ dù sao cũng là người thông minh, nên biết lời ta nói lúc này có ý gì chứ?”

Trên mặt Hồ thị hoàn toàn xanh đen, cả người bởi vì tức giận mà hơi run rẩy, tuy những lời này của con bé không phải uy hiếp, nhưng giữa những hàng chữ chính là có ý uy hiếp, Hồ thị nghiêm túc ngẫm nghĩ lời của con bé, đúng là có đạo lý như vậy, mặc dù Vân Hoảng nói như thế, nhưng bây giờ lệnh điều động của hộ bộ vẫn chưa hạ tới, mà việc quan trọng nhất chính là nhi tử nhà mình, thành tích học hành cũng không thể chỉ theo một đường cù nhân, nếu thật sự gây ra việc này, tiền đồ của trượng phu và nhi tử của mình đều sẽ bị hủy rồi.

Sau khi vừa nghĩ như thế, Hồ thị cũng biết trong khoảng thời gian này không thể đánh chủ ý lên đồ cưới của tiểu cô tránh cho xảy ra chuyện gì. Hồ thị nhìn Vân Thù, bà coi như nhìn rõ ràng năng lực của ngoại sinh nữ này của bà, lời nói cứng mềm vừa rồi không giống như nha đầu này có khả năng nói thành lời được, cũng không biết là do có ai dạy, hay là? Trong lòng Hồ thị đột nhiên sinh ra ý nghĩ, đây chẳng lẽ do Hầu gia kêu nữ nhi của mình tới dò xét?

Vừa nghĩ như thế, Hồ thị càng thêm cảm thấy hơi khản trương rồi, nếu những chuyện này truyền tới tai Vân Hoảng, có thể cảm thấy hai phu thê bọn họ cũng không xử lý sự tình thỏa đáng không, cuối cùng sẽ không muốn khai thông chỗ hộ bộ không? Đúng rồi đúng rồi, nếu không tại sao Vân Thù trước sau như một đều không thông minh lại kích động có thể nhắc tới những lời như dòng chính nữ Hầu phủ, tất nhiên chính là Hầu gia kêu người tới dò xét.

Hồ thị bị chính ý tưởng của mình kích động đến chày đầy mồ hôi, vẻ mặt cũng biến đổi trong nháy mắt, vội vàng nói: “Mới vừa rồi là mợ không đúng, là mợ vâng đầu mới nói ra những lời khôn nạn như vậy.” Hồ thị quay đầu vội vàng vàng nói với Miêu thị và Vạn Thục Tuệ, “Lão phu nhân xin khoan dung cho con lần này đi! Tiểu cô, muội cứ yên ổn ở lại nhà, những lời mới vừa rồi là đại tẩu vâng đầu mới nói ra khỏi miệng, kiên quyết không có ý tứ đuổi muội đi, muội liền tha thứ cho đại tẩu lần này, tẩu nói xin lỗi với muội. Bên trong hậu viện còn có chút chuyện cần tẩu xử lý, tiểu cô cứ trò chuyện với lão phu nhân, tẩu về phòng trước.”

Hồ thị nói xong liền vội vàng vàng lui ra, lại nghe được giọng nói có phần lạnh lạnh của Vân Thù vang lên: “Mợ mới vừa nói trong phủ đã không còn ngân lượng, cuộc sống này trôi qua thật sự hơi túng quẫn cũng sắp tới mức độ ăn trầu nuốt cám, không biết lúc nữa ăn trầu có thể thật sự ăn trầu nuốt cám không?”

Hồ thị nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, bà nói: “Ngoại sinh nữ nói lời gì vậy, ở đâu ra thật sự có thể ăn trầu nuốt cám chẳng có gì! Thật sự phải ăn trầu nuốt cám, chính là mợ đây người tay nắm việc bếp núc là không đúng rồi, mợ tình nguyện mình khổ hơn một chút cũng sẽ không bạc đãi lão phu nhân và tiểu cô.”

Vân Thù cười rục rờ một tiếng với Hồ thị, trong nụ cười kia có vài phần sáng rỡ, “Ngoại sinh nữ cũng nghĩ như vậy, nếu trong phủ thật sự khó khăn, sao trên đầu mợ vẫn có thể giữ lại trăm vàng, đã nên sớm đổi thành trăm gỗ rồi. Mợ trước sau như một nắm giữ việc bếp núc, nếu thật sự khó khăn, cầm một vài món quần áo chất vải tơ lụa tốt và đồ trang sức trên người mợ mang đi bán đại khái cũng có thể khiến cho người trong phủ ăn được một hai thúng cơm trắng. Mợ nói đúng không, mợ?”

Hồ thị bị lời Vân Thù nói chẹn họng nghẹn lời, theo tính tình vốn cay cú của bà định phát tác, nhưng vẫn e dè, đành ép xuống, thậm chí còn nở một nụ cười cực kỳ dữ tợn: “Đúng, đúng, ngoại sinh nữ quả nhiên thông minh.”

Hồ thị vội vã đi, lúc này bước chân thậm chí còn có vài phần xóc xếch, ngược lại không giống như yên ổn đi ra mà là chạy trốn chết.

Vạn Thủ Nghĩa vốn cực kỳ có lỗi với muội tử của mình, càng không dám đối diện với đôi mắt kia của mẫu thân, bây giờ lại nhìn thấy thê tử của mình rồi đi như vậy, ông cúi đầu cũng vội vã đi theo ra, khi đi ra cũng nghe được tiếng hừ lạnh khinh miệt của Vân Thù.

Tiếng hừ lạnh này giống như một cây đao vạch lên da mặt ông, càng thêm không có thể diện, trong lúc bước ra vội vàng thiếu chút nữa chân còn bị bậc cửa vấp một cái, ngã ra ngoài.

Miêu thị vốn cực kỳ tức giận, nhưng không nghĩ tới giữa lúc quanh co khúc khuỷu như vậy cục diện vốn giương cung bạt kiếm ngược lại được ngoại sinh nữ này của mình giải khai, và lại vừa rồi khi nhìn Vân Thù, giữa chân mày nhỏ nhỏ của con bé nhìn ra vài phần khí khái.

Đợi đến khi phu thê Vạn Thù Nghĩa rời đi, Vân Thù chính là quỳ xuống trước mặt Miêu thị.

“Cháu đang làm cái gì?” Miêu thị nhìn ngoại sinh nữ quỳ gối trước mặt mình hỏi.

“Mới vừa rồi Thù nhi lỗ mãng, cầm tách trà ném mợ lại chất vấn chống đối cậu, tuy rằng bất bình thay mẫu thân cũng vì thể diện của bà ngoại mới có thành tựu như vậy, nhưng dù sao đây cũng là bất hiếu, cho nên xin bà ngoại thứ tội.” Vân Thù nói.

Miêu thị nghe được giải thích của Vân Thù, nói là vì thể diện của mình, lời này cũng do bà nói trước, bà tự nhiên không tiện phát tác, bà khoát tay áo, Thảm ma ma vội vàng tiến lên đỡ Vân Thù.

Miêu thị liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ, lại nhìn nhi tử của mình vừa mới đuối lý rời đi, nhi tử nữ nhi đều là ruột thịt của mình, môi hờ rãnh lạnh, bà có lòng muốn ra mặt vì nữ nhi của mình, rồi lại trông cậy vào nhi tử của mình có thể sáng rọi cửa nhà, bây giờ nói hay không nói đều là việc khó, mà chính nữ nhi của mình gặp biến cố như vậy, lúc này cũng chỉ ở đây khóc. Bà thở dài một hơi, ngược mắt nhìn Vân Thù, giọng điệu hơi thê lương: “Bà ngoại già rồi, cũng không đương gia không quản sự, nương cháu không có bản lĩnh gì, bà ngoại chỉ có thể bảo hộ được nhất thời không bảo hộ được cả đời, đợi lão bà từ ta hai chân đuôi thẳng ra, chỉ sợ nương cháu cũng không có ngày sống dễ chịu gì, cháu nói có thể như thế nào?”

Lời nói giống như là lời nói riêng tư, nhưng trong đó lại chứa vài phần ý tứ thù rồi.

Vân Thù ngược mặt lên, nằng cười nhẹ một tiếng với Miêu thị, ánh mắt trong suốt mà kiên định sáng quắc: “Bà ngoại hãy yên tâm, mặc dù Thù nhi còn tám bé, nhưng bây giờ có thể bảo vệ được, như vậy ngày khác cũng có thể bảo vệ được! Vài lại hầu hạ phụ mẫu vốn là trách nhiệm của thân là tử nữ (nhi tử nữ nhi), Thù nhi bụng làm dạ chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Phúc họa chưa định

Miêu thị nghe lời Vân Thù nói, nếu là lúc bình thường nghe được con bé nói những lời này, hơn phân nửa bà sẽ không tin tưởng, dù sao mới chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, trong ngày thường lại được nuôi dưỡng vô cùng nuông chiều, giống như những thiên kim tiểu thư vai không thể gánh tay không thể xách, gặp chuyện như vậy hơn phân nửa đều hoảng hồn không có bao nhiêu chủ ý, nhưng bây giờ nhìn cách làm và ý tưởng của Vân Thù, Miêu thị ngược lại cảm giác ngoại sinh nữ này của mình ngược lại thành thực hơn trước kia rất nhiều, so với trước kia tưởng chừng như hai người.

Vạn Thục Tuệ cũng nghe được câu trả lời của Vân Thù, bà kinh ngạc mà nhìn nữ nhi của chính mình, lúc trước khi nghe Vân Thù nói ra câu nói kia bà chỉ cảm giác tim mình vốn đã vỡ nát ra sắp biến thành bột, bà chỉ cảm thấy tướng công của mình không cần mình nữa, ngay cả nữ nhi của mình cũng không cần mình. Cứ nhìn đến mới vừa rồi, Vạn Thục Tuệ thấy con bé bảo toàn mình còn có vài lời nói cảm thấy có vài phần uất ức, có thể tưởng tượng nữ nhi của mình mới chỉ mười hai tuổi thôi, đa số nuôi dưỡng trong khuê phòng, mặc dù từng học trong học đường mấy năm nhưng cũng không chống đỡ nổi cái gì.

Vạn Thục Tuệ vừa nghĩ như thế, trong đôi mắt của bà đã hơi âm ảm, bà thở dài một hơi tắc nghẹn nói: “Bản thân con cô nương gia có thể làm gì chứ, thôi, oán trách này cũng chỉ có thể oán trách số phận của nương đây không tốt. Như lời của mợ con nói vậy có vận lại không có mạng, nương thấy nương vẫn xuống tóc tìm một am ni cô mà ngây ngốc đi, tránh cho ở trong nhà cũng vì vậy mà nữ nhi sống không yên.”

Miêu thị vừa nghe lời Vạn Thục Tuệ nói, bà nghiêm sắc mặt nói: “Con nói cái gì vậy! Ta đây còn chưa chết, con đã có tính toán như vậy, con chỉ có một chút tiền đồ như vậy, con xem Thù nhi nhỏ như vậy nhưng đã có tiền đồ và quyết tâm, bản thân con làm mẫu thân ngược lại nhận mệnh, con tính toán như vậy, kêu Thù nhi như thế nào mới phải?”

Vạn Thục Tuệ bị Miêu thị mắng, hốc mắt hơi đỏ lên, giọng nói càng thêm thẳng thắn: “Nếu không, nương kêu nữ nhi như thế nào cho phải?”

“Mẫu thân, ngại cứ tin mệnh như vậy, chẳng lẽ không biết nhân định thắng thiên?” Vân Thù mỉm cười nhìn Vạn Thục Tuệ, mẫu thân này của nàng mới là người được nuôi dưỡng trong khuê phòng, khi ở nhà mặc cho người ta bố trí, sau khi xuất giá trong lòng cũng chỉ có trượng phu và hải tử, cho nên bây giờ mới có thể không biết theo ai như vậy, nàng còn cần phải hướng dẫn từ tế một phen, “Bây giờ nương chỉ nhìn thấy trên đường ông trời đóng mộ cánh cửa cho nương, nhưng vẫn lưu lại một cánh cửa sổ đang mở. Huống chi nương không trở thành phu nhân Hầu phủ chưa chắc là một tai họa, có lẽ cũng là một chuyện may mắn, cô nhân thường nói chính là trong họa có phúc trong phúc có họa, sao nương biết được mà nói ngày sau nương sẽ không tốt hơn bây giờ? Chẳng lẽ nương không tin được nữ nhi sao?”

Miêu thị gật đầu một cái, lúc trước bà còn cảm thấy Vân Thù tuổi còn nhỏ chỉ sợ không gánh được chuyện lớn gì, nhưng bây giờ vừa nhìn, ngược lại cảm thấy ngoại sinh nữ này của mình chưa chắc không thể nhô lên một mảnh bầu trời, Miêu thị suy nghĩ đến đáng về nhi tử và nhi tức của mình lúc vừa rồi, chỉ

sợ khuê nữ của mình ở đây lâu một ngày, chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên cũng sẽ không phải một lần cuối cùng, tuy rằng không muốn vì chuyện này mà ảm ỉ một trận huyền não không yên ổn với nhi tử và nhi tức khiến cho người ta xem mà chê cười, nhưng cũng không muốn nữ nhi của mình bị uất ức.

“Thù nhi nói như vậy, những ngày kế tiếp định làm như thế nào?” Miêu thị hí hóp đôi mắt dài gió dầm sương lại nhìn Vân Thù hỏi.

Vân Thù suy nghĩ một chút, nàng nhìn Miêu thị nói: “Nếu bà ngoại cho phép, Thù nhi muốn đưa mẫu thân ra khỏi Vạn gia. Tuy nói rằng theo lý mẫu thân nên ở Vạn gia, nhưng chuyện hôm nay nếu đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, đợi đến ngày khác phụ thân cháu cưới tân nương, chỉ sợ mợ càng thêm không tha cho mẫu thân, bà ngoại kẹt ở giữa cũng khó xử, chẳng bằng để mẫu thân chuyển ra ngoài càng tiện hơn. Nếu bà ngoại nhớ mẫu thân cũng tự có chỗ đi, mẫu thân nhớ bà ngoại cũng có thể thường xuyên tới thăm một chút. Còn nữa, tính tình của mẫu thân có vài phần nhu nhược, ở bên cạnh bà ngoại chỉ sợ ngày lấy nước mắt rửa mặt cũng không ít, sau khi dọn đi, cũng có thể khiến mẫu thân bận rộn một chút, thời gian lâu dài sẽ không cảm thấy khó chịu.”

Miêu thị suy nghĩ một chút, những lời này của Vân Thù nghe không có vấn đề gì, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ cũng biết trong lời nói của con bé chính là nói về lòng tham của mợ, hiện giờ không tính toán tới đồ cưới nhưng sau thời gian dài vẫn sẽ tính toán tới đồ cưới, mà bà kẹt ở giữa tất nhiên sẽ không giúp đỡ được người nào trong đó, sau khi mang đi cũng có thể nhẹ nhàng linh hoạt.

Miêu thị nghe, bà gật đầu một cái: “Tính toán như vậy cũng không phải không thể.”

Vạn Thực Tuệ cũng không từ chối, lúc trước nếu không biết huynh trưởng của mình làm ra chuyện như vậy, bà còn có thể ở lại Vạn gia, hiện giờ hiểu rồi, bây giờ bà nhìn Vạn gia cũng cảm thấy hơi ghê tởm, nếu không phải mẫu thân bà ở đây, bà thật sự không muốn ở đây dù chỉ một khắc. Cho nên hiện giờ nghe Vân Thù nói ra như vậy, bà cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm muốn dọn đi.

Miêu thị thấy Vạn Thực Tuệ không nói gì, đã hiểu được trong lòng nữ nhi của mình cũng coi như tán đồng, bà quay đầu nhìn về phía Vạn Thực Tuệ nói: “Thực Tuệ, con đi ra ngoài một lúc đi, ta có mấy lời muốn nói với Thù nha đầu.”

Tuy Vạn Thực Tuệ hoang mang rối cuộc không biết có chuyện gì mà bà không thể nghe, nhưng vẫn đáp ứng lời Miêu thị nói, lúc rời đi còn liếc nhìn Vân Thù một cái.

Thẳng cho đến khi Vạn Thực Tuệ ra ngoài và lại xác định Vạn Thực Tuệ đã rời đi, Miêu thị mới nhìn Vân Thù nói: “Thù nha đầu, cháu nói với bà ngoại một chút cháu rối cuộc nghĩ như thế nào? Hôm nay cháu làm là ai dạy cháu?”

“Bà ngoại, những ngày qua trải qua nhiều chuyện như vậy, Thù nhi cũng hiểu không ít chuyện cũng đã trưởng thành, phụ thân không có mẫu thân không có cháu, bên cạnh còn sẽ có người khác. Thế tử mới, nữ nhi mới, mà thế đạo này vốn không công bằng với nữ tử, sau khi mẫu thân mất đi phụ thân bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào bản thân và bà ngoại mà thôi, nhưng bà ngoại rối cuộc không thể che chở cho mẫu thân cả đời được. Tuy Thù nhi thân là nữ nhi cũng muốn trở thành chỗ dựa cho mẫu thân, sẽ không để cho người khác tùy ý bắt nạt.” Vân Thù nghiêm túc nói.

Miêu thị gật đầu một cái, “Mẫu thân cháu có nữ nhi nghĩ cho mình như vậy cũng có thể coi là đủ, ta sẽ kêu Thảm ma ma mau sớm tìm được một tòa nhà thật tốt rồi bảo mẫu thân cháu dời qua, Thù nha đầu cháu là một hài tử có chủ trương, về sau muốn làm gì cứ việc buông tay ra mà làm, bà ngoại cũng không khuyên can cháu.” Dừng một chút, bà nhìn Vân Thù, lại nói tiếp, “Hôm nay bà ngoại cũng chỉ nghĩ đến một câu ứng với cháu, cậu cháu đúng là một thằng khôn, làm ra chuyện cũng hơi vô liêm sỉ, rối cuộc vẫn là cậu cháu. Ngày khác nếu cháu lên như điều gặp gió, bà ngoại cũng không cầu cháu dẫn dắt cậu cháu, chỉ cần cháu không làm khó Vạn gia, tốt xấu gì bảo toàn thể diện cho Vạn gia là được.”

Vân Thù nghe được Miêu thị dặn dò như vậy, cũng khó trách muốn sai mẫu thân của mình ra ngoài, lời này nếu như để mẫu thân nghe được trong lòng tất nhiên sẽ có vài phần ngăn cách, nàng có thể hiểu, dù sao Miêu thị muốn xử lý sự việc công bằng, điều này thật sự còn vài phần khó khăn.

“Cháu bảo đảm, chỉ cần về sau cậu và mợ có thể sống an phận thủ thường, cháu tất nhiên sẽ không tìm phiền phức cho bọn họ, cũng sẽ bảo toàn thể diện cho Vạn gia.” Vân Thù khẳng định nói.

Miêu thị nghe Vân Thù nói như vậy, cũng không nói thêm điều gì, “Cháu ra ngoài nói chút chuyện riêng tư với mẫu thân cháu đi, đi đi.”

Sau khi nhìn thấy Vân Thù ra ngoài, Miêu thị lại thở dài một hơi, Thảm ma ma đứng bên cạnh thấy đáng về Miêu thị mệt mỏi như vậy liền tiến lên bóp vai: “Lão phu nhân cảm thấy Thù tiểu thư có thể dựa vào không?”

“Khi ta thấy con bé, trong lòng chỉ có một cảm giác, hài tử này không phải là vật trong ao, nói không chừng sẽ là ra chuyện gì ngoài dự đoán của mọi người.” Miêu thị ý vị sâu xa nói, “A Anh, hai ngày nay người đi tìm một tòa nhà yên tĩnh thuê xuống bố trí cho Thực Tuệ đi.”

Thảm ma ma nghe Miêu thị nói như vậy, đáp một tiếng, trong lòng nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khích bác ly gián

Lại nói Vân Thù, sau khi ra khỏi viện của Miêu thị liền đi tới khuê phòng của Vạn Thực Tuệ lúc chưa xuất giá, định tới để hai mẫu nữ nói chút chuyện riêng tư, hơn nữa Vân Thù cũng không hy vọng mẫu thân mình bị rơi vào trong tự oán hối tiếc. Khi Vân Thù đi chỗ Vạn Thực Tuệ, cùng lúc đó Cổ bà tử cũng trở về Chu gia.

Nói tới Cổ bà tử sau khi bị Vân Thù cho một cái tát trở lại Chu gia, trong lòng một hơi oán khí khó dần, lúc này mới vừa bước vào vườn hoa Chu gia đã nhìn thấy Tĩnh Viễn hầu Vân Hoàng đang nói chuyện với nhị tiểu thư nhà mình ở trong lương đình vườn hoa, dáng vẻ kia nhìn hết sức ôn hòa, mấy ngày nay ngay cả Cổ bà tử cũng thường nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tĩnh Viễn hầu này hết sức thích nhị tiểu thư, mỗi ngày đều phải tới nhìn một lần không hề cô kỵ, chưa vào cửa đã được cung chiêu như vậy, ngày sau nếu sinh hạ một nhi tử tới chính là trưởng tử, phủ Tĩnh Viễn hầu cũng nhất định do trưởng tử tới kế thừa.

Cổ bà tử liếc nhìn Tĩnh Viễn hầu một cái, trong lòng đã có tính toán. Trong lòng bà hận đến lợi hại, nghĩ thầm bị một tiểu nha đầu như vậy vênh mặt hát hăm sai khiến, nó tự cho rằng bản thân là một chủ tử, giờ nhìn xem bà sẽ để cho một chủ tử như nàng ta có đáng về chủ tử chết như thế nào!

Cổ bà tử vừa nghĩ như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt tung hoành dáng vẻ cũng có thể coi như hết sức đáng thương, hơn nữa trên mặt còn có dấu tay chưa biến mất, vừa nhìn đã biết rõ là sự việc như thế nào rồi.

Cổ bà tử đi tới lương đình, bà phịch một cái quỳ xuống trước Vân Hoàng và Chu Bích Cầm nói: “Hầu gia, nhị tiểu thư, bà tử ta phụ sự ủy thác, bây giờ tới nhận tội, kính xin Hầu gia và tiểu thư trách phạt.”

Chu Bích Cầm tinh mắt thấy trên mặt Cổ bà tử còn có dấu tay chưa biến mất, bà cũng đã hiểu, bà ra hiệu bằng mắt với Cổ bà tử, ngoài miệng lại la rầy một câu: “Bà vú đang làm gì vậy, không nhìn thấy Hầu gia ở đây sao, bà như vậy còn ra thể thống gì, còn không mau lui ra đi!”

Cổ bà tử thấy ánh mắt của Chu Bích Cầm, cũng chính là hiểu tiểu thư nhà mình bây giờ nói như vậy chẳng qua chỉ muốn giả bộ trước mặt Hầu gia mà thôi, dù sao bây giờ còn chưa vào cửa Hầu phủ đã náo loạn lên, như vậy sẽ càng khiến lời đồn đãi bên ngoài nổi lên bốn phía.

Cổ bà tử theo lời định lui ra, nhưng Vân Hoàng ngồi bên cạnh đã nhìn thấy dấu tay trên mặt Cổ bà tử, ông nói: “Xảy ra chuyện gì? Không phải người đi Hầu phủ thu xếp một số chuyện vật vãnh sao, bây giờ như vậy là xảy ra chuyện gì?”

“Còn không mau lui ra, vẫn ở đây làm cái gì!” Chu Bích Cầm lạnh lùng nói một tiếng với Cổ bà tử, quay đầu lại nhìn về phía Vân Hoàng trấn an nói, “Cổ bà tử làm việc gì không được thỏa đáng, cũng không phải là chuyện lớn gì, Hầu gia ngài cũng không cần hỏi nữa.”

Cổ bà tử lau nước mắt một cái nói: “Tiểu thư đây cũng không phải là lỗi của nô tỳ, nô tỳ vốn được lệnh của Hầu gia, vui mừng hơn hờ muốn thu xếp xong những chuyện vật vãnh như vậy, cũng tốt đẹp đầy đủ thể diện của tiểu thư, nhưng Vân Thù tiểu thư không để cho nô tỳ của Hầu phủ sắp xếp những chuyện kia...”

Khi Cổ bà tử nói đến chỗ này, bà ngừng lại một chút, giọng nói càng thêm buồn rầu, gần như than vãn mà nói, “Thù tiểu thư Vân gia nói, tiểu thư ngài có thể vào cửa chính Vân gia hay không còn chưa chắc! Bà vú ta bị uất ức không cần gấp gáp, nhưng tiểu thư ngài còn chưa tới cửa đã bị uất ức như vậy, lui về sau không biết tiểu thư trôi qua như thế nào mới tốt! Nô tỳ bị đánh không quan trọng, nhưng đây đánh vào thể diện của tiểu thư và Hầu phủ...”

Khi Chu Bích Cầm nghe được Cổ bà tử nói ra những lời này, trong lòng bà cũng hận đến lợi hại, nhưng trên mặt vẫn không hề lộ ra chút nào, bà nhìn Vân Hoàng, chỉ thấy sắc mặt của ông ta cũng rất khó nhìn. Chu Bích Cầm còn cười, “Chàng đừng nghe bà ấy nói bậy, chỉ sợ Thù nhi có gì hiểu lầm ta.”

“Hiểu lầm gì chứ! Tiểu nghiệt súc dám nói ra câu nói kia, ở đây nào còn để thể diện của ta phụ thân này trong mắt, nàng cũng đừng để ý tới mấy lời con bé nói, nàng sẽ là mẫu thân của con bé mà con bé vẫn dám nói ra lời nói như vậy, đợi đến sau khi nàng vào cửa nói không chừng còn có thể leo lên đầu nàng!” Vân Hoàng giận dữ, trong ánh mắt kia càng mang thêm vài phần hung ác, xem ra hẳn quá mức dung túng cho nữ nhi này sinh ra không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy.

Hơn nữa việc Cổ bà tử làm cũng do hẳn đương gia của Hầu phủ này cho phép, quả thật giống như theo lời của Cổ bà tử, làm hư này là thể diện của Chu gia cũng chính là đánh vào mặt mũi của người phụ thân này.

“Tiểu súc sinh này vốn định lên xà nhà lật ngói đứng không, nhìn xem ta dạy dỗ tiểu súc sinh này như thế nào!”

Vân Hoàng nói xong đứng lên, mặt tức giận dùng dưng định đi về.

“Hầu gia!” Chu Bích Cầm vội vàng giữ chặt Vân Hoàng, “Hầu gia dùng dưng đi về nhà khiển trách Thù nhi như vậy, người hiểu chuyện biết là bởi vì Thù nhi làm sai chuyện, nhưng người không biết sẽ cho rằng Cẩm nhi đâm thọc xúi giục ở sau lưng, trước đó khi Hầu gia để Cẩm nhi vào cửa đã thành dư luận xôn xao như vậy rồi, nếu Hầu gia cứ như vậy, thêm mắm dặm muối bên ngoài không thể không bức tử Cẩm nhi!”

Chu Bích Cầm nói xong, thoáng cái rơi nước mắt, dáng vẻ vốn tươi đẹp bây giờ nhìn lại càng thêm tiều tụy đáng yêu, nước mắt kia giống như trên châu óng ánh trong suốt, nhìn thấy mà Vân Hoàng càng cảm thấy thật có lỗi với nữ tử trẻ tuổi tốt đẹp như hoa sen này, trong lòng cũng có vài phần áy náy.

“Thiếp vốn chỉ muốn ở chung một chỗ với Hầu gia mà thôi, thiếp cũng không để ý tới chuyện có thể ở địa vị chính tề hay không, Cẩm nhi có thể được Hầu gia thương tiếc đã không tệ, nào còn yêu cầu xa vời nhiều như vậy. Còn nữa, Cẩm nhi vốn là người tiều tụy, được Hầu gia không chê, trong lòng Cẩm nhi đã vô cùng cảm kích, Hầu gia việc gì phải vì thiếp mà sinh thêm sự cố.” Chu Bích Cầm lau nước mắt, nâng mắt nhìn Vân Hoàng, lộ ra vài phần ý cười, “Còn nữa, thiếp thấy Thù nhi luôn có thể xem như thuận theo, chỉ sợ có người có tâm cố ý dẫn sai đường, khiến cho Thù nhi sinh lòng khúch mắc với thân thiếp, mới có hành động như vậy. Còn nữa, Hầu gia mới vừa rồi cũng nói, sau này Cẩm nhi sẽ là mẫu thân của Thù nhi, như vậy nào có thể tức giận gì với nữ nhi nhà mình, tuổi chừng còn nhỏ, về sau từ từ dạy dỗ là được.”

Khi Vân Hoàng nghe được Chu Bích Cầm nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vài phần cao hứng, nữ nhân của bản thân biết đại thể như vậy, so sánh ra Vân Hoàng cảm thấy thấy nữ nhi kia của mình không hiểu chuyện.

Ông ngẫm nghĩ gật gật đầu: “Cầm nhi nói rất đúng, nha đầu Thu nhi kia nhất định ở bên cạnh có người nói luyên thuyên với con bé nên mới như vậy! Chỉ có điều tuy rằng nàng tiếc thương nó, nhưng quy củ nên có vẫn phải lập xuống, bằng không ngày sau không phải nàng sẽ bị khinh bỉ khắp nơi sao! Giáo huấn này vẫn phải giáo huấn một phen, miễn cho thật sự không có quy củ!”

Chu Bích Cầm cắn môi, còn định khuyên nữa, “Hầu gia...”

Vân Hoàng xua xua tay, “Nàng không cần khuyên nữa, tuổi còn nhỏ như vậy đã xảo quyết như thế, sau này còn gì nữa!” Ông nói xong, nhìn nước mắt vẫn còn lưu lại nơi khóe mắt Chu Bích Cầm, ông hơi đau lòng dùng ngón tay lau đi, “Hiện giờ thân mình nàng không thể so với trước kia, đừng quá tức giận vì người ngoài.”

Ông hạ thấp giọng nói: “Ta vẫn chờ nàng sinh cho ta một nhi tử đáng yêu mập mạp.”

Mặt Chu Bích Cầm đỏ lên, quả trách đắm nhẹ bả vai Vân Hoàng, cũng gật đầu coi như đáp ứng lời Vân Hoàng nói, đầu hạ thấp kia nơi khóe miệng nhếch lên một nụ cười như ý, bà càng hào phóng thỏa đáng, Vân Hoàng chính là càng cảm thấy bà đáng thương dĩ nhiên sẽ ra mặt vì bà, dòng chính nữ không được sủng ái này càng chẳng có gì cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vận sức chờ phát động

Vân Hoàng và Chu Bích Cầm nói vài lời riêng tư xong rồi mới rời đi Chu gia, lúc rời đi sắc mặt không hề dịu dàng như khi hướng về Chu Bích Cầm mà là gương mặt lạnh lẽo rời đi, sắc mặt kia đã cảm thấy giống như một con gió bão lại tới.

Đợi đến khi Vân Hoàng vừa đi, Cố bà tử chính là vội vàng bỏ dậy, bà cũng lau nước mắt trên mặt lộ ra nụ cười nhìn Chu Bích Cầm: “Tiểu thư, có Hầu gia che chở cho người như vậy, qua mấy ngày sau vào cửa Hầu phủ cũng không cần sợ.”

Vào giờ phút này, trên mặt Chu Bích Cầm nào còn đáng vẻ đáng thương như vừa rồi, trong đôi mắt đúng là ý giễu cợt, “Quá thật là do Vạn tiện phụ kia sinh ra, nó cũng không nghĩ tới ta đây một mẫu thân còn không muốn một nữ nhi lớn như thế!”

Chu Bích Cầm đã vô cùng bất mãn trong lòng về mấy hài tử do mấy thiếp thất của Vân Hoàng sinh ra, cảm giác mình chẳng qua chính là hai mươi tuổi hoa gả cho Vân Hoàng nam nhân này đã ba bốn mươi tuổi xem ra không tệ rồi, bà cũng không nghĩ tới mình sẽ trở thành mẫu thân của thứ nữ lớn nhất đã mười ba tuổi thứ tử nhỏ tuổi nhất đã bảy tuổi, bà vuốt ve bụng mình, về sau tất cả trong Hầu phủ đều nên thuộc về hài tử bà sinh ra mới được! Nha đầu Vân Thu đó là một dòng chính nữ thì có thể làm gì, bà cốt hể khiến cho Vân Hoàng vì cưới bà vào cửa mà bỏ vợ rồi, chẳng lẽ còn sợ không giải quyết được một nha đầu mới mười một tuổi sao!

“Lời này của tiểu thư không thể để cho Hầu gia nghe thấy.” Cố bà tử hơi lo âu nói, “Bây giờ Hầu gia thật sự sủng ái ngài, thế nhưng lời tiểu tiện nhân này có một câu cũng không sai, bây giờ cách hôn kỳ còn có bảy ngày, đêm dài mộng nhiều, đợi đến sau khi tiểu thư ngai vào cửa thành đương gia chủ mẫu Hầu gia, tự nhiên không cần cô kỳ gì...”

Chu Bích Cầm bật cười một tiếng, “Ta đương nhiên hiểu được, cho nên mới vừa rồi không phải ta ‘hết sức khuyên can’ hấn sao! Có thể coi như thế này, bây giờ xảy ra chuyện gì không phải ngoài sáng trong tối đều hướng tới trên đầu ta sao!”

Chu Bích Cầm vỗ về bụng mình, trong vẻ mặt có vài phần hài lòng, “Đêm dài mộng nhiều? Bây giờ ta đã mang thai đứa bé của hấn, hấn còn mong chờ ta có thể sinh hạ một nhi tử mập mạp cho hấn, cho dù bây giờ lão phu nhân không muốn gặp ta, trên dưới Hầu phủ đều không chào đón ta thì có thể như thế nào, kiêu hoa tám người khiêng này, mặc giá y đồ thâm chi có chính thể mới có thể mặc, đương gia chủ mẫu Hầu gia cuối cùng vẫn là của ta. Chỉ cần khối thịt trong bụng ta tranh khí một chút sinh hạ ra một trưởng tử, không phải trong phủ đều do ta nắm bắt, lại nhìn tuổi lão phu nhân kia, chắc còn có thể sống thêm vài năm!”

Cố bà tử nghe Chu Bích Cầm nói như vậy, trong lòng cũng thả lỏng vài phần tâm tư, cũng cảm thấy mới vừa rồi mình suy nghĩ quá nhiều, theo dáng vẻ bây giờ của Hầu gia, cuối cùng đã nói nữ nhi ruột thịt của mình thành “Người ngoài” rồi, đủ thấy được Hầu gia coi trọng tiểu thư nhà mình hơn, Cố bà tử ưỡn thẳng lưng lên cũng thêm vài phần tự tin.

Vân Hoàng tức giận đứng đứng trở về phủ của mình, mới vừa vào cửa nhìn thấy chính là màu đỏ đập vào mắt, vừa nghĩ tới sau bảy ngày nữa là có thể đón người mình vẫn tâm tâm niệm niệm vào cửa, chưa tới tám tháng nữa có thể thấy được hài tử của mình và Cầm nhi, trong lòng Vân Hoàng đã cảm thấy thỏa mãn, lại thấy mới vừa rồi nàng ấy rõ ràng bị uất ức như vậy nhưng vẫn biết rõ đạo lý khuyên ông không nên tức giận, so sánh trước sau, Vân Hoàng đã cảm thấy nữ nhi của mình thật sự quá không hiểu chuyện, ông vốn còn tưởng rằng sau khi con bé bị thương tình lại sẽ khéo léo một chút, nhưng không nghĩ tới tự nhiên lại tệ hại hơn.

Vân Hoàng vừa vào cửa, hạ nhân Vân gia nhìn thấy sắc mặt Hầu gia nhà mình không tốt cũng hiểu được hôm nay tâm tình Hầu gia nhà mình hết sức không tốt, chỉ nghĩ nếu như không phải cần thiết nhất định không thể xuất hiện trước mặt Hầu gia.

“Đi mời nhị tiểu thư tới đây!” Vân Hoàng chìm giọng phân phó.

“Hầu gia, ước chừng một canh giờ trước nhị tiểu thư đã đi Vạn phủ, một lát nữa sẽ về.” Quản gia nhìn sắc mặt Vân Hoàng, suy nghĩ có phải xảy ra đại sự gì không, hỏi ông ta, “Có cần lão nô sai người đi tìm nhị tiểu thư về không?” die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Không cần!” Vân Hoàng nghe được tin tức Vân Thù đi Vạn phủ thì trong lòng càng thêm giận dữ, ông càng cảm thấy nữ nhi mình nói câu nói kia ra nhất định do nữ nhân Vạn Thục Tuệ dạy, bà ta nhất định bởi vì bị mình hưu sau đó sinh lòng oán hận, nữ nhân kia nhỏ mọn như vậy, ông vốn vẫn nể tình bà ta dù sao cũng sinh hạ cho ông một nữ nhi mà giữ lại vài phần mặt mũi cho bà ta, hiện giờ xem ra là ông đã coi trọng Vạn Thục Tuệ, “Ta liền ở đây chờ tiểu súc sinh kia về!”

Khi quản gia nghe được Vân Hoàng nói như vậy, liền hiểu được nhị tiểu thư không biết lại chọc giận Hầu gia chỗ nào rồi, thân là quản gia ông cũng không tiện nói gì, đối mặt với Vân Hoàng có điểm báo tức giận, quản gia lẳng lặng đứng bên cạnh hầu hạ.

Vân Thù và mẫu thân của mình nói vài lời riêng tư, tuy nói Vạn Thục Tuệ rất nỗ lực nói chuyện với Vân Thù, nhưng rốt cuộc tình thân vẫn không phải rất tốt, Vân Thù cũng hiểu được muốn để cho mẫu thân của mình nhanh chóng đi từ trong bóng ma bị hưu này ra cũng không phải chuyện dễ dàng, Vân Thù cảm nhận được ý tứ của Miêu thị, ước chừng không quá mấy ngày mẫu thân sẽ từ Vạn phủ ra ngoài, hơn nữa trải qua lần nào loạn này, mợ của nàng có lòng trộm mà không có gan trộm đại khái sẽ yên tĩnh vài ngày coi như an phận.

Sau khi ngậy người ước chừng nửa canh giờ, Vân Thù mới từ Vạn gia ra ngoài chuẩn bị trở về Hầu phủ, hôm nay Lư Châu và Cẩm Sát đã lau mắt mà nhìn Vân Thù không thôi, chỉ có cảm giác tiểu thư nhà mình thật sự đặc biệt vô cùng có khả năng.

Nhưng trong lòng Cẩm Sát vẫn có vài phần nghi ngờ, “Tiểu thư, tuy nói cửu lão gia xác thực không ra gì cả, nhưng phu nhân chuyển ra khỏi Vạn gia cũng không phải thượng sách.”

“Cẩm Sát tỷ tỷ cứ thoải mái là được rồi, sớm muộn gì tỷ cũng biết được tiểu thư nhà tỷ đang làm những gì.” Vân Thù lộ ra ý cười, trong ánh mắt kia có vài phần chắc chắn, “Cẩm Sát tỷ một lúc nữa theo ta đi vào từ cửa chính, Lư Châu tỷ đi vào từ cửa hông, đi mời lão phu nhân đến phòng trước.”

“Đây là vì sao?!” Cẩm Sát hơi không hiểu hỏi.

Tươi cười trong mắt Vân Thù hơi giễu cợt, cho hai người một ánh mắt trào phúng: “Hai người cho rằng tiện tỷ khi trước ta đánh sẽ an phận như vậy sao? Cho dù tiện tỷ này là một kẻ an phận, nhưng chủ tử của bà ta lại không phải người an phận, bây giờ phụ thân bị mê hoặc mất đi lẽ thường rồi, hai người cảm thấy tiểu hồ ly còn trẻ như vậy đi theo phụ thân ta có tuổi đã không ít sẽ cam tâm tình nguyện tiếp nhận con nối dòng do vợ trước và tiểu thiếp sinh ra sao?”

Cẩm Sát và Lư Châu đột nhiên im lặng, đây tự nhiên không thể nào.

“Người phụ thân ngày ngày gấp gáp đến trước người ta làm hiếu tử của ta chắc chắn đang ở trong nhà chờ ta đó.” Chờ ra mặt vì mỹ nhân giáo huấn nàng một trận! Điểm này ngay khi ra tay Vân Thù đã đoán được tất cả có thể phát sinh, vì vậy tự nhiên cũng phải làm tốt chuẩn bị đối mặt.

Lư Châu gật đầu một cái, vội vàng đi ra cửa sau, mà Cẩm Sát và Vân Thù đi từ cửa chính vào Hầu phủ, lúc này còn chưa đi vào cửa phòng khách đã nghe được tiếng gào thét nộ rung động tận trời xanh bên trong phòng, “Người tiểu súc sinh còn dám trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Gia chủ là ta

Giờ còn chưa vào cửa đã nghe được âm điệu bùng nổ kêu lên như vậy, Vân Thù nghe giọng nói kia cũng biết mình đoán không sai, quả quyết lão tử * bạc tình của nàng đang chờ nàng về nhà, hơn nữa nghe giọng nói này thì nàng càng khẳng định suy đoán lúc trước của mình hoàn toàn không sai.

(*) lão tử: cha (cách gọi bất kính)

Vân Thù ung dung bước vào cửa, thấy Vân Hoàng ngồi trên chủ vị trong phòng khách. Vân Thù nhìn người phụ thân tiện nghi này của mình, không thể không thừa nhận lão tử này thật sự có dáng vẻ coi như không tệ, tuy nói xã hội hiện giờ nam nhân chừng ba mươi tuổi đã có nữ nhi hơn mười tuổi, nhưng vẫn thuộc về trung niên, hơn nữa ngày thường Vân Hoàng không tệ, về mặt luân tò về có vài phần tương đối uy nghi, hơn nữa thân hình hơi cao lớn, nhìn bề ngoài hoàn toàn không sai, hơn nữa thân phận Hầu môn như vậy thật sự hấp dẫn tới không ít yêu ma quỷ quái dán lên, chính là Vân Thù dù thế nào cũng thật không ngờ, ông ta đã có một thể bốn thiếp thể mà lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy.

Vân Hoàng nhìn Vân Thù đi vào từ cửa tới, nhìn vẻ mặt thân nhiên như gió thoảng mây bay giống như không phát sinh chuyện gì, thấy nữ nhi như thế, ông liền không nhịn được nghĩ đến trước đó Cẩm nhi còn khóc đến đáng thương như vậy nhưng vẫn muốn ông hoài niệm tới một chút tình cha con, nghĩ

đến đây trong lòng ông càng thêm tức giận, nhìn đáng về con bé như vậy vốn không ý thức được mình làm sai chỗ nào.

“Đồ nghiệt chủng này quý xuống cho ta!” Vân Hoàng hung hăng vỗ bàn nhỏ bên cạnh, ông hung ác nhìn Vân Thù, “Ta ngược lại sinh được một nữ nhi tốt, lời của phụ thân không nghe còn chưa tính, ngược lại học được thói ngang ngược càn rỡ! Đây là do mẫu thân nguoi dạy nguoi đi, ác độc như vậy cũng chỉ có mẫu thân của nguoi mới có thể dạy ra được!”

“Phụ thân ngài muốn trừng trị nữ nhi, nữ nhi vốn không có ý kiến gì, nhưng hôm nay nữ nhi cũng phạm phải sai lầm gì, phụ thân chính là muốn trừng trị, cũng hơi nói không xong.” Vân Thù nhìn Vân Hoàng nói, “Phụ thân nói nữ nhi ngang ngược càn rỡ và lại không cho phân trần chụp tội danh này lên đầu mẫu thân, vậy phụ thân đã hỏi xanh đỏ trắng đen gì chưa? Nữ nhi vừa về nhà chính là đã lấy tư thế nghiêm chỉnh mà đợi chỉ thiếu không có tam ti hội thẩm * mà thôi...”

(*) Tam ti hội thẩm: là một chế độ xét xử của Trung Quốc cổ đại, “Tam ti” là ba cơ quan tư pháp trung ương chủ yếu của Trung Quốc cổ đại, vốn vào thời kỳ chiến quốc là Thái úy, Tư không, Tư đồ làm thẩm phán, đời sau được gọi là tam pháp ti. Đời Hán tam pháp ti là Đình úy, Ngự sử trung thừa và ti lệ hiệu úy; đời Đường chính là Thượng thư hình bộ, Ngự sử đại phu, Đại lý tự khanh làm tam ti sử; hai đời Minh Thanh lấy Hình bộ, Đại lý tự, Đồ sát viện làm tam pháp ti. Hiện đại chính là ba cơ quan tòa án, viện kiểm sát và cơ quan điều tra.

“Câm mồm!” Vân Hoàng cầm tách trà trên tay mình hung hăng ném về phía Vân Thù, lại thấy chỉ trong chớp mắt Vân Thù đã lanh tay lẹ mắt tránh ra mà không bị đập trúng, Vân Hoàng chẳng những không cảm thấy may mắn, ngược lại cảm thấy càng thêm tức giận, “Nguoi đây là đang chât vắn ta?”

Vân Thù nhìn tách trà chia năm xẻ bảy trên mặt đất, mới vừa rồi nếu không phải nàng né tránh nhanh hơn, chỉ sợ vừa rồi sẽ ném thẳng vào nàng, mặc dù không chết, nhưng sẽ bị thương và sẽ đau. Không ngờ người phụ nữ này của nàng lại dùng chính là phương thức như vậy đối xử với nàng!

“Nữ nhi không dám chât vắn phụ thân, chỉ có điều cổ ngữ có nói, nuôi mà không dạy là lỗi của phụ thân.” Mặc dù nàng nhận thân thể này, nhưng cho tới bây giờ chưa nhận cái gọi là người thân này, hơn nữa nhìn đáng về bây giờ, phụ thân này không nhận cũng được! “Nữ nhi chỉ muốn hỏi phụ thân một chút, thật sự vì nữ nhân kia, phụ thân chính là không cần tình phu thê không cần tình cha con như vậy?”

“Nữ nhân kia? Nữ nhân kia sắp trở thành mẫu thân của nguoi, xem ra trước kia là ta quá mức nuông chiều nguoi, lại nuông chiều ra nguoi không có quy củ như vậy! Vân Hoàng giận tím mặt nói, “Còn không mau quý xuống cho ta!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Mẫu thân, đến suốt cuộc đời bà ta sẽ không trở thành mẫu thân của nữ nhi!” Vân Thù nói, “Bà ta vĩnh viễn không trở thành mẫu thân của nữ nhi. Nữ nhi đây không phạm sai lầm gì, vì sao phải quý!”

Vân Hoàng đứng lên từ chỗ ngồi, trên người mang theo tức giận, ông xông thẳng tới chỗ Vân Thù, giống như muốn cho nàng một bài học.

“Lão gia, tiểu thư tuổi còn nhỏ, trước vừa bị thương. Lão gia ngài không thể như vậy với tiểu thư!” Cẩm Sát bảo vệ Vân Thù ở sau lưng, định ngăn cản con tức giận như sấm sét của Vân Hoàng.

“Tránh ra!” Vân Hoàng đưa tay vung lên, đẩy Cẩm Sát ra, ông giơ lên một cái tát thật cao về phía Vân Thù, giống như sẽ một chương đánh xuống.

Vân Thù cũng không tránh không né, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt Vân Hoàng, trong ánh mắt kia không hề có sợ hãi không hề có e ngại, hình như là đang nói – nếu như một cái tát này của ông rơi xuống, như vậy tình cảm cha con của chúng ta cũng chỉ tới đó mà thôi.

“Đây là định làm gì?” Có một giọng nói già nua lại uy nghiêm vang lên trước khi một cái tát của Vân Hoàng hạ xuống.

Vân Hoàng thu tay lại, nhìn ra cửa. Một lão phu nhân chống quai trượng đi vào cửa, về mặt kia mang theo vài phần nặng nề, bà cựa gậy quai trượng hai tiếng nặng nề trên đất vang lên hai tiếng trầm trọng, trong vẻ mặt tràn đầy không vui.

“Mẫu thân, sao người lại tới đây?” Vân Hoàng nhìn lão phu nhân, trong vẻ mặt hơi ngượng ngùng, người tới không phải ai khác, chính là mẫu thân của ông – Chu thị.

Vân Thù liếc nhìn tổ mẫu của mình, lại nhìn Lưu Châu hết sức khản trương ở sau lưng bà, chỉ cảm thấy thời gian năm vừa vặn, nếu như thiếu một chút chỉ sợ bản thân sẽ bị ăn một cái tát kia của Vân Hoàng rồi! Vân Thù được Cẩm Sát bị Vân Hoàng đẩy ra đỡ lên, đứng ở bên cạnh nhìn tình cảm mẫu tử giằng co.

Chu thị nhìn Vân Hoàng, vẻ mặt không vui không cần nói cũng hiểu, “Vì sao ta lại tới? Nếu ta không tới, con định cha con tương tàn sao? Còn ngại chuyện trong phủ không đủ mặt mặt khiến người ta chen miệng lưỡi vô đúng không?!”

Vân Hoàng nghe lời kia của Chu thị, ông vội vàng giải thích: “Nuong, đây là do hài tử này thật sự không có quy củ, con đây chính là muốn dạy con bé một chút quy củ...”

“Quy củ, quy củ cái gì! Nguoi vì nữ nhân kia gây sự còn chưa đủ, bây giờ nữ nhân kia đã được thứ mình muốn, chẳng lẽ còn định quấy nhiễu cái nhà này không được yên tĩnh sao!” Chu thị cầm quai trượng gõ một cái, bà nhìn Vân Hoàng, “Ta vốn không định hướng vào nữ nhân kia, quả phụ chưa cưới nên tuân thủ tử tế, không an phận thủ thường như vậy làm ra việc quấy nhiễu nguoi đến...”

“Mẫu thân!” Vân Hoàng nhìn không được cắt đứt lời nói oán trách của Chu thị đối với Chu Bích Cầm, những lời này nghe vào trong tai ông cảm thấy hết sức nhục nhã, “Là nhi tử nhìn trúng nàng, nàng không sai!”

“Bây giờ nguoi đã bị nàng ta mê hoặc đến cái gì cũng không biết rồi!” Chu thị cảm hận nói, “Tuy rằng ta đồng ý cho nàng ta vào cửa, nhưng không đại

biểu ta đón nhận nàng ta làm con dâu của ta! Chưa vào cửa đã quấy nhiễu làm rối loạn cái nhà này như vậy, đợi đến sau khi nàng ta vào cửa làm sao còn có thể yên bình! Nàng ta muốn vào cửa, vậy an phận một chút cho ta!”

Vân Hoảng nghe những lời nói này của mẫu thân mình, ông tự nhiên tôn trọng mẫu thân, nhưng nghe thấy thế trong lòng ông không khỏi tức giận, ông nhìn Chu thị gần từng chữ: “Mẫu thân, bây giờ đương gia Hầu phủ là nhi tử!”

(*) đương gia: gia chủ, người lo liệu việc nhà, chủ nhà

Chu thị cũng không nghĩ tới Vân Hoảng lại nói ra những lời như vậy với mình, đây là đang nói với bà rằng tất cả trong phủ đều do nó làm chủ, cũng không phải do bà một người làm mẫu thân nhiều lời cái gì.

Chu thị tức giận đến toàn thân phát run, bà nặng nề nói ba chữ “Được”: “Được! Được! Được!”

“Nếu lão bà tử ta đây không phải là đương gia trong phủ này, vậy về sau chuyện của người đừng tới hỏi ta, lui về sau lão bà tử ta cũng lười quản những chuyện này. Thù nhi, chúng ta đi, tránh cho ở chỗ này chọc cho người ta ghét!” Chu thị nói với Vân Thù.

“Đạ, tở mẫu.” Vân Thù đáp một tiếng, nàng đi tới bên cạnh Chu thị, đỡ lấy Chu thị đi về phía Văn Phong uyển.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không cần cũng được

Vân Thù đỡ lấy Chu thị đi ra khỏi phòng khách, tuy trên mặt Chu thị có vài phần tức giận nhưng vẫn mang vài phần mong đợi, giống như đang đợi nhi tử ở sau lưng gọi mình lại, nhưng đi ra đến ngoài phòng khách thật xa, Chu thị vẫn không nghe thấy tiếng gọi như trong mong đợi, gương mặt Chu thị lập tức sụp xuống, vẻ mặt càng thêm không vui.

Vân Thù nào không hiểu, mới vừa rồi Chu thị nâng mình lên cao như vậy, nhưng thật ra chính là muốn nhi tử của mình lưu lại cho mình một nấc thang để bà leo xuống, nhưng mới vừa rồi Vân Hoảng không lên tiếng giữ lại, điều này khiến cho Chu thị nâng mình lên cao bao nhiêu thì ngã xuống hung ác bấy nhiêu, thể diện này dĩ nhiên không hạ xuống được.

Chu thị cũng không nghĩ tới nhi tử của mình lại bị nữ nhân kia đầu độc đến mức độ này, bà căm hận lắm lắm bốn chữ gia môn bất hạnh, nhưng cũng chỉ có thể tức phỉ phò trở về hoàn toàn không có kế nào khả thi.

Vân Thù đỡ Chu thị đến Văn Phong uyển, Chu thị vẫn còn thờ phỉ phò như cũ, thậm chí giận đến khóc ở bên đó lau nước mắt, đáng về hết sức đau lòng.

Vân Thù đang suy nghĩ có cần nói vài lời trấn an gì đó với Chu thị hay không thì nghe thấy bên ngoài có người thông truyền nói rằng có bốn vị di nương tới. Vân Thù lập tức nuốt mấy lời mình định nói xuống, bốn di nương này trước ngược lại vẫn im lặng không nói, hơn nữa hiện giờ cũng không phải lúc thăm hầu sáng chiều, bây giờ bốn di nương tới Văn Phong uyển, chắc nghe được tiếng gió biết chuyện xảy ra trong phòng khách cho nên mới tới.

Bốn di nương yếu điệu thướt tha đi vào cửa, nhiều tuổi nhất chính là Triệu di nương, bà vốn là nha hoàn hầu hạ trong phòng Vân Hoảng, trước khi Vạn Thực Tuệ vào cửa cũng đã khiến cho Vân Hoảng thu vào tay, sau khi chủ mẫu vào cửa không tới ba tháng đã được nâng lên thân phận di nương trong phủ, càng trước Vạn Thực Tuệ một năm sinh hạ trưởng nữ Vân Anh của Hầu phủ. Sau đó người trên triều đưa tặng Xuân di nương và Dương di nương, trẻ tuổi nhất chính là Phương di nương, nghe nói mười năm trước xem như là hoa khôi xinh đẹp nhất, sau khi vào cửa vẫn được cưng chiều vô cùng.

Bốn người thi lễ cho Chu thị rồi mới nhìn về phía Chu thị, bốn người bọn họ cũng đã nghe đến mới vừa rồi ở phòng khách Vân Hoảng vốn định dạy dỗ nha đầu Vân Thù, sau đó bị lão phu nhân Chu thị ngăn cản, nhưng ngay cả mặt mũi lão phu nhân cũng không đếm xỉa đến.

Chuyện này khiến bốn người cảm thấy rất giật mình, Vân Thù là dòng chính nữ của Hầu phủ, dù hiện giờ Vạn Thực Tuệ bị hưu ra cửa, nhưng sự thật như vậy cũng sẽ không thay đổi, nhưng Vân Hoảng vì một nữ nhân như vậy mà ngay cả mặt mũi của mẫu thân mình cũng không để ý tới, bây giờ nhìn ánh mắt Chu thị còn hơi ửng đỏ, càng giống như ứng với nghe nói lúc trước, trong lòng càng thêm sợ hãi, tân chủ mẫu này còn chưa vào cửa đã huyền não đến hưu thê và không để ý tới lão phu nhân rồi, vậy nếu sau khi vào cửa bốn thiếp thất bọn họ còn có chỗ để dung thân sao?! Cho nên bọn họ vốn không bàn mà họp cùng nhau một mạch đến đây tìm hiểu tin tức này.

“Lão phu nhân như vậy là sao?” Xuân di nương thử dò xét hỏi, “Có phải khó chịu chỗ nào không, có cần tìm đại phu tới kiểm tra một chút không?”

“Thôi, bây giờ trong nhà này nào có ai để lão bà tử ta ở trong lòng, dù sao lão bà tử ta cũng không còn được mấy năm có thể sống rồi, cứ như vậy đi!” Chu thị hơi bức tức, bà tự nhiên hiểu được bốn di nương này hiện giờ xuất hiện ở chỗ của mình cũng không phải thật sự tới quan tâm bà, mà là tới dò xét.

“Lão phu nhân sao lại nói lời nói này, chuyện trong phủ còn phải dựa vào lão phu nhân chủ trì đấy!” Giọng nói nũng nịu của Phương di nương vang lên, “Trong phủ này lão phu nhân được kính trọng nhất rồi, nếu thiếu đi lão phu nhân thì nên làm sao cho tốt.”

“Được rồi được rồi, những lời này cũng đừng nói ra trước mặt ta, nàng dâu này còn chưa vào cửa đã quên nương rồi, đợi đến sau khi vào cửa nào còn

địa vị cho lão bà tử ta đây!” Trước kia Chu thị còn bằng lòng lá mặt lá trái * với bốn thiệp thất này một phen, nhưng bây giờ Chu thị thật sự không có tâm tình nói chuyện như vậy với các nàng, “Ta thấy các người bốn thiệp thất này cũng nên kiềm chế một chút, chiếu cố tốt cho hài tử của mình, chỉ sợ tân chủ mẫu là một kẻ lợi hại, đến lúc đó dung nạp được các người hay không còn là một vấn đề!”

(*) lá mặt lá trái: Nguyên gốc: 虚与委蛇 (hư dữ ủy xà), thành ngữ Hán ngữ, chỉ đối nhân xử thế dối trá làm ra vẻ, ứng phó cho có lệ.

Lời nói không hề che giấu chút nào như vậy của Chu thị khiến cho bốn di nương hai mặt nhìn nhau, càng thêm kinh hãi, ngay cả lão phu nhân cũng nói thế, vậy các nàng nên làm sao cho phải?!

Từ xưa tới nay, thiệp không giống thê, nếu thật sự không được thê vui mừng không phải không có chuyện bị bán ra. Chủ mẫu Vạn Thục Tuệ khi trước là người thành thật, chưa từng hà khắc khắt trừ cái gì của bọn họ, nhưng bây giờ Chu Bích Cẩm chưa vào cửa đã không để lão phu nhân vào mắt, mà Hầu gia lại còn một mực thiên vị, nghĩ tới đây tiền đồ quả thật có khả năng lo sợ.

“Đi đi!” Chu thị phát phát tay, để bốn di nương đi ra ngoài, bây giờ lòng bà chưa xót lợi hại, nào còn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện với các nàng.

Bốn di nương hai mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy Chu thị đã nói như vậy rồi, ở lại chỗ này nữa cũng không có ý tứ gì. Bốn người lại yêu kiều thi lễ một cái, nghĩ tới lão phu nhân Vạn gia đã rơi vào cảnh ngộ như vậy, bọn họ thân làm thiệp, vẫn an phận thủ thường mà sống lại thêm yên ổn một chút đi.

Chu thị nhìn bốn di nương đi ra ngoài, sau đó bà lại không nhịn được thở dài một hơi, lúc này mới nhìn tới Vân Thù vẫn đứng bên cạnh không nói lời nào, Chu thị nhìn Vân Thù lại không nhịn được nghĩ tới Vạn Thục Tuệ, trong lòng cũng có vài phần áy náy.

“Thù nhi, tổ mẫu biết cháu tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã hiểu chuyện, gặp chuyện như vậy trong lòng không cam tâm tình nguyện cũng là lẽ thường, ta cũng nghe nói tới chuyện xảy ra sáng sớm nay, nữ nhân Chu gia này bây giờ thật sự ý được sủng mà kiêu một chút, cháu cho nó tỳ đó một chút dạy dỗ, tổ mẫu cũng sẽ không trách cứ điều gì lên đầu cháu, coi như cháu đang phát tiết bất mãn trong lòng, chỉ có điều mấy ngày nữa nàng ta sẽ trở thành mẫu thân của cháu, lui về sau hôn sự của cháu cũng phải qua tay nàng ta.” Chu thị ngừng một chút rồi nhìn về phía Vân Thù, “Chỉ vì cuộc sống sau này của mình, cháu... Cháu vẫn đừng coi nàng ta là thù địch thì tốt hơn.”

Chu thị nói như vậy cũng có thể coi như suy nghĩ vì Vân Thù, Chu Bích Cẩm này bây giờ xem như chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, nhi tử kia của bà cũng đã bị mê mẩn đến thần trí không rõ, đến lúc đó chỉ sợ Vân phủ này sẽ trở thành thiên hạ của nữ nhân kia.

Vân Thù nhìn Chu thị, trong mặt mày có vài phần ý lạnh: “Lời này của tổ mẫu chính là muốn để cho tôn nữ nhận mệnh hay muốn để cho tôn nữ nhận giặc làm mẹ?”

Chu thị nhìn dáng vẻ quật cường này của Vân Thù, bà cũng khẽ nhú mày một cái, bà như vậy cũng có thể coi như có ý tốt, nhưng không nghĩ đến tôn nữ này của mình lại không biết điều như vậy.

“Nhưng dù sao đó cũng là phụ thân của cháu, bây giờ mẫu thân của cháu đã bị hưu, tân nương của phụ thân cháu chính là mẫu thân của cháu, cháu còn có thể làm sao?” Chu thị cầm quạt trượng trên tay mình nghiêm túc nói.

Vân Thù nhìn Chu thị, ánh mắt sáng quắc, nghiêm túc nói: “Mẫu thân của cháu không phạm sai lầm gì mà bị hưu, phụ thân vứt bỏ thê tử tao kháng tìm niềm vui mới như vậy không cần cũng được!”

(*) thê tử tao kháng: tao kháng chỉ thê, người vợ căm bã, chỉ người vợ cùng qua hoạn nạn. Bã chỉ bã rượu người nghèo dùng để lót dạ, căm là thức ăn thô. (Theo baike)

“Ngu xuẩn!” Chu thị mắng, “Người là dòng chính nữ Vạn gia sao có thể nói ra lời nói ngu ngốc như vậy!”

“Nếu vì muốn trở thành dòng chính nữ Vạn gia mà phải nhìn nữ nhân kia vào cửa rồi gọi bà ta một tiếng mẫu thân, như vậy cháu không cần thân phận này.” Vân Thù cười khẽ một tiếng, “Dù không có thân phận này, vẫn có thể để cho cháu tiếp tục sống, chẳng qua chỉ là một dòng chính nữ Vạn gia mà thôi.”

Âm điệu kia, giống như vứt bỏ thân phận dòng chính nữ Vạn gia như vứt giày cũ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Có thai

Chu thị vốn cho rằng tôn nữ của bà nhiều lắm chỉ là một người quật cường mà thôi, nhưng hiện giờ xem ra, dám nói lời nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nắm chắc được Vân Thù thật sự không cần thân phận dòng chính nữ Vạn gia này hay mới vừa rồi chẳng qua chỉ nổi nóng nói lẫy mà thôi.

Chu thị nhìn Vân Thù hồi lâu, bà cũng xem như quen thuộc tôn nữ nhà mình, nhưng bây giờ nhìn vào chỉ cảm thấy trong vẻ mặt này của con bé ngược lại

có vài phần tự tin.

“Người hài tử không hiểu chuyện này, người nghĩ sau khi người rời Vân gia có thể làm gì sao? Từ nhỏ đến lớn người ăn sung mặc sướng, phụ thân người thương yêu người để cho người đi học đường biết chữ, nhưng một cô nương gia như người vai không thể gánh tay không thể xách, người có thể làm gì?” Chu thị nói cũng có vài phần tức giận, chỉ coi lời Vân Thù mới vừa nói là đang nói hươu nói vượn, “Người nha đầu này chính là đang tức giận, nhưng người tức giận thì có thể làm gì? Người là dòng chính nữ Vân gia, chỉ cần phụ thân người không đoạn tuyệt quan hệ đưa người lên tông tộc xóa tên, vậy người vĩnh viễn có thân phận mà người khác cầu xin cũng cầu không đến.”

“Nữ nhân kia vào cửa đã là chuyện đương nhiên rồi, người cũng thấy thái độ của phụ thân người đó, bây giờ người có thể làm cũng chỉ là nhận, ai bảo tiểu hồ ly đó chính là mắt của phụ thân người! Phụ thân người cũng thế, biết rõ nữ nhân kia chưa vào cửa đã khắc chết vị hôn phu, người có mệnh cứng rắn như vậy cũng dám đứng đám cưới, trong bụng nàng ta còn có một khối thịt, cũng không thể khiến hài tử của Vân gia lưu lạc bên ngoài. Tiểu hồ ly quả phụ chưa cưới kia không tuân thủ chỉ biết quyến rũ người, cũng không phải thứ gì tốt!” Chu thị phi báng, thoáng cái phát tiết toàn bộ bất mãn ở trong lòng với Chu Bích Cầm ra ngoài, bà đã sớm muốn mắng một trận, chỉ có điều nhi tử của mình vẫn bảo vệ chặt chẽ, mắng cũng không dùng được! Sau khi vừa mắng một phen Chu thị cũng thở dài một tiếng, “Thực Tuệ là một tức phụ tốt, đáng tiếc lại không sinh một nhi tử, nếu người có một đệ đệ thì sẽ không như vậy, đây cũng là số mạng của nàng...”

Vân Thù không nói lời nào, nhưng nhớ lời Chu thị nói vào trong lòng, nàng còn tưởng rằng vị Chu nhị tiểu thư này là thứ tốt lành gì, hóa ra cũng là người đã định thân nhưng vị hôn phu đã chết, tuy rằng Vân Thù cảm thấy cứng rắn để một nữ tử như hoa như ngọc thủ thân làm quả phụ trước kia cưới thật sự rất không nhân đạo, nhưng nàng cũng không cho rằng Chu Bích Cầm này có tư cách đến quyến rũ phụ thân nàng, huyền nào đến tình thế như hiện tại.

“Chẳng lẽ tổ mẫu cho rằng giá trị của một nữ nhân tồn tại ở chỗ có thể sinh nhi tử hay không sao?” Vân Thù bật cười một tiếng, “Nếu như nói lỗi lớn nhất mà mẫu thân cháu phạm phải, đó chính là ban đầu tới Vân gia.”

Chu thị bị lời Vân Thù nói làm cho tức giận một trận, bà che ngực mình: “Người hài tử này đụng đến đầu óc ngu đi sao! Thôi, bà tử ta đây cũng không nói gì nữa rồi, người giống như phụ thân của người vậy, thích thế nào thì như thế đi. Nếu người không lạ gì dòng chính nữ Vân gia vậy thì tùy người đi, ta không quan tâm người, cũng lười xen vào người nữa! Nếu như người làm ra chuyện gì làm mất thể diện của Vân gia, vẫn nên sớm làm như người nghĩ, vứt bỏ thân phận dòng chính nữ Vân gia đi!”

Chu thị nói dứt lời, bà chống quai trượng, che ngực đi vào phòng trong, bà tử và nha hoàn hầu hạ vội vàng đi theo sau, chỉ sợ Chu thị xảy ra chuyện gì.

Vân Thù cũng không nói thêm điều gì, quay lưng rời khỏi Vân Phong uyển của Chu thị.

“Tiểu thư, người đối xử với lão phu nhân như vậy, về sau ai còn có thể che chở cho tiểu thư nữa!” Lưu Châu đi theo bên cạnh Vân Thù vội vàng vàng nói, “Tiểu thư vẫn nên nói một lời xin lỗi với lão phu nhân đi, lão phu nhân thương yêu người như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho người.”

Vân Thù dừng bước, nàng nhìn Cẩm Sát và Lưu Châu đi theo bên cạnh mình, “Cẩm Sát tỷ cũng muốn ta đi cầu cạnh tổ mẫu, sau đó làm tôn nữ khéo léo bên người tổ mẫu chờ nữ nhân Chu gia vào cửa sẽ kêu bà ta một tiếng mẫu thân, an an phận phận làm dòng chính nữ Vân gia như trước?”

Cẩm Sát nhìn Vân Thù, nàng vốn có ý tưởng giống như Lưu Châu, tiểu thư ở trong phủ cũng chỉ có lão phu nhân che chở, làm như vậy là tất nhiên, nhưng nhìn ánh mắt tiểu thư, hình như không muốn làm như vậy, hơn nữa nghĩ tới tiểu thư về sau phải gọi người nọ một tiếng mẫu thân, Cẩm Sát cũng cảm thấy có vài phần khó chịu thay cho phu nhân.

“Lời ta vừa mới nói, cũng là nghiêm túc. Tổ mẫu đúng là yêu thương ta đó, nhưng ở trong mắt tổ mẫu, quan trọng nhất vẫn là nhi tử của bà và mặt mũi của Vân gia.”

Vân Thù xác định không thể tin được, bởi vì thương yêu nhi tử của mình, cho dù muốn kết hôn với một nữ nhân thủ thân làm quả phụ trước khi cưới lại hưu nguyên thê cũng chỉ có thể đồng ý, bởi vì phải giữ mặt mũi cho Vân gia, dĩ nhiên không thể để cho nữ nhân không tuân thủ bốn phận chưa kết hôn mà có con đó bị người phát hiện đã lớn bụng trước khi vào cửa, cho nên mẫu thân nàng phải chấp nhận, cũng muốn nàng phải chấp nhận. Nhà như vậy còn giữ làm gì.

“Cho dù không có ta, Vân gia sẽ còn có nữ dòng chính trưởng tử khác ra đời, có lẽ đây mới là chỗ mong đợi của phụ thân. Nhưng mẫu thân thì khác, bên cạnh bà chỉ có một mình ta, nếu ta cũng vứt bỏ bà, trong lòng mẫu thân nghĩ như thế nào.” Vân Thù chậm rãi nói, cho dù bà ngoại có lòng tốt muốn bảo vệ mẫu thân cũng ngoài tầm tay với, hơn nữa cậu và mẹ có lòng tham không đáy rắn nuốt voi, nếu như không có người che chở, chỉ sợ mẫu thân của mình sớm muộn gì không phải khóc chết thì cũng bị cắn nuốt không còn một mống.

Vân gia này, thân phận dòng chính nữ này, một chút nàng cũng không thèm khát! Nàng là một nữ nhi thì như thế nào, cũng có thể dùng hai tay của mình tạo ra tất cả.

“Nếu hai người bằng lòng đi theo ta, lui về sau ta cũng sẽ không bạc đãi hai người, nếu hai người không muốn, vậy cũng có thể ở lại Vân gia, ta tuyệt đối không miễn cưỡng.”

Lưu Châu và Cẩm Sát nghe Vân Thù nói như vậy, hai người bọn họ im lặng một lúc, cùng nói: “Chúng nô tỳ dĩ nhiên muốn đi theo tiểu thư.”

Náo loạn một trận như vậy với Vân Hoảng, tuy rằng không bị Vân Hoảng đánh phạt, nhưng Vân Hoảng cũng hạ lệnh, để Vân Thù ở trong phòng đóng cửa suy nghĩ không được ra cửa.

Vân Thù không nói gì với hình thức xử phạt này, phụ thân kia của nàng cả ngày chạy tới Chu gia nào có thể lo lắng gì tới nàng, chuyện trong phủ cũng bắt chấp.

Vân Thù ngoan ngoãn ở trong phòng đọc sách hai ngày, chỉnh sửa lại yên ổn chuyện thế giới này một lần, mà Thảm ma ma bên cạnh Miêu thị ngược lại là một người lạnh lợi, ngay sau hôm nào loạn đã tìm xong một căn nhà nhỏ hai cửa vào, Vạn Thực Tuệ cũng nắm chặt dọn từ Vạn phủ vào căn nhà nhỏ, tìm người báo cho Vân Thù.

Vào buổi sáng cách ngày Vân Hoàng cưới Chu gia nhị tiểu thư còn có bốn ngày, Chương ma ma hầu hạ bên cạnh Vạn Thực Tuệ vội vội vàng vàng chạy tới Vân gia, đi cửa sau mới tới viện của Vân Thù.

“Tiểu thư, phu nhân... Phu nhân...” Lòng Chương ma ma như lửa đốt, khi thấy Vân Thù thì cả người rơi vào tình trạng miệng mồm không rõ.

“Chương ma ma, ma ma chậm rãi nói!” Vân Thù bị đáng về vội vội vàng vàng của Chương ma ma hù sợ hết hồn, phản ứng theo trực giác chính là nhất định mẫu thân của mình đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, nếu không Chương ma ma cũng sẽ không vội vã tới tìm nàng như vậy.

Chương ma ma đầm đấm lồng ngực của mình, lại gần sát Vân Thù, nhỏ giọng nói: “Phu nhân ngài ấy, phu nhân ngài ấy có thai rồi!”

Vân Thù cũng không nhận được trọn to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy ngoài ý muốn, mẫu thân nàng vậy mà mang thai! Mang thai trong khi bị hủi! Chuyện lớn như vậy, khó trách Chương ma ma lại vội vã chạy tới Vân gia tìm nàng!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đánh cuộc

Chương ma ma nhìn đáng về cũng không ngờ tới của Vân Thù, trong lòng bà càng thêm nóng nảy. Chương ma ma biết chuyện này vốn không nên nói với Vân Thù, dù sao Vân Thù vẫn là một hoàng hoa khuê nữ vẫn anh chưa gả mười hai tuổi, nhưng sau khi từ trong miệng Vạn Thực Tuệ biết được cừu lão gia thế mà lại vì chức quan làm ra chuyện đó, Chương ma ma nào còn dám báo chuyện này cho cừu lão gia, nghĩ tới nghĩ lui giờ cũng chỉ có thể tới tìm Vân Thù rồi.

Vân Thù ngoài ý muốn chẳng qua chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt, nàng rất nhanh từ trong cơn khiếp sợ bình tĩnh lại, về ngoài ý muốn trên mặt ngược lại biến thành trấn tĩnh, chuyện này thật sự ngoài suy nghĩ và dự đoán của Vân Thù, nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, việc duy nhất phải làm chính là giải quyết mà thôi.

“Luu Châu, Cẩm Sát hai tỷ ra ngoài giữ cửa, ta có lời muốn nói với Chương ma ma.” Vân Thù nhìn về phía Luu Châu và Cẩm Sát, chuyện này không thích hợp để quá nhiều người biết được, hơn nữa bây giờ ở Vân gia dễ tai vách mạch rừng.

Luu Châu và Cẩm Sát tuy không rõ chân tướng, nhưng hết sức tin tưởng lời Vân Thù nói, cũng không hỏi gì đã đi ra ngoài lại còn cẩn thận canh giữ cửa.

Đợi đến sau khi Luu Châu và Cẩm Sát ra ngoài, lúc này Vân Thù mới nhìn về phía Chương ma ma vẫn còn kinh hoàng chưa ổn định.

“Chương ma ma, chuyện này phát sinh như thế nào?” Vân Thù trấn tĩnh hỏi.

Chương ma ma bị vẻ mặt trấn tĩnh này của Vân Thù lấy tới, vốn lo âu hốt hoảng cũng dần bình tĩnh lại, bà chậm rãi thở ra một hơi rồi từ từ nói: “Hai ngày trước sau khi Thảm ma ma tìm được căn nhà, phu nhân mang theo chúng nô tỳ chuyển từ nhà cừu lão gia đi ra, có lẽ phu nhân mệt quá, chính là cả người hỗn loạn mê man. Nô tỳ liền mời đại phu tới kiểm tra, nhưng phu nhân nói không có việc gì không cho nô tỳ đi. Sáng sớm hôm nay, phu nhân nói cảm thấy hơi khó chịu, khi dùng đồ ăn sáng thì ngất lịm đi, nô tỳ vội vàng vàng mời đại phu tới kiểm tra, lúc này mới phát hiện ra chuyện này, đại phu nói đã hơn tháng rồi, tại do mấy ngày nay vất vả động thai khí lúc này mới ngất lịm đi, nghỉ ngơi cho tốt thì không có chuyện gì lớn.”

“Chuyện này trừ ma ma ra còn có ai biết được nữa?” Vân Thù lại hỏi.

“Lúc kiểm tra bệnh bên cạnh hầu hạ cũng chỉ có một mình nô tỳ, việc này quan hệ trọng đại, nô tỳ vốn định đi tìm lão phu nhân, nhưng lại sợ bị mấy người cừu lão gia biết được, lúc này không có cách nào mới đi tìm tiểu thư, muốn hỏi tiểu thư một chút xem có thể có tính toán gì không?” Chương ma ma cực kỳ lo lắng hỏi.

“Ma ma làm tốt lắm.” Vân Thù gật đầu một cái, “Chuyện này ma ma cứ ép xuống, bên chỗ cừu lão gia và bà ngoại tạm thời trước không cần thông báo, chuyện này để ta xử lý.”

Vân Thù đứng lên, nàng chỉnh lại áo, “Ta và ma ma đi xem mẫu thân ta coi hiện giờ như thế nào.”

Chương ma ma gật đầu một cái, lúc này được Vân Thù nói vậy khiến trong lòng bà cũng yên ổn một chút, chuyện này thật khó giải quyết, bà thật sự không biết xử lý như thế nào, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn xem tiểu thư Vân Thù giải quyết ra sao thôi.

Thảm ma ma tìm căn nhà trong ngõ hẻm tương đối tĩnh lặng trên phố Nam Đại, ở đó sau cửa hàng, cong cong queo queo, quanh chỗ ở cũng là nhà thường dân, có thể coi như yên tĩnh không chói mắt, nhìn ra được mặc dù thời gian cấp bách một chút, nhưng Thảm ma ma vẫn lưu tâm tìm.

Tòa nhà này hai cửa vào, ba gian phòng chính hai gian phòng bên, bên cạnh Vạn Thực Tuệ cũng không mang nhiều người lắm, chính là Chương ma ma và hai nha hoàn dùng nhiều năm, tòa nhà này cũng có thể coi như vừa vặn.

Vân thù vào chính phòng chỗ Vạn Thực Tuệ ở, lúc này vừa mới vào cửa đã nghe được âm thanh nghẹn ngào của Vạn Thực Tuệ, Vân Thù nghe được âm thanh này cũng biết được hiện giờ mẫu thân mình lại đang khóc.

Vân Thù để Lưu Châu và Cẩm Sát giữ cửa, mình đi vào cửa cùng Chương ma ma.

Vạn Thực Tuệ đang gục trên đầu giường khóc, bà vuốt bụng mình, bà vốn tưởng rằng mấy ngày qua trôi qua không quá buồn sẽ mà khó chịu, nhưng không nghĩ tới mình vậy mà lại có thai rồi, nhưng hải tử này tới thật sự không đúng lúc, nếu sớm mấy ngày sau khi coi bệnh đi ra, có lẽ mình sẽ không có số mạng như vậy, nhưng bây giờ để cho lão phu nhân và tướng công biết được bản thân có hải tử của Vân gia, có thể, bà còn có khả năng trở về Vân gia chưa biết chừng...

“Mẫu thân.” Vân Thù khẽ gọi một tiếng.

Vạn Thực Tuệ nghe được giọng Vân Thù thì đã có vài phần khiếp sợ, bà lau khô nước mắt nhìn về phía Vân Thù, “Sao con lại tới đây?”

“Xảy ra chuyện như thế, con có thể không tới.” Vân Thù ngồi xuống bên cạnh, nhìn đôi mắt Vạn Thực Tuệ đỏ lên.

“Nhưng con tới rồi cũng không có tác dụng gì.” Vạn Thực Tuệ thở dài một cái, bà cho Chương ma ma một ánh mắt giống như trách cứ, ma ma không nên nói sự việc này cho Vân Thù một hải tử choai choai như vậy.

“Vậy mẫu thân định xử lý như thế nào? Là nói ra sự việc này cho bà ngoại biết được, một khi bà ngoại biết được chỉ sợ cậu và mợ cũng sẽ biết rõ, mẫu thân định xử lý như vậy? Hay có ý định nói sự việc này với phụ thân và lão phu nhân?” Vân Thù không nhận định sai, mới vừa rồi trong ánh mắt kia của Vạn Thực Tuệ tuy có vài phần đau thương nhưng lại mang theo vài phần chờ mong.

Khi Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù nói vậy, bà ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hy vọng, “Đây dù sao cũng là máu mủ của phụ thân con, nếu phụ thân con biết được nhất định sẽ vui mừng, cho phép... Cho phép ta trở lại Vân gia.”

“Vậy mẫu thân định lấy thân phận gì trở lại Vân gia?” Vân Thù nhìn Vạn Thực Tuệ, hết sức tinh táo phân tích cho bà, “Vẫn là thân phận nguyên thê của phụ thân, nguyên đương gia chủ mẫu Vân gia?”

Vạn Thực Tuệ nghe được Vân Thù hỏi như thế, bà liên tiếp gật đầu nói: “Đương nhiên là như vậy, dù sao ta do phụ thân con cưới hồi đàng hoàng...”

“Mẫu thân, cho tới bây giờ người vẫn giả vờ ngớ ngẩn sao?” Vân Thù lạnh lùng nói, nàng nhìn Vạn Thực Tuệ vẫn còn ngây ngô ngốc nghếch không nhận được nói tất cả mọi chuyện ra, “Mẫu thân người có biết vì sao phụ thân khăng khăng muốn cưới nữ nhân kia vào cửa, bởi vì nữ nhân kia cũng đã có thai, phụ thân hưu thê cưới người khác, bây giờ toàn bộ mọi người ở Ung đô đều biết được còn có bốn ngày nữa nhị tiểu thư Chu gia sẽ trở thành đương gia chủ mẫu của Vân gia, người cho rằng người vẫn có thể lấy thân phận chủ mẫu tiến vào Vân phủ sao?”

“Cái gì... Nàng ta có thai rồi hả?” Vạn Thực Tuệ ngây ngốc cả người ở đó, cho tới bây giờ khi Vân Thù nói ra chuyện này thì bà mới hiểu được, trượng phu của mình đã sớm thông đồng một chỗ với người nọ, cũng khó trách vô cùng lo lắng không thể chờ đợi như vậy.

“Phụ thân vì nữ nhân kia mà tình phu thê hơn mười năm một chút cũng không để ý, thậm chí cũng không cần tình cha con rồi, người cảm thấy hiện giờ người có thai thì phụ thân còn có thể lấy thân phận đương gia chủ mẫu đón người về? Chỉ sợ khi người nói ra chuyện này với phụ thân thì cũng không thay đổi được gì, nhiều lắm chỉ có nhục nhã mà thôi.” Vân Thù nhìn Vạn Thực Tuệ nghiêm túc nói, “Chuyện cho tới bây giờ người còn muốn dựa vào hải tử trong bụng trở lại Vân gia không phải không có khả năng, đi cầu xin lão phu nhân cũng có thể, chỉ có điều người không thể làm chủ mẫu Vân gia được nữa, đại khái chỉ có thể làm một thiếp thất hoặc một di nương hoặc không danh không phận ở trong sân viện sinh hạ hải tử. Càng căn bản không thể vào cửa nữa, chờ người sinh hải tử xong, mẫu đi giữ con lại mà thôi.”

Vạn Thực Tuệ nghe Vân Thù nói, trong ánh mắt của bà tràn đầy hoảng sợ, bà không thể tin được lời Vân Thù nói nhưng trong lòng cũng biết những lời Vân Thù nói đều là sự thật, Vân gia vô cùng có khả năng đối xử như vậy với bà.

“Mẫu thân, nếu như người không chịu tin lời nữ nhi nói, vậy đánh cược một ván với nữ nhi được không?” Vân Thù chậm rãi nói, “Thắng, người muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, chỉ có điều nếu như người thua rồi, lui về sau tất cả của người, chính là để cho nữ nhi làm chủ, bao gồm hải tử trong bụng người.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tính toán của mình

Vạn Thực Tuệ nhìn Vân Thù, lộp bộp nói: “Thù nhi con đây là có ý gì?”

Vân Thù nhìn Vạn Thục Tuệ, từ phản ứng mới đầu của bà đến nhìn thì nàng cũng biết cho đến bây giờ bà vẫn ôm ý niệm không nên có, thậm chí còn ôm hy vọng với Vân Hoàng, nàng cũng biết cho đến bây giờ mẫu thân vẫn không nghe lọt nhìn không thấu, vậy hãy để cho nàng tới giúp bà nhìn xem tất cả là được, cùng lắm chỉ có chết tâm một lần thì sau này mới có thể hiểu được.

“Mẫu thân cảm thấy sau khi phụ thân biết được người có thai nhất định sẽ có vài phần tình cảm với người đúng không?” Vân Thù hỏi, “Nữ nhi sẽ đánh cuộc với ngài chuyện này, cho dù sau khi phụ thân biết được ngài có thai vẫn sẽ không có bất kỳ thay đổi gì, cũng sẽ không có bất kỳ cảm tình gì với mẫu thân, người coi như thế nào?”

“Đĩ nhiên, coi như mẫu thân thua, nữ nhi cũng sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương tới mẫu thân, điểm này mẫu thân cứ yên tâm đi. Chỉ có điều lui về sau làm đương gia chủ mẫu bên cạnh mẫu thân cũng chỉ có một mình nữ nhi, nếu muốn làm chuyện gì phải hỏi qua nữ nhi.”

Vạn Thục Tuệ nghe những lời này của nữ nhi mình, trong lòng bà hơi bất an, nhưng sau khi nghĩ lại cảm thấy dù sao mình và Vân Hoàng có toàn bộ tình cảm mười năm cũng không thể so sánh với những người khác, cũng không đến nỗi bù không được sắc đẹp và nhất thời mê muội. Có lẽ mình nên đánh cuộc một lần như thế cũng không chắc không thể.

“Được.” Sau khi Vạn Thục Tuệ nghĩ thể cảm giác mình vẫn có vài phần thắng, bà gật đầu một cái, coi như đáp ứng đề nghị vừa rồi của Vân Thù, “Nếu phụ thân con không có một chút tình cảm nào, ta... Về sau tất cả ta đều nghe theo con.”

Vân Thù nghe Vạn Thục Tuệ nói như vậy, nàng gật đầu một cái, “Như vậy ngày mai vào giờ mùi mời mẫu thân tới tiệm trà Hâm Nguyên trong thành chờ nữ nhi, nữ nhi sẽ để cho mẫu thân biết đáp án của phụ thân là gì.”

Vạn Thục Tuệ chần chờ một lúc, vẫn gật đầu một cái.

Vân Thù thấy nét mặt hơi mệt mỏi của Vạn Thục Tuệ, nàng đỡ Vạn Thục Tuệ nằm xuống: “Mấy ngày nay mẫu thân vất vả rồi, lại nghỉ ngơi thật tốt, cho dù như thế nào, rốt cuộc vẫn phải nghỉ ngơi thật tốt thì hơn, nữ nhi ở đây với mẫu thân một lúc.”

Vạn Thục Tuệ thuận theo nằm xuống, bà thật sự đúng là mệt mỏi, mấy ngày nay bà đều không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa sáng sớm hôm nay phát hiện mình có thai, dưới đả kích luân phiên, sức lực cả người Vạn Thục Tuệ đều rơi vào trạng thái sức cùng lực kiệt, lần này nằm xuống chỉ trong chớp lát đã ngủ thiếp đi, và lại ngủ rất say.

Vân Thù thấy Vạn Thục Tuệ ngủ thiếp đi, nàng cẩn thận từng ly từng tí dịch chân cho bà, thấy Vạn Thục Tuệ vẫn ngủ thật sâu, nàng nhìn Chương ma ma ở bên cạnh vẫn hơi lo lắng, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Chương ma ma cẩn thận hầu hạ.”

Chương ma ma dĩ nhiên đồng ý, bà nhìn Vân Thù, há miệng định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra khỏi miệng, bà liếc nhìn phu nhân, bà cũng coi như nhìn phu nhân lớn lên, tính tình phu nhân trước sau như một hèn nhất ứng với câu “Tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu”, bây giờ mới có thể ăn thiệt thòi lớn như vậy, có lẽ tiểu thư thật sự có thể thay đổi được một chút cũng không chừng.

Vân Thù ngồi một lúc sau rồi mới trở về Vân gia, người làm trong phủ này đã sớm nhận thức rõ tình hình trong phủ sau khi thấy tranh chấp giữa Vân Hoàng và Vân Thù hai ngày trước, tiểu thư dòng chính này dĩ nhiên không bằng được tân phu nhân sắp vào cửa, bọn hạ nhân dĩ nhiên không dám vì nhị tiểu thư mà đắc tội tân phu nhân, từng người từng người một đều coi như không thấy Vân Thù.

Vân Thù cũng không để ý tới những hạ nhân này, nàng trở về trong phòng mình, để Lưu Châu và Cẩm Sát mang giấy và bút mực tới, Vân Thù cầm bút trong tay trầm ngâm một lúc, lúc này mới hạ bút.

Một bút viết thông thuận hết sức như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, Vân Thù cũng phải cảm tạ mẫu thân là giáo sư hệ văn học ở hiện đại, từ nhỏ nếu thư pháp này không phải do mẫu thân bắt luyện ra, bây giờ nàng thật sự không ưa giấy và nghiên mực công cụ viết thời đại này.

Vân Thù niêm phong xong thư giao cho Cẩm Sát, “Cẩm Sát, tỳ giao lá thư này đưa đến cổng Chu gia ủy thác giao cho Chu nhị tiểu thư, nói tiểu thư Vân gia mời, mời nàng ta ngày mai nhất định phải đến nơi hẹn.”

Cẩm Sát nhận thư, nhưng trong vẻ mặt này có vài phần kỳ quái, “Tiểu thư, Chu nhị tiểu thư này là...”

Lời nhắc nhở của Cẩm Sát chỉ đơn thuần hỏi, Chu nhị tiểu thư này chính là người chưa tới bốn ngày nữa sẽ gả vào cửa Chu gia, hơn nữa trước kia tiểu thư vẫn luôn không thể nào chung bàn với nàng ta, sao sau khi từ chỗ phu nhân về lại đột nhiên kêu mình đi đưa thư.

“Ta biết rõ bây giờ mình làm gì, nàng ta trước sau như một ta đều nhìn không vừa mắt, bây giờ ta chính là cho nàng ta một cơ hội này, xác định xem nàng ta có thể nắm chặt hay không.” Vân Thù khẽ mỉm cười, “Nàng ta muốn mượn tay phụ thân ta lưỡi dao không thấy máu mà trừ ta đi, ta dĩ nhiên cũng phải từ từ xem xem bản lĩnh của nàng ta mới được, dù sao hoàng tước ở sau cũng không dễ làm.”

Khi Cẩm Sát nghe được Vân Thù nói vậy, cũng trấn tĩnh lại, nhưng dù sao vẫn hơi chần chờ: “Tiểu thư làm như vậy, sẽ không gây loạn gì sao?”

“Yên tâm, sẽ không gây loạn gì, ngày mai qua đi, ước chừng chúng ta không cần ở lại Vân gia rồi.” Vân Thù khẽ mỉm cười, đợi đến ngày hôm sau, nàng đại khái có thể hoàn toàn rời khỏi Vân gia.

Cẩm Sát nghe lời Vân Thù nói, lại thấy đáng vẻ kiên định như vậy của tiểu thư, nàng không nghi ngờ gì cả, cầm thư trực tiếp ra ngoài.

Vân Thù giao chuyện này cho Cẩm Sát làm, đó là bởi vì tính tình Cẩm Sát trầm ổn hơn Lưu Châu, cũng sẽ không xuất hiện sai lầm gì.

Sau khi Cẩm Sắt rời khỏi Vân gia, nửa khắc cũng không dám xem thường, liền trực tiếp tới Chu gia, giao thư của Vân Thù cho người gác cổng, theo căn dặn của Vân Thù chuyển lời lại cho người gác cổng xong rồi rời đi luôn, chỉ giây lát sau, thư của Vân Thù đã tới tay Chu Bích Cẩm.

Trong khoảng thời gian này Chu Bích Cẩm nghe Cổ ma ma phá hủy tín niệm cũng cảm thấy hơi không hiểu rõ, lẽ ra sau khi Vân Hoàng trở về náo loạn một trận như vậy sau, Vân Thù này rõ ràng phải hận nàng mới đúng, nhưng bây giờ lại muốn nàng ngồi mai vào giờ Mùi một khắc đi tới tiệm trà Hâm Nguyên, hơn nữa nghe ý tứ của người gác cổng, còn là nha hoàn cận thân bên cạnh Vân Thù tự mình đưa thư tới, lại còn có thể dặn dò nàng ngày mai nhất định phải tới.

“Cổ ma ma, ma ma nói nàng ta đây là có ý gì?” Chu Bích Cẩm hỏi Cổ ma ma, “Lẽ ra theo tính tình của nha đầu kia thì phải hận chết ta mới đúng chứ?”

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, trong này chỉ sợ có bẫy, tiểu thư ngài vẫn không nên đi thì tốt hơn.” Cổ ma ma nói, khi mới vừa nhận được thư này thì bà còn sợ nha đầu kia có thể làm trò gì trên thư này hay không, dù sao không thể không có lòng đề phòng người, hiện giờ không xuống tay không có khả năng ngài mai sẽ không xuống tay.

Chu Bích Cẩm suy nghĩ một chút, “Không, phải đi!”

Cổ ma ma tỏ vẻ ngoài ý muốn nhìn Chu Bích Cẩm: “Tiểu thư?”

“Cho dù nha đầu kia có ý gì, nhưng tương lai sau khi vào cửa vẫn phải sống chung dưới một mái nhà với nha đầu kia, nếu nàng ta thật sự định động chân động tay một chút thì chúng ta đề phòng được nhất thời chứ không đề phòng được cả đời, chẳng bằng thừa dịp cơ hội hiện tại lần này trừ bỏ hoàn toàn người này khỏi Vân gia đi!” Trong nụ cười của Chu Bích Cẩm có chút âm hiểm, “Bây giờ nàng ta không phải phải người tới mời sao, ngày mai khi gặp nàng ta, nếu xảy ra chuyện gì để cho Hâu gia nhìn thấy, đến lúc đó không biết Hâu gia có thể dung hạ được nữ nhi này không!”

Cổ ma ma nghe lời Chu Bích Cẩm nói, cũng không nhin được mà gian trá cười lên, “Muru kè của tiểu thư thật hay!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tình địch gặp mặt

Hôm sau, chưa tới giờ Mùi Vân Thù đã đến cửa tiệm trà Hâm Nguyên chờ mẫu thân Vạn Thục Tuệ xuất hiện.

Ở Vương triều Đại Khánh, vấn đề giữa nam và nữ cũng không phải nghiêm trọng, hơn nữa hiện giờ Nguyên Hi đế của Vương triều Đại Khánh gần hai năm qua thân thể khó chịu, mà Nguyên Hi đế vẫn chưa lập Thái tử, ba tháng trước là thất Công chúa Trường An Công chúa nổi danh nhất trong Vương triều Đại Khánh làm giám quốc, quyết định lần này xem như vô cùng chấn động, nghe nói năm đó khi thánh chỉ này hạ xuống, cả vương triều Đại Khánh đều kinh hãi, hành động như vậy, kể từ khi dựng nước bốn mươi năm tới Vương triều Đại Khánh thậm chí là khi ở tiền triều cũng không có tiền lệ như vậy. Các triều thần thậm chí nâng áo quan kháng nghị cũng không khiến cho Nguyên Hi đế thay đổi quyết định ban đầu.

Cũng chính bởi vì vậy, các nữ tử trong Vương triều Đại Khánh không cần lo tới giáo điều “Không ra cổng trước không bước cổng trong”, Vương triều Đại Khánh trọng văn, các học quán cũng mở ban nữ tử, bên trong Ung đô càng sắp đặt thêm vài hội quán, để tiện cho những người đọc sách tị hội, nếu nữ tử có hứng thú cũng có thể tới nhìn một chút, cũng không cần đầu đội nón, đeo khăn che mặt.

Vân Thù đứng chờ ở cửa, hiện giờ vừa đúng là tiết trời đầu tháng hai xuân hàn se lạnh, mặc dù không lạnh như mùa đông khắc nghiệt, nhưng nhiệt độ bây giờ cũng không tính là hết sức ấm áp. Vân Thù đợi ở cửa ra vào được một lúc mới đợi được Vạn Thục Tuệ cúi đầu đi tới với Chương ma ma, lúc này đôi tay và hai gò má đã lạnh như băng, nhìn thấy mà Cẩm Sắt đau lòng vô biên.

Vạn Thục Tuệ và Chương ma ma cúi đầu thật thấp, dáng vẻ cẩn thận sợ người nhận ra, rất câu nệ. Vân Thù cũng hiểu được Vạn Thục Tuệ sợ bị người nhìn thấy sẽ rước lấy một chút chuyện linh tinh. Nhưng Vân Thù thấy cho dù Vạn Thục Tuệ cẩn thận như vậy, nhưng hôm nay về phương diện ăn mặc vẫn tồn tại vài phần tâm tư, một bộ đồ mới toanh, còn có trang điểm nhẹ, nhìn ra được Vạn Thục Tuệ cực kỳ coi trọng lần gặp mặt này.

Vân Thù dẫn Vạn Thục Tuệ vào tiệm trà, chọn một phòng bao tốt nhất trên lầu hai, gọi một ấm trà Phổ Nhĩ, đợi đến khi người đi rồi, lúc này Vạn Thục Tuệ mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt của bà có vài phần mong đợi: “Thù nhi, phụ thân của con đâu?”

“Đừng vội, phụ thân sẽ tới trễ một chút.” Vân Thù rót một tách trà cho Vạn Thục Tuệ, “Gần đây trời lạnh, trà xanh tính hàn Phổ Nhĩ ấm dạ dày, mẫu thân uống một tách trà trước ấm áp cơ thể.”

Vạn Thục Tuệ nhìn động tác Vân Thù châm trà cho bà, động tác kia nhìn rất tùy ý, nhưng lại lộ ra vẻ quý phái. Bà sững sờ nhận lấy tách trà Vân Thù đưa tới, nhiệt độ ấm áp này truyền từ lòng bàn tay ra.

Vạn Thục Tuệ đưa tay nâng tách trà từ từ uống, bà rất muốn bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn có vài phần nóng nảy, càng không thấy Vân Hoàng, trong lòng của bà càng thêm hơi lo lắng.

Vân Thù cầm tách trà, từ từ uống trà, cho đến khi cửa phòng bao được người đẩy ra, nàng mới đặt tách trà trên tay xuống.

Vạn Thục Tuệ nhìn ba người đứng ngoài cửa, tầm mắt cuối cùng rơi vào nữ nhân chính giữa mặc bộ đồ màu trắng tinh, Vạn Thục Tuệ dĩ nhiên biết nàng ta, tướng công ân ái hơi mười năm chính và vì nữ nhân này mà không cần bà nữa!

Hôm nay vừa nhìn như vậy, Vạn Thục Tuệ tức giận ra còn có cảm giác tự ti, nữ nhân này quả nhiên cực đẹp, trên người có vẻ nhu nhược khiến cho người ta muốn thương tiếc, ngay cả bà là nữ nhân khi đối mặt với nàng ta cũng không nhìn được muốn nhìn hai lần, huống chi là nam nhân.

Chu Bích Cầm đứng hèn đi tới phòng bao tiệm trà Hâm Nguyên này, khi nhìn thấy Vạn Thục Tuệ thì trong nháy mắt cũng hơi ngoài ý muốn, nhưng nàng không tập trung sự chú ý tới trên người bà ta, dưới cái nhìn của Chu Bích Cầm, Vạn Thục Tuệ nữ nhân vừa già vừa xấu, cho dù bây giờ trên mặt đắp đầy bột chỉ nặng muốn làm trắng nõn mềm mại làn da cũng chỉ là bất chúc bừa mà thôi, bà ta vốn không thể xưng là đối thủ của mình. Khi Vân Hoảng hưu bà ta, mình đã thắng.

Chu Bích Cầm nhìn về phía Vân Thù vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh ngồi đó thưởng thức tách trà trên tay, nàng cũng biết nha đầu đề tiện này tuyệt đối có vấn đề, chỉ có điều cũng may nàng dẫn theo hai tỳ nữ và Cổ ma ma của mình, không sợ nha đầu này có gì mờ ám, mà nàng cũng có bố trí khác, nếu nha đầu này có chút động tác nhỏ nhỏ đó là không thể tốt hơn.

Chu Bích Cầm dẫn hai tỳ nữ của mình và Cổ ma ma đi vào cửa, thuận tay khép cửa phòng bao lại, một trong hai tỳ nữ canh giữ ngoài cửa, hình như tính toán nếu có chuyện gì sẽ mở cửa để cho tiểu thư nhà mình rời đi.

Vân Thù nhìn nữ nhân mặc bộ đồ trắng tinh thuần khiết vô hại này, quả thật muốn định một thân giữ hiếu xinh đẹp, nhưng chính đáng về điềm đạm đáng yêu như vậy ở trong mắt nam nhân mới câu người đi.

“Sao nàng ta lại tới!” Vạn Thục Tuệ nhìn về phía Vân Thù, về mặt không thể tin được.

“Là con gọi nàng ta tới.” Vân Thù cầm một tách trà nhỏ, rót cho Chu Bích Cầm một tách sau đó đặt cách mình khoảng một cánh tay, “Mẫu thân, người này chính là nữ nhân hiện giờ người hận nhất, hiện giờ nàng ta ở trước mặt người, nếu như người muốn làm gì tự nhiên đều có thể.”

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nàng không nhìn được mở to cặp mắt, “Người định làm gì ta? Người phải biết ta chính đại quang minh đi vào tiệm trà cũng chính đại quang minh đi vào phòng bao này, chỉ cần ta xảy ra chuyện gì, người tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!”

Tuy ngoài miệng Chu Bích Cầm nói thế, nhưng nàng vẫn sợ hãi lui về phía sau một bước, Cổ ma ma càng thêm bảo vệ Chu Bích Cầm ở trước người, “Người đừng làm bừa, nếu Hầu gia biết được, người chắc chắn không chịu nổi đấy!”

“Hả? Chẳng qua là khổ chủ của trượng phu bị một con hồ ly tinh quyến rũ muốn đánh nữ nhân như vậy một trận ra chút tức, đây cũng không phải là chuyện ghê gớm gì đúng không? Chuyện này ở Ung đô cũng không tính là hiếm thấy, còn có không ít phu nhân túm chặt lấy nữ tử ở kỹ viện mà vùng tay đánh một trận đấy. Chỉ có điều ta không nghĩ tới Chu nhị tiểu thư thân do nhà đứng đắn sinh ra lại biết làm những việc mà nữ tử câu lan biết làm.” Vân Thù nhìn về mặt mơ hồ có nét sợ hãi của Chu Bích Cầm, nụ cười nơi khóe miệng nàng càng thêm giễu cợt, “Ban đầu khi quyến rũ người còn không sợ, sao bây giờ ngược lại sợ hãi?”

(*) câu lan: chỉ nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc. Sau thời Minh kỹ viện cũng được gọi là câu lan.

Về mặt Chu Bích Cầm hết sức khó coi, sao nàng nghe không hiểu được vừa rồi Vân Thù so sánh nàng với kỹ nữ.

“Vậy thì như thế nào? Người cảm thấy mẫu thân người như vậy có tư cách gì so sánh với ta, một khuôn mặt già nua đắp bao nhiêu phấn giống như quý, còn vóc người giống như lu nước, người cảm thấy Hầu gia có thể thích bà ta bao nhiêu?” Chu Bích Cầm chỉ vào Vạn Thục Tuệ giễu cợt nói, “Hầu gia nói với ta, hẳn đã sớm không thích người, ngày đầu tiên cưới người đã không thích người, cũng sớm muốn bỏ người. Người biết không, hẳn nói với ta, mỗi khi qua đêm trong phòng người là chuyện hẳn khó chịu nhất, mỗi lần nhìn thấy người, hẳn đều rất muốn ới...”

“Cầm miệng! Cầm miệng! Cầm miệng!” Vạn Thục Tuệ nghe lời Chu Bích Cầm nói, bà điên cuồng gạt tách trà, khóc đến lợi hại.

Chu Bích Cầm nhẹ nhàng tránh tách trà, mặc dù nàng không tránh, Cổ ma ma cũng đã lôi nàng tới chỗ an toàn, nàng nhìn Vạn Thục Tuệ điên cuồng này, nàng lại nói tiếp: “Người nhìn người xem, có gì có khả năng tranh giành với ta, tại sao người cứ chiếm lấy vị trí phu nhân Hầu môn không buông?”

Vạn Thục Tuệ càng thêm thịnh nộ, bà quét hết tách trà điểm tâm trên bàn, bà lớn tiếng khóc hu hu, đột nhiên hai chân bà mềm nhũn định quỵ xuống trước Chu Bích Cầm, trong miệng đau khổ mà nói: “Người trả hẳn lại cho ta đi, van người!”

Khi Vạn Thục Tuệ định quỵ xuống, cánh tay của bà lập tức bị người kéo thật chặt, lôi kéo bà, quỳ này thế nào cũng không quỵ xuống được.

“Mẫu thân, con để mẫu thân đi đến nhìn tiện nhân, không phải để mẫu thân tới quỳ xuống cho tiện nhân đấy!” Vân Thù lạnh lùng thốt, khiến hai người Cầm Sát và Chương ma ma kéo Vạn Thục Tuệ lại, “Quỳ xuống cho một kỹ nữ cũng không bằng người, mẫu thân cũng không sợ gãy eo của mình sao! Nữ nhi làm mẫu cho mẫu thân, đối mặt những thứ hồ ly tinh này phải làm như thế nào!”

Nói xong, Vân Thù đã cầm cái ghế lên, trực tiếp đập tới chỗ Chu Bích Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Danh ác nữ

Ghế trong tiệm trà chính là ghế gỗ dài hẹp bốn chân, động tác cảm ghế đập tới của Vân Thù hết sức nhanh nhẹn, động tác vốn xem như hơi thô tục, dưới cách nài làm lại có một ý vị hiên ngang mạnh mẽ kiểu khác.

“A ——”

Chu Bích Cầm thế nào cũng không nghĩ đến Vân Thù thế mà lại không hề che giấu xuống tay với nàng, may nhờ Cổ ma ma vẫn canh giữ bên cạnh Chu Bích Cầm mới kịp thời kéo Chu Bích Cầm một phát, nếu không ghế dài này sẽ trực tiếp đập trúng Chu Bích Cầm.

“Chắc chắn. “Vân Thù vỗ tay một cái, mặt tiếc hận, “Thế mà lại không trúng.”

Vân Thù nói như vậy, quay đầu lại nhìn Vạn Thục Tuệ, “Mẫu thân, thấy không, đây mới là thủ đoạn nên làm để đối phó với hồ ly tinh cướp tướng công của người, mà không phải chỉ ở bên kia khóc.”

“Ngươi ——” Chu Bích Cầm nhìn Vân Thù, ngón tay của nàng run rẩy không ngừng, nhịp tim cũng hết sức rối loạn, mới vừa nếu không phải động tác của nàng nhanh chóng, cái ghế kia sẽ trực tiếp đập trúng nàng, dù sẽ không gây ra mạng người, nhưng khi nghĩ đến hải tử trong bụng, Chu Bích Cầm biết bây giờ không phải là lúc sợ, khi nàng vào tiệm trà Hâm Nguyên đã cho người đi thông báo cho Vân Hoảng, hiện giờ cục diện làm thành như vậy mặc dù ngoài dự liệu của Chu Bích Cầm, nhưng cũng coi như là trúng với ý nguyện của nàng.

Chu Bích Cầm hết sức không thích Vân Thù, nếu là trước kia, đối với Vân Thù, nàng định đợi sau khi mình vào cửa sẽ bố trí để cho dòng chính nữ do nguyên phối * trước sinh ra này ở chỗ cách mình xa xa, đợi đến sau khi cập kê, dù sao nghe Vân Hoảng nói nhà đầu này khi còn niên thiếu liền định cô dâu nhỏ, đến lúc đó có thể hứa cho ra ngoài nhắm mắt làm ngơ. Nhưng từ sau khi Cổ ma ma bị Vân Thù tát, Chu Bích Cầm cảm thấy dòng chính nữ này không thể lưu, về sau này mặc dù con cái do nàng sinh ra cũng có thể coi như là dòng chính, nhưng rốt cuộc vẫn thấp hơn nhà đầu này một đầu. Điều này cũng khiến cho Chu Bích Cầm hạ quyết tâm, ở Vân phủ có nhà đầu này thì không có mình.

(*) nguyên phối: vợ cả, vợ đầu

Hiện giờ Chu Bích Cầm thấy Vân Thù hành động như vậy, trong lòng nàng có chút vui mừng nhưng cũng có chút lo lắng, nghĩ thầm không biết Vân Hoảng sẽ đến lúc nào, tuy nói mình dần theo hai tỷ nữ cùng Cổ ma ma, nhưng chỗ Vân Thù cùng Vạn Thục Tuệ cũng là bốn người, khi ra tay không thấy được mình có thể chiếm tiện nghi gì. Nàng lòng như lửa đốt, hận không thể có thể thấy được Vân Hoảng ngay lúc này.

Vạn Thục Tuệ cũng không nghĩ đến nữ nhi của mình sẽ làm ra động tác bực này, nữ nhi này của bà đúng là tính tình có lúc hơi quật cường, nhưng chuyện cầm bằng ghế tới đánh người mới vừa rồi tuyệt đối không phải là chuyện con bé sẽ làm ra, nhưng cũng không thể phủ nhận tại mới vừa rồi khi con bé đánh Chu Bích Vân, trong lòng của bà lại có vài phần sáng khoái.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân lo lắng, tỷ nữ đó vốn đứng canh ở cửa nhỏ giọng kêu Chu Bích Cầm một tiếng tiểu thư, ánh mắt Chu Bích Cầm sáng lên.

Vân Thù vẫn luôn nhìn hành động của Chu Bích Cầm, tự nhiên cũng không có bỏ qua được vẻ mừng rỡ như điên chột lóc lên trên mặt của nàng ta khi tiểu nha hoàn kia mới vừa cất tiếng gọi nàng ta.

Xem ra, mới vừa rồi tiểu nha hoàn này nhắc nhở nàng ta có viện binh đến, mà người có thể khiến cho Chu Bích Cầm hưng phấn như vậy đại khái chính là Vân Hoảng rồi, chỉ có điều Vân Thù cảm thấy coi như không phải Vân Hoảng, một chút động tĩnh vừa rồi cũng sẽ đưa tới sự chú ý của không ít người.

Trong nháy mắt vẻ mặt Chu Bích Cầm thay đổi, tỏ ra hết sức điềm đạm đáng yêu, nước mắt càng thêm ào ào chảy xuống, mà Cổ ma ma ở bên cạnh lớn tiếng kêu gào, bà hắng cao giọng kêu: “Giết người rồi giết người rồi ——”

Sau khi hai nha hoàn bên cạnh Chu Bích Cầm nghe được Cổ ma ma kêu như vậy cũng hắng giọng theo.

Khi Vạn Thục Tuệ nghe ba người kia kêu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tay chân hơi luống cuống, bà rất muốn khiến ba người này đừng kêu, nhưng bà còn chưa lên tiếng ngăn cản, cửa phòng bao này đã bị người một phát đá văng ra.

Vân Hoảng mặt giận đùng đùng liếc mắt nhìn người trong phòng bao này, khi nhìn thấy Vạn Thục Tuệ và Vân Thù, gương mặt Vân Hoảng càng thêm tức giận, ông gào lên giận dữ: “Các ngươi muốn làm gì!”

Trên mặt Chu Bích Cầm treo lệ, nàng mềm mại yếu ớt mà tới gần Vân Hoảng: “Hầu gia, họ chỉ tìm ta trò chuyện thôi, chỉ có điều phu nhân và tiểu thư giận dữ ta, nổi lên một chút xiu xung đột nhỏ thôi, chàng không cần quá tức giận!”

“Tiểu thư, sao đến tận lúc này rồi mà người còn phải nói chuyện vì bọn họ, mới vừa rồi ngài thiếu chút nữa bị ghế ngồi đập trúng mà!” Cổ ma ma hắng giọng nói.

Bị ghế ngồi nện vào? Vân Hoảng quét mắt một vòng phòng bao này, khi nhìn thấy một chiếc ghế dài cách Chu Bích Cầm cũng không tính là rất xa, Vân

Hoàng tức giận sâu hơn, ông đi tới bên cạnh Chu Bích Cầm, cẩn thận từng li từng tí bảo vệ Chu Bích Cầm ở trong ngực của mình, ông nhỏ giọng hỏi: “Có thấy chỗ nào khó chịu?”

Chu Bích Cầm tỏ vẻ sợ hãi, nằng nập ở trong ngực Vân Hoàng, còn có vài phần lạnh run, bên ngoài phòng bao đã có không ít người ngó dáo dác nhìn vào bên trong, Chu Bích Cầm dĩ nhiên là không thể nói ra một vài lời làm hỏng khuê dự của mình ở trước mặt mọi người ở đây, nằng che bụng của mình giả bộ như khó sở.

Vân Hoàng vừa nhìn thấy động tác kia của Chu Bích Cầm, trong lòng ông có vài phần kinh hãi, chỉ sợ hãi từ trong bụng Chu Bích Cầm có chuyện gì, Vân Hoàng lập tức càng thêm tức giận, ông ngược mắt nhìn Vạn Thục Tuệ cùng Vân Thù.

“Nói, các người tìm Cẩm nhi tới làm cái gì!” Vân Hoàng lạnh thanh hỏi, “Mới vừa rồi là ai ra tay!”

Đối mặt với vẻ mặt tràn đầy tức giận của Vân Hoàng, Vạn Thục Tuệ gần như không nói được, hơn nữa tâm lạnh. Trước kia khi bà bị bốn dì nương trong phủ gây khó khăn, ông ta chưa bao giờ bảo vệ mình một tiếng, hôm nay thấy Vân Hoàng như vậy, không phải ông ta không đồng ý phá hư quy củ mà bảo vệ người, mà ông ta vốn cũng không nghĩ tới bảo vệ mình thôi. Nhưng Vạn Thục Tuệ không nói ra lời ấy, cả người bà hơi run rẩy.

“Là nữ nhi.” Vân Thù đứng lên, nằng tỏ vẻ bình tĩnh bảo vệ Vạn Thục Tuệ ở phía sau mình, “Là nữ nhi mời nàng ta qua, vừa mới động tay cũng là nữ nhi.”

“Nghịch nữ!” Vân Hoàng giận dữ không ngừng, ông hung ác nhìn về phía Vân Thù, đáng về kia hận không thể lôi con bé đi lột da hủy cốt, “Người làm ác như vậy rốt cuộc là vì sao! Rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì mà người lại làm ra chuyện như vậy.”

“Phụ thân nói này lời nói thật đúng là không có đạo lý, nữ nhi chỉ khiến mẫu thân tới nhìn một chút xem nữ nhân cướp đi vị trí của mẫu thân rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào, dù do nữ nhi ra tay, nhưng phụ thân thấy nữ nhi đập trúng nàng ta sao? Nàng ta bị tổn thương cái gì? Cũng chỉ là lời nói của một bên thôi, làm sao đủ để tin!” Vân Thù đón lấy ánh mắt của Vân Hoàng, nằng nửa điểm cũng không cho là sợ.

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nằng còn hơi sợ, lập tức che bụng mình lấy giọng nói cực kỳ khổ sở khẽ nói nhỏ: “Hầu gia, bụng của thiếp đau quá, sợ rằng...”

Sắc mặt Vân Hoàng trắng nhợt, nhìn Vân Thù càng thêm giận không kiềm chế được, “Ta sao lại sinh ra người đồ ác nữ! Nếu còn lưu người ở trong phủ, chỉ sợ là ngày yên ổn trong nhà không có, hôm nay ta liền đoạn tuyệt quan hệ với người!”

“Nữ nhi làm cái gì không làm cái gì cũng không sợ bị người nói, không giống như có những người lòng dạ ác độc trên mặt còn phải giả bộ như nhu nhược vô tội, người nhìn thanh thuần như trà xanh bình thường lại làm ra hành vi như kỹ nữ như vậy, nữ nhi cũng lấy làm hổ thẹn vô cùng.” Vân Thù chống lại Vân Hoàng, “Kỹ nữ trà xanh bậc này cũng chỉ có phụ thân vui mừng như vậy, nếu hôm nay phụ thân muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta, vừa đúng nữ nhi còn cầu cũng không được!”

Vân Thù nói xong, từ từ đi về phía Vân Hoàng và Chu Bích Cầm, đợi khi đến gần, nằng khẽ khom người cảm lên ghé lên, nằng gần như lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đập lên người Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm nhắm mắt lại, chỉ nghe có giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai.

“Hôm nay phụ thân ban thưởng cho nữ nhi cái danh ác nữ, nếu nữ nhi không làm ác, chẳng phải thật có lỗi với danh tiếng mà phụ thân ban tặng sao!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Lại như thế nào

Chu Bích Cầm nhìn cái ghế đang đập lên trên người nằng, nằng lập tức sợ hãi nhắm hai mắt lại lạnh giọng hét lên, chỉ nghe được khi ghế dài đánh tới thân thể thì phát ra âm thanh trầm đục và một tiếng kêu đau, nhưng đau đớn trong dự đoán không đánh úp tới.

Chu Bích Cầm từ từ mở mắt, vừa nhìn thấy chính là Vân Hoàng dùng phần lưng của ông ta đỡ một kích mới vừa rồi cho mình, ông mím môi, trên trán rịn mồ hôi lạnh, gương mặt bởi vì bị đau mà kiềm chế vài phần cắn răng nghiêng lại.

Trong lòng Chu Bích Cầm khê động, hơi cảm động vì Vân Hoàng bảo vệ mình như vậy, nếu Vân Hoàng chịu che chở nằng như vậy, như vậy tất cả đều không phải là vấn đề. Nằng không để lại dấu vết lấy ánh mắt khiêu khích liếc nhìn về phía Vạn Thục Tuệ, trong dự đoán nhìn thấy đáng về khiếp sợ ngày ngóc của Vạn Thục Tuệ, đáng về như vậy khiến cho tâm tình của nằng càng thêm vui vẻ.

Vân Thù cũng biết phụ thân của mình nhất định sẽ che chở tiểu tiện nhân này đấy! Vân Thù thầm nghĩ trong lòng, cho nên mới vừa rồi mình đập không hề lưu tình chút nào, đây chính là ông ta tự làm tự chịu!

“Người đồ ác nữ!” Vân Hoàng chỉ có cảm giác toàn bộ phần lưng của mình đều đau nhức, đau đến gần như ông không thở nổi, nha đầu này dùng lực như vậy đập tới Bích Cầm, nếu không phải ông bảo vệ được nhanh, chỉ sợ một khi đập xuống, hải tử của ông còn có thể còn sao?!

Bên ngoài cũng đã sớm bởi vì động tĩnh mới vừa rồi mà có không ít người đang uống trà trong tiệm trà vậy xem, những người này đứng ở ngoài cửa nhìn chuyện đã xảy ra, từng người một tất cả đều có vẻ mặt vô cùng chấn động. Bọn họ cũng có thể coi như đã sớm biết chuyện về Tĩnh Viễn Hầu phủ, chỉ có điều thế nào cũng không nghĩ tới dòng chính nữ của Tĩnh Viễn Hầu phủ lại là nhân vật hung hãn như vậy, một từ ác nữ này thật đúng là không gọi sai.

“Người thứ không biết hỏi cái này, hôm nay ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với người!” Vân Hoàng cả giận nói, ông túm lấy Vân Thủ, “Người đồ tiểu súc sinh đi từ đường với ta, hôm nay ta chính là muốn xóa tên người khỏi gia phả!”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe được lời này của Vân Hoàng, sắc mặt lập tức trắng nhợt gần như muốn bất tỉnh, lời xóa tên khỏi gia phả này đã từ trong miệng Vân Hoàng nói ra ngoài, ông ta thật sự hạ quyết tâm tính toán muốn đoạn tuyệt quan hệ, một khi xóa tên khỏi gia phả, vậy thì thật sự không có chút đường xoay sở rồi.

Vạn Thục Tuệ vội vàng tiến lên, bà kéo tay Vân Hoàng nói: “Tướng công, Thủ nhi cũng là vì thiếp, cũng là vì thiếp mà!”

Khi Vân Hoàng nghe được Vạn Thục Tuệ gọi mình là tướng công, trên mặt đã hiện lên không nhìn được, ông đưa tay gạt tay Vạn Thục Tuệ ra, “Người đồ phụ nhân sao không có liêm sỉ như vậy, ta đã hưu người, giữa người và ta đã không còn gì liên quan, vẫn như người bình thường gọi ta một tiếng Hầu gia đi!”

Giọng Vân Hoàng vô cùng lạnh lùng, nhìn Vạn Thục Tuệ cũng giống như đang nhìn một người xa lạ, ánh mắt kia và lời nói kia đều khiến cho bà cảm thấy lòng như bị đao cắt, nhưng Vạn Thục Tuệ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, bà nhìn Vân Hoàng, trong giọng nói có vài phần nghẹn ngào, “Tướng công, ta... Ta có hài tử của chàng.”

Khi Vân Hoàng nghe được Vạn Thục Tuệ nói ra một câu như vậy, ông cũng có vài phần khiếp sợ, rất nhanh ông bật cười một tiếng rồi hời hợt nói: “Phá bỏ đi!”

Người vậy xem bên ngoài cũng đã nghe thấy lời nói không có chút cảm tình nào này của Vân Hoàng, mặc dù những người kia đều là nam tử cũng không nhìn được hít vào một hơi, cảm thấy Vân Hoàng thật tàn nhẫn, nói thế nào cũng là thế tử mới hưu chỉ vài ngày, nếu có thai cũng chính là của ông ta, không chút tình cảm nào nói ra ba chữ “Phá bỏ đi” như vậy, thật sự là quá mức lạnh bạc rồi.

Vạn Thục Tuệ thế nào cũng không có nghĩ đến Vân Hoàng thế nhưng lại cứ như vậy nói ra không cảm tình chút nào lời, trong mắt nàng cũng lập tức rơi xuống nước mắt, vốn là còn muốn đi kéo Vân Hoàng tay cũng mang lên một nửa không tiếp tục nắm lấy đi.

“Người... Người nói cái gì?” Vạn Thục Tuệ không dám tin hỏi.

“Ta nói phá bỏ đi.” Vân Hoàng lạnh nhạt lặp lại một tiếng, “Nếu thật sự có, vậy thì phá bỏ đi, ta và người dù sao đã không còn liên quan, còn nữa hài tử này rốt cuộc có phải của ta hay không còn có cần tìm thêm chứng minh, người cũng không cần nói gì nữa.”

Tay Vạn Thục Tuệ rơi xuống, bà rốt cuộc đã tin tưởng lời nói lúc trước của Vân Thủ đều là thật, ông ta thật sự không chút động lòng như vậy, ông ta thật sự không có chút tình cảm nào với bọn họ, tha thiết mong đợi trước kia của bà tính là gì, giống như Chu Bích Cầm nói, bà thua, thua triệt để, chờ mong của bà triệt để đánh bà một bạt tai, triệt để đánh tỉnh bà.

Vân Thủ nhìn vẻ mặt xám như tro tàn của Vạn Thục Tuệ, hiện giờ chắc bà nên rõ ràng Vân Hoàng chính là một người ra sao đi, cũng chỉ có đưa vào chỗ chết, lúc này mới có thể dục hóa trùng sinh.

(*) dục hóa trùng sinh: chỉ phượng hoàng tái sinh từ tro tàn

Vân Hoàng cũng lười để ý tới Vạn Thục Tuệ, theo ý ông những lời bà vừa nói chẳng qua chính là muốn trở lại Vân gia một lần nữa mà thôi.

Ông cũng lười nói thêm gì với Vạn Thục Tuệ, ông kéo Vân Thủ định đi, nhưng mu bàn tay của ông khê đau, lại bị Vân Thủ dùng sức hất ra.

“Không phải muốn xóa tên ta từ trên gia phả sao?” Vân Thủ lạnh lùng nhìn Vân Hoàng, giọng điệu này còn chẳng thêm quan tâm hơn câu nói mà Vân Hoàng vừa nói ra, “Vốn còn có vài phần hy vọng với phụ thân ngài, cảm thấy ngài rốt cuộc có vài phần nhân tính, nhưng hiện tại xem ra, nhân tính của phụ thân ngài hoàn toàn biến mất, có lẽ xóa tên khỏi gia tộc Vân gia cũng là một chuyện tốt.”

Vân Thủ nói xong một câu nói này với Vân Hoàng, nàng đi tới trước mặt Vạn Thục Tuệ, “Mẫu thân hôm nay người đã nhìn rõ ràng?”

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được một câu hỏi này của Vân Thủ, bà ngây ngốc, chậm rãi gật đầu một cái.

“Nếu nữ nhi không có chỗ để đi, mẫu thân có bằng lòng chứa chấp nữ nhi không?” Vân Thủ lại hỏi một câu.

Vạn Thục Tuệ gật đầu liên tục, nước mắt của bà tràn ra bờ mi, “Con đang nói lời vô lý gì vậy, con là nữ nhi của ta, ta sao có thể không cần con! Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nương đều muốn con!”

Vân Thủ nghe được Vạn Thục Tuệ nói như vậy, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đã như vậy, con lại có sợ gì! Chẳng qua chỉ không còn là người của Vân gia mà thôi, có người phụ thân có mới nói cũ không hề có nhân tính như vậy, cũng tất nhiên là hổ thẹn của con. Ngày khác nếu gọi người giống như kỹ nữ này một tiếng mẫu thân, chính là chuyện nhục nhã cả đời con, còn không bằng hôm nay cắt đứt quan hệ đi vào nơi trong sạch. Ta biết đi từ đường như thế nào, không cần phụ thân ngài dẫn.”

Vân Thủ nói như vậy xong, nàng bước nhanh đi ra khỏi nhà gian, đầu của nàng nâng cao, một chút cũng không có cảm xúc của một người sẽ bị đuổi ra

khỏi nhà cần có, thậm chí ở trên người của nàng còn có một mùi vị cao ngạo khoe khoang, giống như không phải nàng bị gia tộc vứt bỏ mà là nàng từ bỏ gia tộc mục nát này.

Người xem náo nhiệt canh chừng ở cửa rồi rít nhường ra một con đường để Vân Thù đi qua.

Vân Hoàng vốn đang chờ Vân Thù cầu xin ông tha thứ, nhưng không nghĩ đến Vân Thù dám nói ra như vậy, còn nói ra những lời này ngay trước mặt nhiều người như vậy, hoàn toàn đánh mất hết thể diện của ông rồi.

Tốt!

Rất tốt!

Nếu nó cảm thấy rời khỏi Vân gia cũng là không có gì phải sợ, như vậy ông sẽ thành toàn cho nó, xem về sau nó đi theo Vạn Thực Tuệ có thể có ngày tốt lành gì, đến lúc đó còn không phải muốn khóc kêu cầu xin ông để cho nó trở lại Vân gia sao!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ba cái đập tay trước từ đường

Ở cổ đại muốn đoạn tuyệt quan hệ, cũng không phải là chỉ ngoài miệng nói ra sẽ được coi là đoạn tuyệt quan hệ, bình thường phải tới từ đường mời tộc trưởng, người trong tộc, xóa tên trên gia phả, ngay trước mặt người trong tộc đập tay ba cái trước từ đường sau, lúc này mới có thể tính là thật sự đoạn tuyệt quan hệ.

Ở hậu viện Vân gia có một từ đường nhỏ thờ phụng tổ tiên của mình, nhưng từ đường lớn xây dựng ở một chỗ yên lặng ở Thành Tây, Thành Tây trừ ở một ít dân chúng tầm thường ra, đa số chính là từ đường của mấy gia tộc lớn trong Ung đô và là chỗ ở của một vài người trong tộc không có công danh sống dựa vào gia tộc.

Vân Thù coi như quen thuộc với từ đường ở Thành Tây, trong ấn tượng mừng một mười lăm mỗi tháng, Vân gia đều phải đi tới từ đường tế bái tổ tiên một chút, điều này cũng xem như thói quen kiên trì.

Vân Hoàng vừa đi về phía từ đường, lại ra lệnh cho người mình mang theo đi báo cho trưởng lão và người trong tộc trong dòng họ trước, hiện nay địa vị được tôn sùng cao nhất trong Vân gia cũng chính là Vân Hoàng thân là Hầu gia, Vân gia lại là chủ mạch, cho nên hiện giờ đảm nhiệm chức tộc trưởng chính là Vân Hoàng.

Tộc trưởng vừa truyền ra một tiếng, những trưởng lão và người trong tộc cũng đã tới từ đường đợi trước khi Vân Hoàng đến rồi. Đợi đến khi hai người Vân Hoàng và Vân Thù đến, từ đường này trừ người trong tộc Vân gia ra, bên ngoài cũng không thiếu người nghe được tiếng gió vội vàng đến xem náo nhiệt.

Bốn vị trưởng lão đều là trưởng bối xem như đức cao vọng trọng của tộc nhân trong Vân gia, tuy ít nhiều có vài phản phê bình kín đáo với việc Vân Hoàng hư thế, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn không để ý tới chuyện này, dù sao đây cũng là chuyện nhà, nhưng hôm nay Vân Hoàng vội vàng vàng mời bọn họ tới từ đường cũng hơi ngoài ngoài ý muốn.

“Đại Chất Tử, hôm nay ngươi định làm gì?” Trưởng lão Vân Đức mở miệng, ông đưa mắt nhìn thoáng qua những tộc nhân đứng trong từ đường, lại thấy không ít dân chúng vây quanh bên ngoài, không nhận được cau mày lại, trong mắt cũng nhiều thêm vài phần bất mãn, “Hưng sư động chúng như vậy mà gọi cả tộc nhân tới, chẳng lẽ có chuyện gì?”

(*) Hưng sư động chúng: điều động binh lực, chỉ việc dấy binh, ngày nay chỉ việc điều động sử dụng lực lượng lớn nhân lực

Vân Hoàng thì lễ với bốn vị đại trưởng lão, vừa liếc nhìn tộc nhân tới không sai biệt lắm, ông cao giọng nói: “Ta mời mọi người tới là muốn để cho mọi người làm chứng, hôm nay ta chính là muốn cắt đứt quan hệ với nữ nhi Vân Thù của ta, từ nay về sau người này không bao giờ là tộc nhân của Vân gia ta nữa, cũng không còn là nữ nhi của Vân Hoàng ta! Hôm nay ta chính là muốn xóa tên con bé khỏi gia phả!”

Những lời kia của Vân Hoàng vừa thốt ra, đừng nói tứ đại trưởng lão, ngay cả những tộc nhân tất cả đều là vẻ mặt ngoài ý muốn, rồi rít nhìn về phía Vân Thù đứng trên từ đường.

“Đại chất tử, lời này của ngươi là thật?” Vân Đức cũng có vài phần ngoài ý muốn, ông nhìn thoáng qua Vân Thù đứng ở bên kia không kêu rên một tiếng và lại mặt giống như không có biểu cảm gì, ông nói, “Chuyện xóa tên khỏi gia phả có thể lớn có thể nhỏ, đại chất tử ngươi phải suy nghĩ rõ ràng, đừng bởi vì tức giận nhất thời mà làm ra chuyện khiến mình hối hận.”

Ba vị trưởng lão khác dù nhiều dù ít cũng hơi không đành lòng, rồi rít lên tiếng khuyên can.

Vân Hoàng nghe bốn vị trưởng lão này người một câu ta một lời, trong lòng càng thêm phiền não không chịu nổi, đau đớn trên người ông còn chưa tiêu

tán cũng đang nhắc nhở chính ông rằng nữ nhi đó rốt cuộc có bao nhiêu oán độc, hơn nữa từng lời nói ở trước công chúng cũng khiến cho mặt mũi ông không sáng sủa, nếu hôm nay ông không xóa tên con bé khỏi tông tộc, ông không thể không bị người nhạo báng.

“Đủ rồi!” Vân Hoảng quát bảo bốn vị trưởng lão này ngưng lại, “Hôm nay ta tìm trưởng lão và tộc nhân tới để hi vọng các người làm chứng, ý ta đã quyết, tất nhiên sẽ không thay đổi gì. Ta tôn trọng các vị mới làm như vậy, nói cho cùng chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện nhà của ta mà thôi. Xin đừng quên, hiện giờ tộc trưởng là ta!”

Mắt Vân Hoảng lạnh lùng quét nhìn những người khiến cho ông cảm thấy phiền não, ông vốn định để cho bốn trưởng lão này vài phần mặt mũi, nhưng lại không có nghĩ tới bốn lão già kia trong ngày thường cậy già lên mặt còn chưa tính, bây giờ ở đó lại nhai không ngừng, ban đầu nếu không phải do tổ phụ và phụ thân của ông đi theo Hoảng để khai quốc vào sinh ra tử, thì làm gì có Vân gia bây giờ!

Vân Hoảng thốt lời này ra khỏi miệng, sắc mặt của bốn vị trưởng lão cũng có vài phần khó coi, lời nói mới vừa rồi của Vân Hoảng đang báo cho bọn họ, bây giờ đương gia làm chủ trong tộc là hắn, khiến bọn họ không thể ở đó nói những gì. Lời nói không cho mặt mũi cứ nói ra như vậy, vậy bọn họ còn có thể nói gì.

“Mấy vị trưởng lão không cần nói gì vì Thù nhi, sự tình như ván đã đóng thuyền, trưởng lão và tộc nhân chứng kiến một phen là được rồi.” Vân Thù nhàn nhạt mở miệng, nâng nhìn về mặt kiều ngạo thêm nữa trong vẻ mặt còn mang theo vài phần cao cao tại thượng quyền hạn không thể xâm phạm của Vân Hoảng, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Vân Đức hừ lạnh một tiếng: “Đã như vậy, người muốn như thế nào thì làm như thế đó đi, tộc trưởng!” Ông cắn mạnh hai chữ tộc trưởng, ông ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh, nhìn cũng không tiếp tục nhìn Vân Hoảng lấy thân phận tộc trưởng ra làm việc.

Vân Hoảng liếc mắt nhìn những người không còn có phát ra tiếng ồn ào, trong lòng hắn cũng cảm thấy có vài phần hài lòng, lúc này mới lại nói: “Vân Hoảng ta vô đức sinh một nghịch nữ, cũng không thể dạy dỗ cảm hóa nó, khiến cho nó làm ác. Hôm nay ta liền đoạn tuyệt quan hệ với con bé, từ nay về sau con bé và Vân Hoảng ta cùng Vân gia không còn có nửa điểm quan hệ!”

“Việc đã đến nước này cần gì phải nói cái gì mà đường đường chính chính, ông trừ hắt nước đục lên người của người khác ra, chẳng lẽ không còn có chút gánh vác nào của thân là nam nhân sao?” Vân Thù khẽ cười ngẩng lên đầu nhìn Vân Hoảng, “Ông vì một nữ nhân vứt bỏ thể nữ mà thôi, cần gì phải nói đạo lý che đậy bản thân giống như rất cao thượng vậy. Ba cái đập tay trước từ đường, ta hiểu làm thế nào.”

Vân Hoảng nghe Vân Thù nói như vậy, vẻ mặt già nua của ông sung huyết đỏ bừng, giờ tay phải lên định đánh Vân Thù, chỉ có điều một chương này còn chưa đánh xuống, đã bị tay trái của Vân Thù một phát bắt được, tay phải đập tới.

“Một đập tay, từ nay về sau không phải là người của Vân gia.” Vân Thù không chậm trễ chút nào nói một câu.

Vừa dứt lời, chương thứ hai của Vân Thù đã đập tới.

“Hai đập tay, ân tình từ nay đánh gãy.” Vân Thù nói xong chính là đập chương thứ ba lên, “Ba đập tay, từ nay sống chết không liên quan gì đến nhau!”

Vân Thù lưu loát đập xong ba chương rồi, lúc này mới để tay Vân Hoảng xuống, nâng lui về phía sau hai bước, thi lễ với tộc nhân Vân gia: “Chư vị đã chứng kiến, sau ngày hôm nay ta và Vân gia không có nửa điểm quan hệ.”

“Đứng!” Vân Hoảng không nghĩ tới Vân Thù thế mà lại không kịp chờ đợi lựa chọn ba đập tay, ông cắn hận cầm viết đỏ, điên cuồng lật tộc phổ cung phụng trước từ đường, sau khi lật tới trang của mình, dùng viết đỏ gạch tên Vân Thù dưới danh nghĩa con nối dòng của mình đi.

“Sau ngày hôm nay, ta cũng không có nữ nhi ác nữ như ngươi, cắt! Cắt khỏi từ đường Vân gia cho ta, trừ ngươi ra, tất cả mọi thứ của Vân gia ngươi đều không thể mang đi!” Vân Hoảng cực kỳ tức giận nói.

“Vậy ngài sai lầm rồi, ta có thể mang Cẩm Sát và Lưu Châu đi, các nàng là nha đầu mẫu thân mua cho ta, khế ước bán thân cũng ở trên tay mẫu thân ta, ta mang hai người bọn họ đi, từ nay về sau, Vân Hầu gia, chúng ta hẹn gặp lại sau.” Vân Thù lộ ra ý cười có thâm ý khác nói với Vân Hoảng.

Vân Hoảng vô cùng phẫn nộ, ông dùng sức ném viết đỏ trên tay xuống đất, chỉ vào Vân Thù gầm thét: “Cút! Mang theo hai nha đầu này cút ra ngoài cho ta!”

Vân Thù quay người sang, đầu nàng cũng không quay lại mà đi ra khỏi từ đường, nàng nhìn Vạn Thục Tuệ đã khóc đến mặt lem lem hết, nắm tay của bà dịu dàng nói: “Khóc cái gì, không phải nữ nhi còn cùng với người à, chúng ta về nhà.”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe Vân Thù nói như vậy, bà khóc đến càng thêm lợi hại, nhưng vẫn gật đầu liên tục, không giống như một mẫu thân mà giống như một hài tử đi theo Vân Thù về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Không đủ tiền xài

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù và Vạn Thực Tuệ trở lại chỗ ở tạm hiện giờ không lâu, Cẩm Sát và Lưu Châu cũng trở lại rồi. Cẩm Sát và Lưu Châu cũng đơn giản, tuy trước đó Vân Thù có đề cập tới một ngày nào đó rời khỏi Vân gia, nhưng hiện giờ sự tình vừa xảy ra, Cẩm Sát và Lưu Châu trừ ngoài ý muốn ra còn lại chính là khiếp sợ, mấy ngày nay tiểu thư thật sự khiến các nàng quá ngoài ý muốn, cũng mặc kệ người khác nói như thế nào, khi bọn họ được phu nhân mua từ trong tay mẹ mình ra cũng đã nhận định đời này đều muốn đi theo Vân Thù tiểu thư.

Vân Thù cũng lường trước chuyện hôm nay có lẽ không thể không xông vào truyền đi trong Ung đô, bị người nói huyền thuyên, Vân Thù ngược lại không hề cảm thấy gì, dù sao đầu lưỡi sinh trưởng trên người khác, người ta nói thế nào cũng là chuyện của người ta, chuyện này vốn không quản được.

Nhưng còn chưa tới lúc ăn trưa, Miêu thị đã phái Thảm ma ma tới hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đây cũng khiến Vân Thù có vài phần không ngờ, thăm nghĩ tin đồn cũng thật sự quá nhanh, chuyện này mới xảy ra bao lâu, đã truyền tới trong tai Miêu thị rồi.

Vân Thù chỉ nói chuyện trong tiệm trà cho Thảm ma ma, nói thẳng mình không ưa phụ thân có mới nói cũ này cho nên cầu xin rời đi, về chuyện Thảm ma ma hỏi có phải Vạn Thực Tuệ có thai, Vân Thù cũng thật thà không giấu giếm, dù sao chuyện này muốn giấu giếm cũng hoàn toàn không giấu giếm được, dù sao trong tiệm trà cũng không thiếu người nghe được, mà đáng về vô tình vô nghĩa này của Vân Hoảng cũng không ít người nhìn thấy, Vân Thù nghĩ tới, chuyện này một khi truyền ra, khi nàng bị người ta nói huyền thuyên, Vân Hoảng và Chu Bích Cẩm cũng khiến cho người ta nhiều chuyện, vừa nghĩ như thế, nàng cũng không tính là chịu thiệt. Một kẻ vô tình vô nghĩa, một kẻ quyền rũ nam nhân có thể từ ép người ta hưu thê cưới người khác, chuyện như vậy xưa nay chính là chuyện mà tam cô lục bà thích nói nhất. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Sau khi Thảm ma ma biết được chuyện này, cũng không nhìn được nhìn về phía bụng của Vạn Thực Tuệ, bụng còn chưa lộ ra, nhưng Vân Hoảng làm phụ thân của hải tử mà không có nhân tính như vậy, tính toán tốt nhất chính là phá bỏ.

Vạn Thực Tuệ yên lặng ngồi bên cạnh, khi thấy Thảm ma ma nhìn về phía bụng mình, bà khẽ rụt lại, hơi sợ hãi nói.

“Chuyện này nếu là thật, lão phu nhân đã sai lão nô tới hỏi, tiểu thư định tính toán xử trí như thế nào?” Thảm ma ma thờ dài một cái, cũng không thể không cảm khái số mệnh của Vạn Thực Tuệ làm nhiều điều sai trái, lại gặp phải chuyện như vậy, bà ngầm nghĩ nói với Vạn Thực Tuệ, “Thừa dịp bây giờ còn chưa lộ bụng bầu, hải tử còn chưa ăn sâu bám rễ, tiểu thư vẫn đưa ra chủ ý sớm lấy đi mới đúng.”

“Ta... Ta...” Vạn Thực Tuệ chần chừ, thật lâu bà vẫn không có một chủ ý.

“Mẫu thân, ngay trước mặt Thảm ma ma, nữ nhi cũng muốn hỏi lên, nương có muốn hải tử này không?” Vân Thù nhìn về phía Vạn Thực Tuệ, “Nữ nhi hiểu được nương vẫn trước sau như một đều mềm lòng, nhưng lần này ngược lại nương cần đưa ra một chủ ý thôi.”

Vạn Thực Tuệ vuốt ve bụng mình, bà và Vân Hoảng hơn mười năm phu thê cũng chỉ có một nữ nhi là Vân Thù, bà cũng có vài phần mong đợi với hải tử chưa thành hình ở trong bụng mình, rốt cuộc đây vẫn là cốt nhục và huyết mạch của mình, bà sao bỏ được, nhưng không bỏ thì có thể như thế nào?

Vân Thù nhìn đáng về do do dự dự của Vạn Thực Tuệ liền hiểu được bà muốn hải tử này lại không dám muốn, nàng ngầm nghĩ sau đó nói: “Tuy coi như có một nửa huyết nhục của Vân gia, nhưng rốt cuộc vẫn là hải tử của mẫu thân, lui về sau sinh ra chính là đệ đệ hoặc muội muội của nữ nhi. Tuổi mẫu thân giờ cũng không nhỏ, thân thể vốn yếu, phá thai xác thực xong hết mọi chuyện, nhưng tổn hao rất nhiều cho thân thể. Cũng chỉ là một hải tử thôi, nữ nhi đây làm tý tý cũng không phải không nuôi nổi. Theo ý của nữ nhi, muốn cũng không sao.”

Vạn Thực Tuệ nghe lời này của Vân Thù, bà cũng rất không ngờ nhưng lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, bà thầm nghĩ: “Ta muốn sinh ra. Đây là máu mủ của ta, người khác không cần, ta cần.”

Thảm ma ma tròn to hai mắt, nhìn Vân Thù và Vạn Thực Tuệ giống như nhìn một quái vật.

“Thảm ma ma về chỗ bà ngoại đi, chuyện của mẫu thân về sau sẽ do ta ra chủ ý, có chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm, để tổ mẫu thoải mái là được!” Vân Thù nói.

Thảm ma ma nghe lời nói dứt khoát quyết đoán không công kích được của Vân Thù, bà cũng thật lâu không có lời gì để nói, chỉ đành phải gật đầu một cái, trở về chỗ Miêu thị.

Mà Miêu thị nghe Thảm ma ma báo lại, bà ngược lại không nói gì nhiều, chỉ hy vọng ngoại sinh nữ này thật sự có chút chủ ý mà không phải lỗ mãng làm việc mới phải. di1enda4nle3qu21ydo0n

Lời Vân Thù nói cũng khiến cho Vạn Thực Tuệ yên tâm lại, bà biết tính tình mình mềm yếu không quyết định chắc chắn được, hơn nữa trước đã đánh cuộc một lần với Vân Thù, phản ứng của Vân Hoảng đã bị Vân Thù nói trúng, bà tự nhiên không có gì có thể nói, cũng chính là theo chủ ý của Vân Thù.

Lời này của Vân Thù nói ra, dĩ nhiên cũng có tính toán, nàng xem như từ Vân gia tịnh thân xuất hộ, lập tức chính là phải chỉnh đốn tiền đồ của mình ra, bằng không chỉ nói ra vài lời nói hùng hồn này cũng chỉ là lời nói suông.

Nàng hỏi Vạn Thực Tuệ danh sách đồ cưới của bà, nghĩ tới có thể làm cái gì.

Sau khi nhìn danh sách đồ cưới của Vạn Thực Tuệ, thật sự không coi là quá kém. Ban đầu Vạn gia còn không xuống dốc như bây giờ, lo liệu cho dòng

chính nữ này cũng có một cửa hàng phố Tây và một viện nhỏ, còn dư lại chính là một chút đồ trang sức tù đồ quần áo, lúc trước khi xuất giá cũng có một chút bạc, chỉ có điều nhiều năm ở Vân gia như vậy, thỉnh thoảng cũng phải móc tiền túi của mình ra khen thưởng người, Vân Thù đếm bạc và vài thời vàng của Vạn Thục Tuệ, đại khái chừng trên dưới hai trăm lượng mà thôi, cũng khó trách mợ của mình Hồ thị tâm tâm niệm niệm.

“Không phải mẫu thân có tòa nhà, sao lúc trước không đề cập tới?” Vân Thù nhìn kẻ ước mua bán nhà hơi hoang mang nói, nàng vốn cho rằng trên tay Vạn Thục Tuệ không có nhà kia mà, nếu như có nhà tại sao không dời vào, ở nhà của mình dù sao cũng tốt hơn đi mượn.

“Con quên sao? Người Dương gia ở trong tòa nhà kia rồi, Minh ca nhi của Dương gia ngược lại là người có tài học, vào cuối năm nghe nói được đại nhân thưởng thức, sợ rằng sẽ một bước lên mây rồi.” Khi Vạn Thục Tuệ nói đến đây, trong giọng cười cười của bà cũng có vài phần vui mừng, “Hôn sự của con và Minh ca nhi do tổ phụ của con định, vốn còn tưởng rằng người Dương gia chọn giận Thánh nhân bị cách chức quan, sau này có thể con sẽ ăn khổ, nhưng cũng còn may ông trời có mắt, sau này nói không chừng Thù nhi là một quan gia phu nhân...”

Vân Thù chỉ cười không nói, nàng ngược lại biết Minh ca nhi của Dương gia này, chính là Dương Kiệt Minh – đối tượng định thân oa nhi của nàng, sau khi phụ thân hần bị cách chức quan, trong gia đạo sa sút lại không có chỗ dung thân nên đến cầu xin Vân gia, Vân gia không hủy bỏ hôn sự, chính là Vân Hồng vì sợ người nói ông ta ngại bản yêu phú, ngược lại không nghĩ tới người Vân gia có của cải như vậy lại lấy tiểu viện là của hồi môn của mẫu thân nàng sắp xếp cho người lấy thanh danh tốt.

Vân Thù có ấn tượng không sâu về người Dương gia, sự việc lúc này lờ mờ mà lờ mờ đuổi người ra tiểu viện để mình đi ở thì chính nàng cũng không làm được, như vậy chỉ có thể lấy chút tiền vốn này làm gì đó mới tốt, dù sao có tiền trên tay mới là đạo lý chân thật, hai trăm lượng bạc xác thực không ít, nhưng cũng không thể miệng ăn núi lở, củi gạo dầu muối khắp nơi đều không thể rời bỏ một chữ tiền, cũng không thể thuê nhà người ta cả đời đi, rốt cuộc vẫn phải có chỗ dung thân của riêng mình mới được.

Sau khi Vân Thù suy nghĩ một chút, chính là có tính toán một vốn bốn lời.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đánh cuộc kiểu khác

Editor: Puck - Diễn đàn

Sáng sớm hôm sau, Vân Thù chính là đưa cho Cẩm Sát một chút bạc để cho nàng ấy ra cửa hàng thợ may mua một bộ đồ nam tử có vóc người không khác nàng lắm trở lại, nhân tiện thăm dò tiếng gió bên ngoài.

Cẩm Sát ngoan ngoãn đi, sau nửa canh giờ mới trở lại, lúc trở lại sắc mặt hơi khó coi. Sau khi giao đồ mua chỗ thợ may cho Vân Thù xong, chính là ở bên kia không lên tiếng.

“Sao vậy, Cẩm Sát tỷ tỷ tốt của ta?” Vân Thù nhìn sắc mặt Cẩm Sát hết sức khó coi, Cẩm Sát vốn có danh tính tình dễ chịu, có thể khiến Cẩm Sát tức thành như bây giờ cũng coi là khó gặp.

“Tiểu thư không biết chứ, hiện giờ bên ngoài truyền ra tiểu thư có bao nhiêu khó nghe, nói tình tình tiểu thư hung ác, không chuyện ác nào không làm lợi hại, tiểu thư không vâng lời trưởng bối bị đuổi ra cửa cũng chính là báo ứng của tiểu thư.” Cẩm Sát nói xong không nhịn được khóc, “Tiểu thư, bọn họ, bọn họ tại sao có thể nói như vậy!”

“Ôi, Cẩm Sát tỷ tỷ tốt của ta, tỷ tỷ không biết miệng lưỡi người này từ trên xuống dưới vừa chạm vào muốn nói như thế nào đều theo tình tình của bọn họ, nhìn tỷ tức thành như thế này!” Vân Thù cười nói, “Tình tình trầm ổn trong ngày thường của tỷ đi đâu rồi, thích nhất khóc lóc rồi rít chính là Lưu Châu, sao tỷ cũng học theo giống vậy rồi?”

“Tiểu thư sao tiểu thư lại không tức giận chứ?” Cẩm Sát không nhịn được nói, “Nếu trong lòng tiểu thư không cao hứng, cứ nói với nô tỳ, đừng nhịn.”

Nàng nghe như vậy mà còn giận đến không xong, giờ nhìn dáng vẻ Vân Thù giống như không hề xảy ra chuyện gì, nàng đã cảm thấy tiểu thư nhà mình lúc này ngoài mặt không có phản ứng gì, không chừng trong lòng vẫn còn hơi đau lòng. di3n~d@n'13q21y"d0n

“Tức lợi có ích lợi gì sao? Càng tức giận càng đau lòng chỉ tiện nghi cho những kẻ thích xem chuyện tiểu lâm mà thôi. Người đời gạt ta, phi báng ta, bắt nạt ta, hại ta, ta liền coi nhẹ họ, khinh bỉ họ, nhục nhã họ, coi thường họ, nhìn đúng thời cơ thì giết họ!” Vân Thù nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nụ cười kia có mang theo vài phần thâm ý và âm hiểm, “Tỷ hãy nhìn xe, lui về sau sẽ có lúc bọn họ dễ chịu.”

Cẩm Sát hơi ngần ra, nàng nhìn Vân Thù, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì.

“Được rồi, nhanh tới đây đổi bộ đồ cho tiểu thư nhà tỷ, một lát nữa ta còn phải ra ngoài đấy!” Vân Thù cầm bộ đồ nam trên tay đưa về phía Cẩm Sát nói.

Cẩm Sát lau nước mắt, theo lời Vân Thù nói tiến lên giúp một tay, thay trâm cài và vấy trên người xuống mặc áo quần và đi giày của nam tử vào, lại gỡ

búi tóc nữ từ trên đầu búi kiểu tóc nam tử, chỉ trong một khắc thời gian, vốn là một thiên kim đã trở thành một tiểu thiếu gia tuấn tú.

Sau khi Cẩm Sát thay đồ cho Vân Thù xong, lúc này mới hơi hoang mang mở miệng hỏi, “Tiểu thư, người đây là tính toán đi đâu?”

Vân Thù ngoái đầu lại nhìn Cẩm Sát, trong cái nhìn kia lại mang theo vẻ phong lưu đặc ý, “Đi kiếm tiền!”

Vân Thù đổi một thân nam trang đi trên đường phố Ung đô, Vương triều Đại Khánh dựng nước bốn mươi năm, Nguyên Hi đế bấy giờ chính là nhi tử của Nguyên Tông khai quốc, trước khi Nguyên Tông dựng nước có nhiều phen chiến loạn, sau khi dựng nước vẫn không yên ổn, họa tiền triều, loạn phiên Vương, một đường xung đột, nửa năm trước biên cảnh và nước láng giềng Trường Tô nổi lên phản tranh, nửa năm qua biên cảnh xảy ra đại chiến không ngừng, trong cả quốc gia cũng có thể coi như rơi vào nông nổi trăm việc đội làm*.

(*) trăm việc đội làm: nhiều việc đang được chờ đợi để được thiết lập

Nhưng dường như chiến loạn ở biên giới hình như không có ảnh hưởng gì đến dân chúng trong Ung đô, Vân Thù nghĩ đại khái trừ phi binh đến dưới thành, nếu không cũng sẽ không có cảm giác gì.

Vân Thù vào trong sông bạc lớn nhất Ung đô – Hào Khách lai.

Tất cả các sông bạc lớn nhỏ trong Ung đô cũng coi như không ít, nhưng muốn nói đến nổi danh nhất chính là Hào Khách lai, cho dù là người buôn bán nhỏ cũng được, con nhà giàu cũng được, hơn phân nửa đều sẽ tới đây đánh cuộc một ván, cho dù lớn nhỏ, cho dù đánh cuộc gì cũng có thể. Ở trong ấn tượng của nàng, Vân Hoảng từng đề cập tới nó một lần, nói sau lưng Hào Khách lai chính là một đại nhân vật nào đó trong triều, cũng xem như rất có quy củ. dieendaanleequydonn

Khi nghĩ đến điểm này, Vân Thù cũng đã động một chút ý định, gần hai trăm lượng bạc này của Vạn Thực Tuệ, đối với một nhà bốn người bình thường quả thật có thể trải qua cuộc sống chừng mười năm, nhưng với Vân Thù mà nói thì lại không đủ, trong nhà ngoài nàng và Vạn Thực Tuệ ra, còn có người làm đi theo nhiều năm Cẩm Sát Lưu Châu Chương ma ma, hơn nữa nàng cũng không thể hoàn toàn miệng ăn núi lở, cũng không thể cứ tiền mướn phòng lại để cho bà ngoại bỏ ra. Hai trăm lượng ở Ung đô nhiều lắm cũng chính là chút tiền lẻ khi mua một cửa tiệm mặt tiền trên đường phố náo nhiệt còn dư lại, nếu muốn mua một tòa nhà, cũng chỉ có thể mua một chỗ hơi vắng vẻ. Cho nên nói, nàng phải kiếm được tiền trước mới được.

Sông bạc Hào Khách lai là một nhà lầu ba tầng ở góc phố náo nhiệt, lục bác, gieo xúc xắc, tắc hí, cờ nhảy, cờ vây, đặt cửa, hội hoa xuân, sắp ngựa, lớn nhỏ, bài cừ v.v..., vừa vào cửa đã nghe được không ít tiếng la, lầu một lầu hai đều tụ tập người chen vào chen ra. Mà lầu ba cực kỳ im lặng, có mấy gian phòng bao để khách nhân dùng trà nghỉ ngơi dùng.

(*) Lục bác: là một trò chơi dạng cờ phổ biến của Trung Quốc thời cổ đại. Một số nghiên cứu cho rằng trò chơi này chủ yếu dành cho hai người chơi, theo đó mỗi người chơi lần lượt di chuyển sáu con cờ xung quanh các điểm đối xứng của một bàn cờ vuông dựa theo kết quả gieo sáu chiếc que, vốn được sử dụng như quân xúc xắc trong các trò chơi hiện đại.

Tắc hí: phổ biến trong thời nhà Hán, là biến thể của Lục bác, tương đối giống cờ vua.

Bài cừ: hay bài cốt

Hội vệ bên trong sông bạc dò xét người lừa đảo.

Vân Thù cẩn thận từng ly từng tí chen lấn giữa người người ở lầu một và lầu hai, sau khi vòng một vòng chính là lên một phòng bao trang nhã trên lầu ba uống trà. Quán sự trên lầu ba vẫn đang nhìn, nhìn Vân Thù không ngừng đi từ lầu một lên lầu ba, vào phòng bao. Ông hơi không hiểu, người vào Hào Khách lai không đánh bạc một phen thật sự hơi kỳ quái.

Quán sự vào cửa, nhìn Vân Thù đang ngồi phẩm trà, hần nhìn lướt qua, cảm thấy chất liệu trên người Vân Thù không tính là quá kém, hơn nữa điệu bộ cũng giống như con em nhà phú quý ra ngoài. Ông cười nói: “Tiểu công tử vào cửa, sao không rất vui vẻ, Hào Khách lai chúng ta có chỗ nào khiến công tử không vui?”

Vân Thù ngược mắt nhìn quán sự nói: “Người chính là quán sự ở đây?”

“Vâng.”

“Mới vừa rồi ta cũng định gọi quán sự tới thương nghị.” Vân Thù thờ ơ nói, “Hào Khách lai là một sông bạc lớn, đánh cuộc cũng đủ loại, nhưng những thứ trong này không có thứ ta muốn đánh cuộc.”

Quán sự nghe Vân Thù nói như vậy, ông hơi khựng lại: “Vậy không biết tiểu công tử muốn đánh cuộc cái gì?”

“Nơi này của các người cái gì cũng có thể đánh cuộc?” Vân Thù lại hỏi.

“Vậy phải xem tiểu công tử muốn đánh cuộc cái gì, sông bạc tự nhiên có thể đặt ra một ván đánh cuộc, cần xem ý tứ của tiểu công tử.” Quán sự cười nói, “Đánh cuộc một chút sự việc cá biệt dĩ nhiên cũng có thể. Chỉ có điều Hào Khách lai cũng chúng ta cũng có quy củ của mình, dù đánh cuộc gì, sau khi chấm dứt chính là muốn thu hai thành.”

“Thật sao?” Đầu ngón tay Vân Thù mân mê tách trà, lộ ra vài phần ý cười, ngược lại có vài phần ý vị quần áo lụa là, “Ba ngày sau, chuyện Tĩnh Viễn Hầu phủ Vân Hầu gia muốn kết hôn với nhị tiểu thư Chu gia, quán sự có biết?”

Quản sự gật đầu một cái, chuyện này người cả Ung đồ đều biết được, đâu có chuyện không biết.

“Như vậy xin Hào Khách lai tới thiết lập một đánh cuộc, xem một chút xem có bao nhiêu người mua Vân Hào gia có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê, ta xuất ra hai trăm lượng, đánh cuộc Vân Hào gia không cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê.” Vân Thù nói xong, liền vút túi ngân lượng giấu trong ống tay áo xuống bàn, phát ra âm thanh vang lên.

Quản sự hơi ngoài ý muốn, ghen hòng nhìn trần trối: “Một vụ đánh cuộc như vậy...”

“Như thế nào? Không dám sao?” Vân Thù liếc mắt nhìn qua, mang theo vài phần ý vị khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thiết lập đánh cuộc

Editor: Puck - Diễn đàn

Quản sự nghe lời Vân Thù nói, trong vẻ mặt của ông có vài phần lúng túng, từ khi sông bạc thành lập cho tới bây giờ, ông đã nhìn thấy không ít khách đánh cuộc có cá tính, từng trải kinh nghiệm đánh cuộc không có trên vạn cũng đã hơn ngàn rồi, nhưng đánh cuộc như vậy ngược lại hơi quý dị.

Về mặt quản sự hơi lúng túng, không biết đánh cuộc như vậy có nên làm tiếp không.

Vân Thù thấy ông ta không nói lời nào, cũng hiểu được người trước mắt nhất định không phải người có thể quyết định được chuyện lớn gì, nàng bưng tách trà từ từ uống một ngụm, sau đó mới thân nhiên nói: “Nếu như quản sự không quyết định được, vậy thì hỏi người giữ chủ ý đi. Ta nghĩ sông bạc nổi danh lớn nhất Ung đồ này không đến nỗi không làm được một đánh cuộc nho nhỏ như vậy chứ?”

Vân Thù hỏi lời này hết sức cương quyết, quản sự này cũng nhận, đánh cuộc như vậy vẫn là lần đầu tiên, thật sự không phải do ông có thể quyết định, ông cười cười nói: “Vậy cũng được, ta lại đi hỏi tổng quản một chút rồi trở lại trả lời chắc chắn cho tiểu công tử, tiểu công tử ở lại đây dùng trà chờ một chút.”

Quản sự cáo lui đi ra ngoài, Vân Thù cũng không nóng nảy, ở trong phòng trang nhã cách biệt với những tiếng la dùng trà bên ngoài, chờ quản sự đến hồi đáp lại nàng, die~nd a4nle^q u21ydo^n

Sau khi quản sự lui ra phía ngoài chính là đi tới phòng quản sự có dán bốn chữ bên trên “Nhân nhân miễn tiến *” ở trên lầu ba quanh năm đều đóng, ông vừa gõ cửa, thời điểm bình thường tổng quản đều sẽ đáp lại, ông đứng ngoài cửa chờ một lúc, một hồi lâu sau mới nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng “Đi vào”, giọng nói kia càng thêm trầm ổn hơn thường ngày.

(*) Nhân nhân miễn tiến: Người không phạm sự miễn vào

Quản sự đẩy cửa đi vào, vừa mới nhìn, chính là nhìn thấy tổng quản kính cẩn lễ phép đứng bên cạnh, trong phòng có một nam một nữ, đều mặc trang phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đang ngồi ở bên cạnh yên lặng uống trà, nhưng trong dáng vẻ lại có vẻ quý khí hoàn toàn trời cho.

Chân mềm nhũn, quản sự lập tức muốn quỳ xuống, hai người này cũng không phải người bình thường gì, nữ tử trong xinh đẹp tuyệt trần mang theo vài phần nghiêm túc giờ phút này đang lật sổ sách chính là Trường An Công chúa Tạ Cẩm Họa hiện giờ đang làm giám quốc, mà ngồi ở bên cạnh bưng tách trà miệng không nhấp một ngụm, dáng vẻ lười biếng ta đây chính là thập tam Hoàng tử Tấn Vương Tạ Hoài Ân hiện đang quản lý hộ bộ.

Phía sau Hào Khách lai sông bạc lớn nhất Ung đồ đích xác có nhân vật lớn, nhân vật lớn này ngược lại không phải ai khác, chính là hai người Tạ Cẩm Họa và Tạ Hoài Ân.

Trong ngày thường trước sau như một đều do tổng quản kia quản lý, cũng ít thấy hai người, cho nên bây giờ vừa nhìn thấy như vậy, quản sự cũng chính là cảm thấy chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì, lúc này mới khiến cho hai vị trong ngày thường người đều không thấy tới đây, quản sự thoáng đưa mắt nhìn qua tổng quản, chỉ thấy tổng quản cúi đầu thành thật đứng bên cạnh cũng không lên tiếng, không có ám hiệu gì, điều này khiến cho trong lòng quản sự cảm thấy càng thêm lo lắng.

“Có chuyện gì?” Tạ Cẩm Họa nhìn lướt qua người tới, không chút để ý hỏi một câu.

Quản sự vội vàng đi vào khép cánh cửa lại, sau đó thi lễ với hai vị quý nhân rồi mới lên tiếng, “Chủ tử, hôm nay có một tiểu công tử tới sông bạc, đánh cuộc này ngược lại hơi hiếm” die nda nle equ ydo nn

Tạ Hoài Ân vốn lười biếng nâng đầu, trong dung nhan tuấn mỹ như khắc họa mà ra có vài phần hứng thú, hần thoáng nhíu mày nói: “Đánh cuộc này là gì? Đánh cuộc tay đánh cuộc chân? Theo quy củ loại này không tiếp.”

Quần sự lắc đầu: “Bẩm chủ tử, đây đều không phải. Tiểu công tử này cũng là người thần kỳ nói muốn thiết lập đánh cuộc, đánh cuộc ba ngày sau Vân Hầu gia của Tĩnh Viễn Hầu phủ có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê hay không.”

Tạ Hoài Ân nghe xong không nhịn được cười ra tiếng, “Quả thật là người thần kỳ.”

Chuyện của Tĩnh Viễn Hầu phủ này, Tạ Hoài Ân cũng có nghe nói, hơn nữa chuyện ngày hôm qua Vân Hầu gia và nữ nhi của mình ba cái đập tay trước từ đường, chỉ sợ trong Ung đô không ai không biết không ai không hiểu rồi.

“Đánh cuộc như vậy đích xác rất khác biệt, hôn sự này là vấn đề đóng thuyền ai ai cũng hiểu được rồi, vậy không biết tiểu công tử kia bày đánh cuộc như vậy là có ý tứ gì?” Tạ Hoài Ân một tay chống cằm, nhìn về phía Tạ Căn Hòa cũng dừng xem sổ sách, “Thất tỷ, tỷ cảm thấy như thế nào?”

Tạ Căn Hòa cũng lộ ra vài phần ý cười, “Đánh cuộc này cũng không phải là chuyện đã thương tính mạng người cũng không coi là làm sai quy củ sông bạc, nếu người nọ muốn thiết lập ván đánh cuộc này, vậy dĩ nhiên cũng có thể đánh cuộc một lần, chúng ta là nhà cái trước sau như một không tham dự chuyện đánh cuộc, thắng hay thua chẳng qua chỉ rút ra một thành cũng không thiệt thòi.”

“Nói thì nói như thế, nhưng hành động của tiểu công tử này cũng thật sự khiến cho người ta cảm thấy rất thú vị, chỉ có điều làm như vậy có ý gì sao?” Tạ Hoài Ân suy nghĩ một chút rồi lại nói.

“Có lẽ tiểu công tử này và người ta có gì sâu xa, nhìn cũng giống như một người nhà phú quý nuôi ra, ước chừng vì tiền phu nhân Hầu gia kêu bắt bình khiến cho người ta gần thêm chút mà thôi, chính là tiền này muốn vứt đi rồi.” Quần sự cũng lộ ra ý cười theo, theo ý ông đánh cuộc này thật ra thì không có bao nhiêu ý tứ, nhưng đã có người muốn mở, đương nhiên có thể, chỉ có điều hai trăm lượng này coi như vứt đi rồi.

Quần sự nói như vậy, vừa liếc nhìn Trường An Công chúa lại một lần nữa cúi đầu xem sổ sách và liếc nhìn Tạ Hoài Ân, hỏi một câu: “Vay nô tài báo lại cho tiểu công tử này, thiết lập đánh cuộc này.”

“Đi đi!” Tạ Hoài Ân vung tay lên. d1en d4nl 3q21y d0n

Quần sự lại thi lễ một cái rồi lúc này mới ra cửa.

Tạ Hoài Ân chống cằm, vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, chỉ cảm thấy thời điểm xuất hiện đánh cuộc này thật sự hơi trùng hợp, giống như có người có ý bố trí.

“Nếu như đệ có lòng rảnh rồi như vậy còn chẳng bằng quản lý cho tốt hộ bộ đi.” Tạ Căn Hòa day chân mày mình, đứng lên, có vẻ mệt mỏi khó có thể dùng lời để diễn tả được, “Chuyện quốc khố cũng nên để tâm nhiều hơn chút.”

Những năm gần đây quốc khố trống không trước sau như một, cuộc chiến ở biên cảnh với Trường Tô đã nửa năm rồi, sông bạc này rút cuộc cũng không phải là kẻ lâu dài, chỉ có điều từ khi dựng nước đến nay cũng coi như có không ít chuyện, nhiều năm liên tục chinh chiến, quốc khố cũng thật sự khó có thể tràn đầy. Vừa nghĩ tới quốc khố, Tạ Hoài Ân cũng cảm thấy đau đầu, lên mở sông bạc này cũng thật sự vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể kiếm một chút ít chính là một chút ít.

“Thất tỷ, đệ ngược lại thật sự có lòng muốn biến thành bạc tràn đầy quốc khố, chỉ có điều đệ biến không thành.” Tạ Hoài Ân thở dài một hơi, “Hiện giờ đệ cũng mong mỗi Trạch Tuyên có thể sớm ngày đánh thắng trận trở về.” Nếu lại kéo dài thêm mấy tháng, chuyện lương thảo này cũng có thể bức tử hãn kè xui xẻo quản lý hộ bộ canh chừng quốc khố trống rỗng.

“Đi đi.” Tạ Căn Hòa nói một tiếng, người đệ đệ này hãn vốn là một kẻ thông minh khéo léo, kể từ sau khi vào hộ bộ chính là ngày ngày khóc than, chẳng qua hiện tại hộ bộ đúng thật là nghèo.

Tạ Hoài Ân cười cười, cũng vẫn theo chân đứng lên, cùng đi theo Tạ Căn Hòa.

Quần sự quay lại chỗ Vân Thủ, thiết lập ván đánh cuộc này.

Hai trăm lượng bạc thu này, quần sự móc một tấm thẻ gỗ dùng làm tín vật chuyển giao của sông bạc Hào Khách lại đưa cho Vân Thủ dặn dò: “Đánh cuộc này chính là ba ngày sau có thể vạch trần rõ ràng, tiểu công tử cho dù thắng hay thua chính là đều phải trả lại thẻ gỗ này, điều này cũng xem như một bằng chứng đánh cuộc.”

Vân Thủ cầm thẻ gỗ trong tay, trên tấm thẻ gỗ dùng kiểu chữ triện khắc một chữ “Hào” đỏ tươi, nàng cẩn thận từng ly từng tí cắt tấm thẻ gỗ vào trong tay áo, nói: “Đây là đương nhiên.” Nàng vẫn chờ trận đánh cuộc này giúp nàng vớt lại chút chỗ tốt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngày đại hỉ

Trong Ung đô đột nhiên nhấc lên một phong trào, có người bày ra một đánh cuộc trong sòng bạc lớn nhất ở Ung đô, đánh cuộc chính là Tình Viên Hầu gia có thể cưới nhị tiểu thư Chu gia làm thê hay không.

Đánh cuộc như vậy thật ra không có gì đặc biệt hơn người, tất cả mọi người trong Ung đô đều biết hôn sự này sẽ diễn ra ở mấy ngày sau, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền, hiện giờ xuất hiện đánh cuộc này, hơn phân nửa ném tiền vào trong vũng nước. Tuy rằng như vậy nhưng ngược lại cũng có không ít người đặt tiền, mau tự nhiên cũng đa số khẳng định cục diện. Thậm chí người Chu gia và Vân gia cũng tham gia, và lại tiền đánh cuộc của hai nhà càng thêm cao tới trên vạn lượng, trong khoảng thời gian ngắn thế mà lại đẩy chuyện này tới điểm cao nhất, trong khoảng thời gian ngắn người đặt cược nổi lên không dứt, tiền cưới thê đánh cuộc một đến một, không thành hôn chính là một đến một trăm.

Mỗi ngày khi mặt trời mọc Chương ma ma ra cửa mua thức ăn đều có được tin tức này, sau khi nghe xong Vân Thù chẳng qua chỉ cười một tiếng.

“Điều này cũng có thể nghĩ, Chu Bích Cầm trước sau như một là người tâm cao khí ngạo sao có thể chấp nhận được người khác coi thường nàng ta như vậy, nghe được tin tức này nàng ta dĩ nhiên cảm giác mình không có thể diện gì, dù muốn tranh một hơi cũng phải mua mình có thể gả. Vân Hầu gia cũng giống như vậy, chuyện sĩ diện như thế sao có thể không tham dự.”

Lời Vân Thù nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy, nhưng trên thực tế trong lòng lại rất vui mừng, đối với nàng mà nói, tiền đánh cuộc càng cao tự nhiên càng tốt.

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Thù nói như vậy, bà cũng gật đầu một cái, nói với Chương ma ma và những người khác: “Chuyện này không có bao nhiêu liên quan tới chúng ta, cứ bỏ qua không đề cập tới đi.”

Mấy người Chương ma ma dĩ nhiên đáp ứng.

Ba ngày này rất nhanh sẽ trôi qua, Vân Thù giống như không biết chuyện này, trong ba ngày này cả ngày Vân Thù đều ở trong phòng mình vẽ chút đồ, lại vẽ vài bản vẽ, để Cẩm Sát đi cửa tiệm thợ rèn đánh đồ gì đó, Vạn Thục Tuệ cũng xem một chút, trong đó có bình hoa bằng đồng đỏ và mấy cái kéo, ngoài ra công cụ tinh xảo thật sự không có cái gì. Sau khi hỏi Vân Thù con bé chỉ nói một câu đồ có tác dụng sau này thì Vạn Thục Tuệ không hỏi nữa, ngược lại cảm thấy Vân Thù vẽ mấy thứ đa dạng này ngược lại thật sự không tệ, hết sức đẹp mắt.

Nhìn đủ chế tạo đủ, bỗng chốc tới ngày tốt Vân Hoàng cưới Chu Bích Cầm.

Một ngày kia như thế nào cũng có thể coi như khiến cho phần lớn người Ung đô hết sức mong chờ, nếu muốn nói tới coi như trông mòn con mắt, đại khái chính là Chu Bích Cầm rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

Một buổi sáng tỉnh mơ, Chu Bích Cầm thay bộ giá y đỏ thắm tượng trưng cho chính thê, lại để cho tỳ nữ hầu hạ mình trang điểm dung mạo xinh đẹp nhất, sau khi trang điểm thỏa đáng thì ngồi bên giường chờ kiệu hoa Vân gia tới rước.

Chu Bích Cầm kích động trong lòng không dứt, nàng chờ lâu như vậy cuối cùng đã tới ngày hôm nay, chỉ cần nàng lên kiệu hoa này vào cửa chính Vân gia, nàng thật sự thành phu nhân Hầu gia.

Nàng nhéo khăn đỏ sậm trên tay, thật lòng hận không thể lập tức khiến kiệu hoa Vân gia đợi ở bên ngoài.

“Tiểu thư không cần khăn trang, Hầu gia thương yêu tiểu thư như vậy, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.” Cổ ma ma thấy dáng vẻ khăn trang như vậy của Chu Bích Cầm, không nhịn được cười nói, “Lúc này kiệu hoa đã tới, tuyệt đối sẽ không sai giờ lành.”

“Ta tự nhiên không lo lắng gì về ông ấy.” Chu Bích Cầm ra vẻ nói một câu, “Chỉ sợ là có những người không liên quan đến làm rồi!”

“Còn có thể có người không liên quan gì chứ, những người không liên quan đã rút ra khỏi cửa Vân gia rồi!” Cổ ma ma cười nhẹ một tiếng, “Ngay cả lão phu nhân cũng không cần tiêu đề từ * kia tuyên bố không có tình cảm, cho dù lại can thiệp nữa cũng can thiệp không lên đi! Sau này ấy, tiểu thư mới là chủ mẫu, muốn gió muốn mưa còn không phải chỉ là một câu nói của tiểu thư!”

(*) Tiêu đề từ: con đi, đồ đi (tiếng chửi phụ nữ thời xưa)

Trong lòng Chu Bích Cầm biết lời này của Cổ ma ma thật sự không sai, nhưng nghĩ đến ván đánh cuộc này trong lòng nàng lại hơi căm hận, nghĩ tới đánh cuộc này nhất định do Vạn Thục Tuệ không chết tâm và tiêu đề tiện kia khuấy đảo lên, vốn nàng còn nghe nói tiêu đề tiện này làm ba cái đập tay trước từ đường rất lạnh lẽo, nhưng không nghĩ tới sau đó lại náo loạn như vậy, đưa nàng lên đầu sóng ngọn gió bị người đàm luận, nhưng nghĩ tới đánh cuộc này, Chu Bích Cầm lấy tiền riêng mấy năm nay của mình còn có mấy thứ đồ tốt do tỳ tỳ làm phi tử của mình ban cho đều đi đánh cuộc, ngày hôm nay đi qua nàng muốn xem một đôi mẫu tử đó sống làm sao, đợi đến khi nàng thành phu nhân Hầu gia, không thể không lại chỉnh sửa bọn họ. dinendian.loqid]on

Chu Bích Cầm vừa đắc ý lại khuấy khỏa nghĩ như vậy, cả người đắm chìm trong sáng khoái của mình, giờ lành rước dâu cũng dần dần tới, nhị lão Chu gia lại tiến vào khuê phòng nói vài lời riêng tư, thẳng cho đến khi tiếng pháo nổ tiếng chiêng trống rung trời, lúc này mới dựa theo chiều hướng phủ khăn voan đỏ lại.

Không bao lâu, chính là hi bà vào cửa cổng nàng đi ra ngoài.

Chu Bích Cầm gục trên người hi bà hơi mập mập này, đôi mắt lại xuyên qua khăn voan đỏ nhìn phía dưới, nhìn mình được công ra khỏi cửa Chu gia, nghe được giọng của Vân Hoàng nói với phụ mẫu mình, tiếp theo đó chính là âm thanh nhón nháo chói tai, cho đến khoảnh khắc khi mình được hi bà

cồng vào kiệu hoa, lòng hơi khản trương của Chu Bích Cầm lập tức rơi xuống, nàng rút cuộc đã xuất giá rồi!

Vân Hoàng mặc một bộ đồ đỏ, cưỡi con ngựa lớn đi tót đằng trước, sau lưng chính là kiệu hoa, tiếng chiêng tiếng trống không ngừng, hai bên đường đứng không ít người vây xem náo nhiệt, vừa nghĩ tới Chu Bích Cầm, trong lòng Vân Hoàng không nhịn được hài lòng vài phần.

Tuy rằng nàng nhỏ hơn ông không ít tuổi, lại xinh đẹp như hoa, lại còn là giải ngữ hoa * khó gặp, quan trọng hơn là tỷ tỷ của nàng còn là thiếp thất của thiên tử, mặc dù mấy năm nay thân thể của Nguyên Hi đề càn lúc càn lụn bại, nhưng rút cuộc vẫn là người bên gối có thể nói lên, người như vậy cũng xem như là một trợ lực với người thân.

(*) Giải ngữ hoa: Ví với mỹ nhân thông minh động lòng người

Vân Hoàng nghĩ như vậy, trên mặt lại thêm vài phần hả hê.

Trong phòng bao tử lâu ven đường cái có hai người đứng dựa bên cửa sổ, một trong hai người có dáng vẻ như tiên giáng trần trong mặt mũi tràn đầy thú vị nhìn dân chúng hai bên đường tranh nhau cướp tiền đồng đội ngũ rước dâu của Vân gia tung ra, dáng vẻ kia giống như còn có ý muốn xuống lầu cùng nhau tranh cướp.

“Vương gia, phải chú trọng thân phận của mình, nếu ngài xuống tranh cướp tiền mừng với dân chúng, chỉ sợ sẽ làm hỏng mặt mũi hoàng gia.” Một nam tử nhả nhận lịch sự đứng bên cạnh mở miệng, trong giọng nói hơi hài hước. diee ndda fileeq uysd doon

“Đàn Việt, ngươi không biết được, ta đây nhìn rai tiền mừng chính là nghĩ tới quốc khố trống rỗng, vừa nghĩ tới trong lòng lại ưu thương một trận, nếu trời cao có thể ban thưởng cho bốn Vương một chậu châu báu, bốn Vương liền có thể biết đủ.” Tạ Hoài Ân ai thán nói, “Nếu ngươi Lễ bộ Thị lang này quan tâm đến Hộ bộ của ta đây một lần, ngươi sẽ biết khổ sở trong lòng bốn Vương rồi.”

Lý Đan Việt nghe lời Tạ Hoài Ân nói, hần cười một tiếng, Vương triều Đại Khánh ai không biết Tấn Vương Điện hạ trông coi Hộ bộ cả ngày khóc than, đã nổi danh Vương gia khóc than, tuy rằng nói từ lương tâm Hộ bộ thật sự nghèo.

Hần nói: “Hôm nay ngài chính là đặc biệt hèn ta tới đây nhìn chuyện Hầu gia Vân gia thành thân?”

Tạ Hoài Ân thấy đội ngũ rước dâu đã đi xa xa, lại quay người lại nhìn về phía Lý Đan Việt, lộ ra nụ cười vô hại cho cả người và vật: “Ngươi cũng biết được ván đánh cuộc mấy ngày gần đây ở Ung đô, nhưng ngươi ước chừng không biết được tiền đặt cược này đã đến hơn năm vạn lượng, mà bốn Vương suy nghĩ thấy trong này hơi kỳ quái, cảm giác hôm nay sẽ có chuyện sắp phát sinh, cho nên lúc này mới tới xem một chút.

Lý Đan Việt nhìn Tạ Hoài Ân mím mím môi, chỉ sợ Vương gia khóc than này coi trọng chính là hơn năm vạn lượng tiền đánh cuộc này đi, đang suy nghĩ lại thấy Tạ Hoài Ân nghiêng đầu, cũng không biết nhìn thấy gì, trong vẻ mặt kia càng thêm vài phần hưng phấn.

“Ha ha, bốn Vương cũng biết hôm nay nhất định có chuyện!” Tạ Hoài Ân nói như vậy, liền không thêm quan tâm kéo Lý Đan Việt xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đình thê tái thú

Editor: Puck - Diễn đàn

(*) Đình thê tái thú: Chưa ly hôn (hòa ly) với vợ trước, đã kết hôn chính thức (đại hôn) với người khác

Lý Đan Việt bị Tạ Hoài Ân kéo xuống lầu, hần hơi khó hiểu.

Mới vừa kéo hần xuống lầu xong, cũng không đợi hần đặt câu hỏi, liền thấy sáu gã nha dịch mặc trang phục nha dịch của phủ Kinh triệu doãn vội vã đi qua trước cửa tửu lâu, đi thẳng tới trước.

Người xem náo nhiệt hai bên đường phố còn chưa tản đi, thấy nha dịch phủ Kinh triệu doãn vội vàng mà qua cũng không nhịn được dừng chân lại, cũng không thiếu người bàn luận âm ỉ, nhất là khi nhìn thấy những nha dịch này đi về phía đội ngũ rước dâu của Vân gia, một đồng người thích xem náo nhiệt đi theo tới.

“Sao lại thế này?” Lý Đan Việt cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ nói phía trước xảy ra chuyện gì nên mới khiến cho Kinh triệu doãn sai nha dịch.

“Muốn biết xảy ra chuyện gì, đi theo xem một chút chẳng phải sẽ biết.” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ hứng thú, hần đi theo người xem náo nhiệt đi về phía trước, lập tức bỏ rơi Lý Đan Việt.

Lý Đan Việt thấy Tạ Hoài Ân hứng thú dồi dào, biết hần nhất định sẽ lại gần náo nhiệt này, bản thân còn không phải giống vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Lý Đan Việt cũng đi theo lên trước, đi theo sau lưng Tạ Hoài Ân.

Khoảng cách từ Chu gia tới Vân gia cũng không coi là xa, chỉ có điều tân nương có một quy củ, chính là không thể đi đường cũ, cho nên dĩ nhiên không thể đi con đường lúc trước đã đi rước dâu, phải đổi một con đường vòng đi xa hơn một chút.

“Tân nương hạ kiệu!” Hi bà gào to một tiếng, cười nói với Vân Hoàng đã từ trên lưng ngựa xuống, “Tân lang quan đá cửa kiệu.”

Có nha hoàn đã làm một chậu đồng ở ngoài cửa, trong chậu đồng để than đã đốt lửa đến rùng rục. di ien n#dang# yuklle e#q qiiq on

Vân Hoàng theo ý tứ của hi bà đá cửa kiệu ba lượt có ngụ ý rằng về sau tân nương từ vào nhà báo sao nghe vậy, hi bà liền đỡ Chu Bích Cầm mặc bộ đồ đỏ ra ngoài, nhét một đoạn lụa đỏ vào trong tay nàng.

Chu Bích Cầm siết chặt lụa đỏ trong tay mình, nàng siết thật chặt, chỉ sợ lụa đỏ này sẽ lập tức buông ra, hiện giờ nàng đã hoàn toàn không nghe thấy được tiếng la và tiếng kêu gào bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng tim mình gần như có kích động muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tân nương đạp chậu than, từ nay về sau không bệnh tật không tai họa ngày ngày thuận lợi!” Giọng nói the thé của hi bà ở bên kia hét lớn.

Vân Hoàng cầm một đầu lụa đỏ còn lại đi về phía trước, chuẩn bị sau khi bước qua hi bồn chính là vào cửa báidường, trên mặt của ông có nụ cười xóa không đi.

Chu Bích Cầm đang dưới nâng đỡ của hi bà định bước qua chậu than, chân phải của nàng vừa mới nhấc lên, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng thét: “Khoan đã!”

Chu Bích Cầm cả kinh trong lòng, mí mắt lập tức nhảy dữ dội, trong lòng căng thẳng lên, hơi cảm thấy lo lắng, chân đang nhấc lên của nàng cũng không biết làm như thế nào, một hồi lâu sau mới hạ xuống.

Không khí vui mừng khắp người Vân Hoàng lập tức bị người đánh gãy, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, hần quay đầu lại nhìn về phía người phát ra tiếng trong đám người, chỉ thấy sáu gã nha dịch trong phủ nha Kinh triệu doãn đi ra từ trong đám người xem lễ đòi thưởng.

Nha dịch thì lễ với Vân Hoàng, ngược lại đoan đoan chính chính kêu một tiếng: “Hầu gia”.

Sắc mặt Vân Hoàng hơi khó coi, giọng nói căng cứng hỏi: “Bồn Hầu gia đắc tội Kinh triệu doãn các người khi nào, mà lại vào ngày đại hi của bồn Hầu ngăn cản bồn Hầu!” di ienda4nle3qu21ydo0n

Diễn Bạng của Kinh triệu doãn trước sau như một là một người nghiêm túc lại cương trực công chính, chỉ cần phạm phải chuyện sai, thiết thời ở trên tay ông ấy không ít, trong đó cũng không thiếu người có liên quan tới hoàng gia. Diễn Bạng trước sau như một cương nghị, khiến cho mấy nha dịch đi theo này cũng vô cùng có khí phách.

Nha dịch nghe lời Vân Hoàng nói mang theo chút trách cứ, sau khi thì lễ lại nói: “Hầu gia nói đùa, ngày đại hi như vậy chúng tiểu nhân cũng không muốn ngăn cản, chỉ có điều một nén nhang trước có người lên nha môn kiện cáo Hầu gia, đại nhân liền để cho tiểu nhân mời Hầu gia tới nha môn biện bác, Hầu gia vẫn không nên làm khó tiểu nhân, theo tiểu nhân đi về phục mệnh trước đi!”

(*) phục mệnh: hay phục lệnh, báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.

Vân Hoàng nghe lời nha dịch nói, ông chỉ cảm thấy cổ họng mình ngai ngái gần như muốn phun một búng máu ra ngoài, ông giận dữ mắng mỏ: “Nói lời vô liêm sỉ gì vậy, bồn Hầu gia chưa từng phạm pháp, hôm nay lại còn là ngày đại hi, nếu làm trễ giờ lành, đến lúc đó như thế nào!”

Nha dịch thấy Vân Hoàng như vậy, sắc mặt lập tức nghiêm trang lên: “Diễn đại nhân của chúng ta nhận Hoàng mệnh chương quản chuyện lớn chuyện nhỏ trong Ung đô, đã có người kiện cáo Hầu gia, dĩ nhiên phải mời Hầu gia lên công đường trước, điều này cũng chính là quy củ! Tiểu nhân khuyên Hầu gia tự đi nha môn trước thì tốt hơn, nếu không đừng trách tiểu nhân bắt Hầu gia đi phục mệnh! Còn có nhị tiểu thư Chu gia cũng phải đi cùng.”

“Cái gì?” Chu Bích Cầm nghe được nha dịch nói nàng như vậy, dây lụa đỏ trên tay nàng lập tức buông lỏng rơi vào trong chậu lửa kia, lập tức dấy lên một đốm lửa, hi bà vội vàng kéo Chu Bích Cầm lui về sau một bước tránh cho đồ cưới trên người bị bắt lửa cháy.

Chu Bích Cầm cũng không nghĩ được nhiều như vậy, nàng một phát vén khăn voan của mình lên, lộ ra da mặt trắng nõn trát đầy bột chì, sắc mặt nàng hơi xanh xao, không dám tin nhìn sáu gã nha dịch đứng trước mặt mình, lo lắng trong lòng sâu hơn.

Chu Bích Cầm và Vân Hoàng gần như gương mặt tối sầm bị nha dịch Kinh triệu doãn dẫn vào trong phủ nha, màu sắc đỏ rực tươi đẹp trên hi phục và sắc mặt đen thui kia hoàn toàn là hai thái cực, chỉ có điều trước khi báidường bị nha dịch gọi tới lên công đường ở ngay cửa chính, cho dù là ai thì sắc mặt cũng đều vô cùng khó coi. Diển đàn lee quy đồn

Mà khi Chu Bích Cầm và Vân Hoàng vào công đường Kinh triệu doãn thấy hai người đứng trên công đường, sắc mặt của hai người càng vô cùng khó coi, nhất là Vân Hoàng, sắc mặt xanh đẹp, gần như rơi vào trạng thái thịnh nộ.

Ông gào lên giận dữ: “Vạn Thục Tuệ, còn người đồ ác nữ này! Hai người các người đây là định làm gì!”

Tiếng gầm gừ này quanh quẩn trên cả công đường, dân chúng đứng xem ngoài công đường cũng nghe thấy rõ ràng.

Đứng trên công đường không phải ai khác, chính là Vạn Thục Tuệ và Vân Thủ.

Điền Bàng mặc một bộ quan phục Kinh triệu doãn bằng bông tơ màu đỏ ngời ngay ngắn trên công đường, vẻ mặt vô cùng cương nghị nhìn dưới công đường. Khi nghe được tiếng gầm gừ giận dữ do Vân Hoảng phun ra, ông cầm kinh đường mộc * trong tay một phát đập lên trên bàn phát ra một tiếng “Bốp” giòn vang.

(*) Kinh đường mộc: hay thước gỗ, cũng có chỗ gọi là thước phủ. Là một miếng gỗ hình chữ nhật, có góc cạnh, người sử dụng dùng ngón tay cầm lấy, nhẹ nhàng giơ lên, sau đó ngừng nghỉ trong không trung, lại nhanh chóng hạ xuống, là đồ huyền quan thời cổ dùng, giơ lên chụp trên bàn, có tác dụng khiến phạm nhân kinh sợ, có khi dùng để phát tiết, để đám người dưới công đường yên tĩnh lại.

“Trên công đường sao cho ồn ào! Vân Hầu gia, xin tự trọng. Nếu nguoi như vậy nữa bốn quan chính là phải trị nguoi tội coi thường công đường!” Điền Bàng nghiêm mặt nói, từng chữ vang vang.

Vân Hoảng bị Điền Bàng quát một tiếng như vậy, lập tức hơi ngượng ngừng không nói thêm gì nữa.

Nha dịch thi lễ với Điền Bàng nói: “Đại nhân, đã mang hai người Vân Hầu gia và Chu Bích Cầm tới.” Dứt lời, chính là đứng vào hàng ngũ hai bên công đường, cảm thủy hỏa côn * đằng hoàng đứng.

(*) thủy hỏa côn: là đồ nha dịch (công sai) dùng trong nha môn, phía dưới dài chừng bắp chân có màu đỏ, phần còn lại màu đen, thủy hỏa côn có ý không có tình riêng

Điền Bàng lại vỗ kinh đường mộc một cái, ông nói: “Vân Hầu gia, Vân Vạn thị kiện cáo nguoi đình thê tái thú, nguoi nhận hay không nhận tội này!”

Vân Hoảng khề ngây ngốc, càng thêm giận dữ: “Ta đã sớm hưu thê, sao lại đình thê tái thú! Đây là vu cáo! Hoang đường! Thật sự hoang đường!”

Vân Thù quay người sang, nàng nhìn về phía Vân Hoảng, khề mỉm cười, trên vẻ mặt có vài phần ý lạnh: “Nếu hôm nay kiện cáo ngài, dĩ nhiên có chứng cứ.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hưu thê trở thành phế thê

Editor: Puck - Diễn đàn

Không khí trên công đường Kinh triệu doãn đột nhiên hơi quái dị, mà dân chúng đứng ngoài công đường vẫn nhìn tới say sưa ngon lành, chỉ cảm thấy chuyện đặc sắc như vậy thật sự rất không thường gặp, hôm nay nếu không thấy chỉ sợ ngày khác cũng khó có thể nhìn thấy.

“Điền đại nhân, trong vụ án này có vài chỗ không ổn.” Vân Hoảng sau khi tỉnh táo lại nói, “Vân Thù nàng ta là nữ nhi của ta, làm nữ nhi kiện cáo phụ thân đây là tội đại bất hiếu, dựa theo pháp lệnh đó chính là phải lăn bản đình, còn về phần Vạn thị, đã sớm bị ta hưu ra khỏi phủ, tình phu thê đã đứt, không có bất kỳ quan hệ gì, chỗ Vạn thị còn có tờ hưu thư làm chứng cứ. Cho nên vụ án hôm nay chính là mẫu nữ hai người bọn họ vu cáo! Vu cáo người khác này, theo nếp mà làm chính là phải nhận ba mươi đại bản, đại nhân nhìn rõ mọi việc mời xử án đi!”

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Hoảng nói như vậy, bà khề run lên, hình như có vài phần sợ hãi, nhưng tay Vân Thù nắm lấy Vạn Thục tuệ, vỗ nhẹ, giống như đang an ủi bà.

Điền Bàng nghe xong lời Vân Hoảng nói, ông cũng hơi nhíu mày một cái, nhìn về phía Vạn Thục Tuệ có vài phần sợ hãi, ông vỗ kinh đường mộc, quát lên: “Vạn thị, sự thật rốt cuộc như thế nào, nguoi nói đằng hoàng ra cho ta.”

“Đại nhân, mẫu thân tiểu nữ ngày thường nhất gan cũng không dám nói thêm điều gì, tờ kiện hôm nay do tiểu nữ viết, vậy để tiểu nữ nói đi!” Vân Thù nói với Điền Bàng, die nd da nl e q uy ydo n

“Làm nữ nhi kiện cáo phụ thân chính là bất hiếu, theo luật lệ Đại Khánh sẽ phải lăn bản đình, nguoi có biết không?” Điền Bàng vô cùng uy nghi nói, “Làm con không được trách tội cha, hôm nay nếu như nguoi có ý như thế, bản quan sẽ cho nguoi lên bản đình, sau khi nguoi lăn xong mà còn mạng, lại tái thẩm án này...”

“Đại nhân sai rồi!” Vân Thù nghe lời Điền Bàng nói, trong ánh mắt của nàng có vài phần tự tin, “Trước kia tiểu nữ đúng là nữ nhi của Vân Hầu gia, nhưng mà vào bốn ngày trước, tiểu nữ đã ba cái vỗ tay trước từ đường với Vân Hầu gia đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ (cha và con gái), mà Vân Hầu gia đã xóa tên tiểu nữ khỏi gia phả, chuyện này bốn vị chương lão Vân gia và tộc nhân đều chứng kiến, cũng không ít dân chúng trong Ung đô cũng tận mắt nhìn thấy, đều có thể làm chứng. Cho nên bây giờ tiểu nữ và Vân Hầu gia chỉ là người lạ mà thôi, bây giờ tiểu nữ thay mẫu thân tiểu nữ tố tụng vụ này, cũng không có gì sai lầm, lại không cần lăn bản đình này?”

Vân Thù dùng khóe mắt liếc nhìn Vân Hoảng nói: “Không biết Vân Hầu gia quý nhận bận rộn quên mất chuyện ba cái đập tay trước từ đường, hay là muốn che giấu chuyện bản thân mình phạm tội, cho nên muốn ta lăn bản đình đi đòi nhà ma lại không có ai biết được tội của Hầu gia? Tâm ý của Hầu gia

ngài không thể độc như vậy chứ!”

Khi Vân Hoàng nghe Vân Thù nói như thế, trên gương mặt già nua giận dữ biến thành màu gan heo, nó đây là nói mình thật lòng vu oan nó, không thể không đẩy nó vào chỗ chết.

Điền Bằng ngây người, nhìn về phía Vân Hoàng hỏi: “Thật sự có chuyện đoạn tuyệt quan hệ xóa tên trên gia phả?”

Vân Hoàng nghiêm mặt, sắc mặt này càng thêm khó coi. Lúc này ông gật đầu không được mà không gật đầu cũng không được. Nếu gật đầu thừa nhận có chuyện này, nhưng vừa rồi trong lời nói của mình còn lấy kiện phụ thân là tội bất hiếu tới khiến trách nài, cũng có vẻ ông có rắc tâm khác, nhưng nếu như không gật đầu, chuyện mấy ngày trước ba cái đập tay trước từ đường gần như không ít nhân chứng, ông cũng không chống chế được.

Sắc mặt Vân Hoàng vừa cứng lại bề tặc, lúc này mới áp ứng nói: “Đúng là có chuyện này, chỉ có điều ta tạm thời quên mất.”

Điền Bằng nghe được Vân Hoàng thừa nhận chuyện đoạn tuyệt quan hệ, cũng chính là buông bỏ chuyện lần bản đình, ông nhìn về phía Vân Thù nói: “Đã như vậy, bốn qua cho người thay mẫu thân tố tụng trần tình.”

Vân Hoàng nghe được Điền Bằng nói như vậy, ông vội la lên: “Chuyện về nữ tử này ta nhất thời không tra cứu, nhưng hưu thư của Vạn thị là sự thật, một chút chối cãi cũng không được. Điền đại nhân ngài kêu nài ta trình lên sẽ hiểu được.”

Vân Hoàng vừa dứt lời, liền thấy Vân Thù móc ra tờ giấy mỏng: “Vân Hầu gia nói là hưu thư này đi, mời đại nhân xem qua.”

Có nha dịch tiến lên trước, cầm lấy hưu thư trên tay Vân Thù đưa tới trước mặt Điền Bằng, Điền Bằng liếc nhìn, con dấu phía trên chính là con dấu của phủ Tĩnh Viễn Hầu.

“Vân Hầu gia, người hãy nhìn xem, đây có phải là do người đích thân viết?” Điền Bằng vừa hỏi vừa để nha dịch cầm tờ hưu thư tới trước mặt Vân Hoàng.

Vân Hoàng nhận lấy hưu thư cẩn thận nhìn coi xác nhận là bút ký của mình cũng không có bất kỳ làm giả gì, ông gật đầu một cái: “Chính xác là ta đích thân viết, con dấu cũng chính xác tự tay ta đóng.”

Nha dịch cầm tờ hưu thư tới trước mặt Điền Bằng, ông quay đầu nói: “Tờ hưu thư này cũng không có chỗ sai, Vạn thị người có lời gì muốn nói?”

“Đại nhân, lời này lại sai rồi, tờ hưu thư này không chỉ sai, hơn nữa còn là hoàn toàn sai.” Vân Thù chậm rãi nói, “Xin hỏi Vân Hầu gia một tiếng, trên tờ hưu thư này ngài lấy lý do gì để bỏ mẫu thân ta?”

“Ghen tuông.” Vân Hoàng cắn răng nói, “Bà ta không cho ta tái giá, đây không phải ghen tuông thì là gì?”

Vân Thù cười lạnh, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Điền Bằng, trong giọng nói mang theo vài phần sắc bén: “Đại nhân, ngài có nghe thấy Vân Hầu gia nói gì không?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Điền Bằng hơi sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ nha đầu này có ý chỉ điều gì, nhưng ông ngược lại nghe rõ ràng lời Vân Hoàng nói.

“Từ xưa tới nay, cưới làm thê nạp làm thiếp. Nếu ngày đó mẫu thân tiểu nữ vẫn là thê tử của ông ta, tại sao lại tái giá? Tái giá như thế nào! Nếu ông ta tái giá, vậy mẫu thân tiểu thư là thê tử đặt ở chỗ nào? Ông ta cưới Chu Bích Cầm làm thê, mẫu thân tiểu nữ được coi là người phương nào? Là thê hay thiếp? Mẫu thân tiểu nữ không đồng ý, làm sai chỗ nào!” Vân Thù nâng cao giọng, khí thế kia đã không thể dùng người gây sự có thể hình dung, đó là một khí thế của thân cận giết thân mà ngăn cản giết ma, nàng từng bước một tiến đến gần Vân Hoàng, “Còn nữa, Vân Hầu gia ngài vốn không có tư cách bỏ mẫu thân ta. Nguyên Hi năm thứ mười, Vân lão Hầu gia mất, tang kỳ ba năm mẫu thân ta vẫn cùng nhau túc trực với ngài, theo quy củ thất xuất tam bất khứ *, nếu như mẫu thân ta túc trực bên linh cửu ba năm, sao ngài có thể hưu bà! Cho nên tờ hưu thư kia của ngài chính là một tờ giấy lộn, cần bản không thể là bằng chứng, mẫu thân ta vẫn là đương gia chủ mẫu của Vân gia, hôm nay ngài công khai cưới thê, đây không phải đình thê tái tử thì là gì, Vân Hầu gia, ngài còn lời gì có thể nói!”

(*) Thất xuất tam bất khứ (Bảy trường hợp đuổi đi ba trường hợp không được đuổi đi)

Thất xuất: Không nghe lời cha mẹ; Không có con; Dâm dăng; Đồ kỵ; Có ác tật; Lắm lời; Trộm cắp.

Tam bất khứ: Người vợ có một trong ba điều sau đây thì dù đang trong tình trạng thất xuất người chồng cũng không được bỏ vợ: Giữ canh tam niên tang (Vợ đã chịu tang cho cha mẹ chồng ba năm); Tiền bất tiện, hậu phú quý (lúc lấy nhau thì nghèo hèn, sau trở nên giàu sang); hữu sở thủ, vô sở quy (Lúc lấy nhau còn cha mẹ, mà lúc bỏ thì không nơi nương tựa).

Vân Hoàng bị câu nói kia của Vân Thù ép hỏi từng bước từng bước một lui về phía sau, trên gương mặt gần như không hề có chút sắc mặt nào, ông nhìn nữ nhi của mình, phảng phất giống như không hề quen biết, những lời từ trong miệng con bé nói ra giống như từng cây từng cây dao găm sắc bén, gần như khiến cho ông không thể chống đỡ được, trong nháy mắt bình bại như núi đổ.

Vân Thù nhìn dáng vẻ á khẩu không nói trả lời được của Vân Hoàng, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người thi lễ với Điền Bằng nói: “Đại nhân, theo như trong luật lệ quy định, nếu đã có thê tử lại cưới người khác, chịu chín mươi trượng, lưu đầy một năm. Hiện giờ sự thật đều ở đây, kính xin đại nhân phán xử theo luật mới đúng.”

Điền Bằng nuốt từng ngụm nước miếng, ông làm quan từ khi mười tám tuổi, đến nay đã có hai mươi năm, từng thăm tra án kiện không tới vạn án cũng có ngàn kiện, nhưng thật sự chưa từng nhìn thấy một nữ tử nhanh nhẹn miệng như vậy, nói năng rằng bén lưỡi nhọn đi, nhưng nói một vài lời này, khiến cho người ta không có cách nào lấy ra một chữ sai.

Điền Bằng cảm kinh đường mộc, ông vừa định vỗ xuống lại nghe Chu Bích Cầm thê lương kêu lên: “Đại nhân, đại nhân dân nữ có lời muốn nói -”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lỡ lầm mang thai

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm vốn cho rằng chuyện này sẽ nhanh chóng có thể kết thúc, nhưng nàng thật sự không hiểu sao sự tình đến nước này, sau khi bị nữ tử này can thiệp một phen thì chính là biến thành tình huống bất lợi cho nàng như vậy, nàng cũng không cho phép rẽ ngoặt ra như vậy, nếu như thừa nhận Vạn Thục Tuệ vẫn là đương gia chủ mẫu Vân gia, như vậy nàng coi như xảy ra chuyện gì, là chuyện cười cho cả Ung đô sao?

Chu gia không gánh nổi nhục nhã này, mà Chu Bích Cầm nàng càng thêm xấu mặt không xong.

Chu Bích Cầm cắn răng, nàng tính toán lâu như vậy, bây giờ vị trí phu nhân Hầu gia chỉ gần trong gang tấc rồi, sao nàng có thể tình nguyện thất bại trong gang tấc như vậy!

Nàng nhìn Vạn Thục Tuệ, trong ánh mắt kia lại có vài phần dứt khoát, nàng chậm rãi nói: “Đại nhân, thật ra thì Vạn thị không phải bởi vì ghen tuông mà bị hư, trong này còn có một chút nội tình khác, thật ra thì Vạn thị bởi vì dâm mà bị hư, hiện giờ còn thêm lỡ lầm mang thai, chỉ có điều chuyện này vốn là chuyện riêng, Hầu gia cũng không tình nguyện truyền ra ngoài, chỉ có điều không nghĩ tới ác phụ này lại ác độc như vậy, thế mà lại kiện cáo Hầu gia...”

Một câu nói này của Chu Bích Cầm ra ngoài miệng, dân chúng vây xem ngoài công đường đều xôn xao ồn ào lên, rồi rít không nghĩ tới tình huống sẽ biến thành tình hình như bây giờ. dieendaanleequydonn

“Tình huống này thật đúng là đủ quanh co khúc khuỷu.” Lý Đan Việt nói với Tạ Hoài Ân đứng bên cạnh, “Bây giờ vừa ra, mấy gánh hát ngoài kia nào có thể so sánh được chút nào!”

Tạ Hoài Ân đặt mình ở tiền đường, xung quanh đều là dân chúng chen lấn cực kỳ chật kín, nhưng hắn có vẻ dương dương tự đắc, giống như mình không ở trong ồn ào không chịu nổi này, “Ta ngược lại có nghe nói một chút, nha đầu này chính là nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu?”

“Ừ, chính là ác nữ nổi danh mấy ngày gần đây trong Ung đô.” Lý Đan Việt nói, “Chỉ sợ sau ngày hôm qua, cái danh ác nữ này sẽ sâu hơn.”

“Ta thấy miệng lưỡi nha đầu này vô cùng bén nhọn, bây giờ dám làm ra một chiêu này, chỉ sợ sau đó còn có hậu chiêu!” Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù đứng trong nội đường, trong mắt ngược lại có vài phần hứng thú, tiểu nha đầu kia xem ra chắc không phải là người đơn giản như vậy, nàng đã dám kiện cáo hình dáng như vậy, vậy thì sẽ dự đoán ra làm chút ứng đối mới đúng.

“Cứ nhìn xem!” Tạ Hoài Ân nói.

Khi Vân Hoảng nghe được Chu Bích Cầm nói như vậy, ông cũng có vài phần kinh ngạc, tuy rằng ông hết sức chán ghét hai người Vạn Thục Tuệ và Vân Thù, nhưng trong luật pháp Đại Khánh quy định nếu phụ nhân phạm phải dâm tội, phải lột đồ chịu trượng, nghĩ đến điểm này, Vân Hoảng cũng cảm thấy hơi không đành lòng.

Chu Bích Cầm thấy Vân Hoảng im lặng, trên khuôn mặt lại hiện lên vẻ hơi không đành lòng, nàng vội vàng kéo Vân Hoảng nói: “Hầu gia, ngài nói đúng hay không?”

Tay Vân Hoảng bị Chu Bích Cầm nắm chặt, ông nhìn về khăn cầu trong mắt Chu Bích Cầm, ông suy nghĩ một phen, dứt khoát độc ác nói: “Đúng vậy.”

Ông chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước: “Đây vốn là việc xấu trong nhà, thật sự không muốn nói ra trước mặt người khác, chỉ có điều hôm nay không thể không nói...”

Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Hoảng, bây giờ khi bà nhìn Vân Hoảng trong mắt đã không còn thiết tha như ban đầu, ngày đó ở trong tiệm trà bà vốn còn tưởng rằng Vân Hoảng còn bao nhiêu nhân tính, nhưng hiện giờ xem ra chính xác theo như lời Vân Thù nói, quả thật không hề có dù chỉ một chút nhân tính, hừm dữ còn không ăn thịt con. Tình nghĩa phu thê nhiều năm như vậy hiện giờ rơi vào mức độ như thế. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Ta không phạm phải dâm tội, trong lòng của người rành rẽ nhất. Nếu người nói ta phạm phải dâm tội, như vậy, người nói ra đó là ngày nào lúc nào cùng với ai, người bắt kẻ thông dâm tại chỗ hay chỉ nghe bóng nghe gió tin đồn vu vơ, nếu người có thể nói ra từng điểm, ta không cãi lại được, ta liền tự chết ngay tại trên công đường này kết án cùng người Vân Hầu gia!” Vạn Thục Tuệ tức giận đến gương mặt đỏ bừng, bà nhìn về phía Vân Hoảng hỏi.

Vân Hoàng bị Vạn Thục Tuệ linh hoạt hỏi, ngay tại chỗ còn không thốt nên lời.

Vạn Thục Tuệ vốn không suy nghĩ nhiều gì, chuyện lên công đường hôm nay, vốn là chủ ý của Vân Thù, bà trái phải không xong lúc này mới tới. Nhưng hiện giờ xem ra, Vạn Thục Tuệ cảm thấy Vân Thù nói hết sức có đạo lý, nam nhân này có thể không cần, nhưng mặt mũi bị mất nhất định phải kiểm tra lại! Bây giờ bà chính là đòi mặt mũi đã bị Vân Hoàng đánh rớt ngày đó trở lại.

“Người đã nói như vậy, người có dám để đại phu tới bắt mạch cho người không, người dám nói miếng thịt trong bụng của người kia là của Hầu gia?” Chu Bích Cầm nói, nàng nhìn sắc mặt Vạn Thục Tuệ coi như không tệ, không giống như sắc mặt nên có sau khi bỏ cái thai, nghĩ đến thứ trong bụng kia còn chưa bỏ đi, Chu Bích Cầm cảm thấy chỉ cần để đại phu bắt mạch xác định bà ta có thai, hơn nữa Vân Hoàng sống chết không chịu nhận hài tử này là của ông ta, chuyện này tự nhiên không thành vấn đề gì.

“Cũng có thể, vậy thì mời đại phu đi!” Vân Thù nhân nhạ nói, “Chỉ có điều nhị tiểu thư Chu gia, người đừng hỏi hận mới tốt.”

Vân Thù dùng đuôi khoe mắt liếc nhìn Chu Bích Cầm, cái nhìn kia lạnh lẽo như băng sương, khi Chu Bích Cầm bị cái nhìn kia liếc qua thì chỉ có cảm giác trên người mình giống như bị khoe xuống một miếng thịt lớn.

Điền Bằng cho người đi mời đại phu tới, bên cạnh huyện nha chính là một tiệm thảo dược, cho nên đại phu này tới cực nhanh.

Đại phu thi lễ với Điền Bằng, chính là theo ý tứ của Điền Bằng đi tới chẩn mạch cho Vạn Thục Tuệ, vừa nói: “Án trôi chảy, tròn trịa như ấn hạt châu, đây là điềm báo hi mạch. Chỉ có điều phu nhân yếu ớt, thai đường như hơi không ổn, vẫn phải thoải mái bớt lo nghĩ tu dưỡng nhiều mới được.”

Khi Chu Bích Cầm nghe được đại phu nói Vạn Thục Tuệ là hi mạch, khoe miệng câu lên nói: “Đại nhân, dân nữ cũng không nói sai, bà ta...”

“Xin hỏi đại phu, theo mạch tượng của mẫu thân ta, vậy có thai được bao lâu?” Vân Thù cắt đứt lời Chu Bích Cầm nói, ngược lại hỏi đại phu.

“Mạch tượng này của phu nhân chỉ hơn một tháng, chính là lúc suy yếu, còn hai tháng còn lại cũng phải thật cẩn thận mới được.” Đại phu ôn hòa nói, “Trước ba tháng, phải chú ý nghỉ ngơi mới tốt.”

“Tạ đại phu.” Vân Thù nói một tiếng cảm ơn, “Đại nhân, theo lời đại phu nói thì mẫu thân tiểu nữ mới chỉ có thai hơn một tháng, án theo thời gian mà suy đoán, bây giờ là đầu tháng hai, thời điểm có thai chính là vào cuối năm tháng giêng. Khi đó trong phủ chính là lúc bận rộn, tể tự lễ mừng năm mới tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay mẫu thân tiểu nữ, mẫu thân tiểu nữ bận rộn một mõi không chịu nổi, đại môn không ra cổng trong không bước, nha hoàn ma ma trong phủ đều có thể làm chứng. Nếu đại nhân không tin, chính là gọi nha hoàn ma ma những người liên quan trong phủ Tướng Hầu gia tới đề hỏi cho rõ.” die nda nle equ ydo mn

“Ngược lại nhị tiểu thư Chu gia, người còn chưa qua cửa chính chưa được coi là người của Vân gia, nếu như mẫu thân ta thật sự phạm phải dâm tội, chuyện không lên được mặt bàn như vậy sao Vân Hầu gia lại nói cho người nghe?” Vân Thù nhìn chăm chăm Chu Bích Cầm, nàng cười lạnh một tiếng, “Đại nhân, không bằng gọi người trên dưới Vân phủ tới hỏi, nếu hỏi ra mẫu thân tiểu nữ vô tội, như vậy nhị tiểu thư Chu gia hôm nay chính là vu cáo, nếu không hỏi ra được cũng không có gì gấp gáp, chính là phải khiến Vân Hầu gia và nhị tiểu thư Chu gia nhẫn nại chờ thêm một đoạn thời gian, chờ mẫu thân tiểu nữ mười tháng sinh con ra sau đó trích máu nhận thân chính là có thể biết được có phải là huyết mạch của Vân Hầu gia hay không. Dâm tội là một trong mười tội trong đại, vì danh dự của mẫu thân tiểu nữ, hủy đi danh tiết của người không khác gì ép người đi tìm chết, không biết nhị tiểu thư Chu gia có gánh chịu nổi trừng phạt của luật hình này không!”

Điền Bằng nghe vậy cũng vỗ kinh đường một cái, ông nói: “Chu Bích Cầm, người có chắc chắn người nói là sự thật không? Nếu bốn quan tra ra không có chuyện đó, theo luật lệ, người chính là phải chịu năm mươi đòn!”

“Không đánh được, không đánh được -” Vân Hoàng vội vàng lên tiếng che chở, trong ánh mắt của ông mang theo vài phần hốt hoảng, còn Chu Bích Cầm thì lão đảo muốn ngã, dáng vẻ sắp bất tỉnh.

Vân Thù đẩy đại phu đứng ở bên cạnh một cái, “Đại phu, lại đi kiểm tra cho nhị tiểu thư Chu gia xem, sắc mặt này nhìn khó coi như vậy, nếu như chết ở trên công đường sẽ không được tốt.”

Đại phu này bị Vân Thù đẩy, cũng theo ý tứ đi về phía Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm hốt hoảng không để cho đại phu bắt mạch, nhưng vẫn bị đại phu nắm lấy rồi, sau khi đại phu kiểm tra mạch tượng xong, sắc mặt của ông biến đổi nói: “Đại nhân, Chu nhị tiểu thư có thai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tỷ làm thiếp sao muội có thể làm thê

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện mình hết sức giấu giếm lại lập tức bị người biết được, hơn nữa còn bị vạch trần ra trước mặt mọi người, sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, cả người cũng hoảng hốt.

Vân Thù cười lạnh nói: “Thì ra là như vậy! Chu nhị tiểu thư vân anh chưa gả sao lại có thai chứ? Người nói mẫu thân ta lỡ làm mang thai, nhưng mẫu thân ta dù sao cũng là một phụ nhân, lúc ấy vẫn còn là phụ nhân Tĩnh Viễn Hầu, coi như có thai cũng là chuyện bình thường. Nhưng Chu nhị tiểu thư người, thứ trong bụng người là của ai? Chu gia cũng có thể coi như danh môn, chưa cưới có thai, đây chính là phải dìm lồng heo...”

Chu Bích Cầm nghe câu hỏi đơn thuần, những lời nói chọc vào đáy lòng người này, nhưng càng khiến cho Chu Bích Cầm không chịu nổi chính là những tiếng bàn luận ngoài đường, những tiếng bàn luận này khiến cho Chu Bích Cầm càng có cảm giác muốn chết, nằng sợ hãi rụt rè núp sau lưng Vân Hoàng, muốn không bao giờ phải nghe những tiếng bàn luận này nữa, cũng không muốn nhìn ánh mắt người bên cạnh nhìn mình.

“Chu nhị tiểu thư, người còn có lời gì để nói?” Vân Thù mất lạnh nhìn Chu Bích Cầm, “Người nói ra một chút, khối thịt trong bụng người là của ai, ta cũng muốn hỏi Vân Hầu gia một chút, có biết Chu nhị tiểu thư là người thân mang lục giáp * không, nón xanh trên đỉnh đầu này thật lớn...”

(*) thân mang lục giáp: chỉ phụ nữ có thai

Khuôn mặt Vân Hoàng cương cứng nói không ra lời, mà mấy tiếng cười vang trên công đường kia càng khiến cho Vân Hoàng cảm thấy hết sức khó chịu, sắc mặt của ông cực kỳ khó coi, những bách tính vây xem càng ở đó ha ha cười vang. di3nd@nl3qu.yd0n

“Câm mồm!” Vân Hoàng nhìn Vân Thù, cho tới bây giờ ông cũng không có cảm giác nữ nhi này của mình đáng ghét như vậy, chỉ có điều cũng may, nàng ta đã bị mình trục xuất ra ngoài cửa, nếu không sớm muộn gì mình không thể không bị nàng ta chọc đến đang sống sờ sờ mà tức chết.

Dân chúng ngoài đường la hét muốn Chu Bích Cầm dìm lồng heo, hai chữ trình tiết là hết sức quan trọng với nữ tử mà nói, chuyện chưa cưới đã có thai trước không thể không được tính là một chuyện mất mặt, cho dù là ai cũng đều rất khó nhắc tới nó.

Chu Bích Cầm nghe từng tiếng la bên ngoài kia, khi những tiếng la hét này hội tụ đến một chỗ cuối cùng ngưng tụ thành ba chữ - “Dìm lồng heo”, nằng sợ đến run lấy bầy, nàng như thể nào cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến mức độ này, chuyện nàng mang thai vốn là chuyện cực kỳ bí ẩn, ngay cả phụ mẫu của mình cũng không biết được, nhưng thật không ngờ lại bị Vân Thù lộ ra ngoài ngay lúc này, lui về sau nàng phải giải quyết như thế nào, phải giải quyết như thế nào? Có lẽ đã không có đường lui về sau rồi, hôm nay chưa chắc ăn nói được ở đây.

“Hầu gia...” Chu Bích Cầm thê lương gọi, nàng núp sau lưng Vân Hoàng run lấy bầy, nắm thật chặt vạt áo Vân Hoàng, “Hầu gia cứu ta, Hầu gia cứu ta!”

Vân Hoàng nghe giọng nói nhu nhu nhược nhược này của Chu Bích Cầm thì rất không đành lòng, ông che chở Chu Bích Cầm ở sau lưng mình giống như một con chim lớn che chở chim non.

“Nàng ấy mang chính là con nối dòng của ta! Đây không tính là lỡ làm mang thai gì!” Vân Hoàng quả quyết nói, “Hôm nay là đại hôn của ta và nàng ấy, chuyện này vốn là chuyện nhà, không cần người khác đến mổ xẻ gì!”

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Vân Thù vỗ tay, “Hầu gia thật sự khiến cho người ta kính nể, nếu Hầu gia thừa nhận trọng bụng của Chu nhị tiểu thư là của mình, Hầu gia tự nhiên cũng không tính là bị đội nón xanh, chỉ có điều chưa cưới đã có thai, chuyện này không tính là lỡ làm mang thai thì là gì? Vốn còn tưởng rằng Chu gia ra một phi tử vậy gia giáo nhà này hẳn không sai, nhưng hiện giờ xem ra, hành động của Chu nhị tiểu thư thật sự không phải chuyện gia đình giàu có nên có. Khó trách Hầu gia vội vã hưu chính thê đuổi ra cửa, nhanh chóng đón người mới vào cửa, dù sao bụng này suy cho cùng không chờ được người.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Trên vẻ mặt Vân Thù càng thêm giễu cợt, “Vân Hầu gia, lại làm tốt một chuyện phong lưu đa tình!”

Vân Hoàng chỉ cảm giác trong lồng ngực mình tràn đầy tức giận, “Chuyện này... Chuyện này thì như thế nào, đây vốn là việc nhà của Vân gia, lại không cần người khác tới nhiều lời!”

“Thật sao?” Vân Thù mất lạnh nhìn Vân Hoàng, “Nếu Hầu gia không chứng minh được mẫu thân ta làm ra chuyện gì làm hồng mặt mũi của Vân gia, theo quy củ tam bất khứ, vậy hiện giờ mẫu thân ta vẫn là thê tử của Hầu gia, thứ làm thê chạy đến làm thiếp, nếu Chu nhị tiểu thư chưa cưới đã có thai, đó chính là cam chịu làm thiếp rồi hả?”

Chu Bích Cầm nghe lời Vân Thù nói, nàng càng thêm thê lương, kéo thật chặt ống tay áo của Vân Hoàng lớn tiếng gọi Vân Hoàng, sao nàng có thể trở thành một thiếp thấp nhỏ nhò!

“Hầu gia vẫn nên nói rõ ràng đi, ngại hôm nay rốt cuộc cưới thê hay nạp thiếp!” Vân Thù lạnh lùng nói, “Trên công đường cũng không nên nói sai điều gì, đến lúc đó cho dù tố cáo lên Kim Loan điện cũng không phải không thể.”

Lúc này trên đầu Vân Hoàng một tầng mồ hôi, ông biết Vân Thù đây là có ý gì, nếu chuyện Chu Bích Cầm có thai còn chưa bị vạch trần ra, chuyện này vẫn có thể giấu giếm được, chỉ cần ông cắn chết Vạn Thục Tuệ phạm phải chuyện không thể tha thứ, chuyện này tự nhiên có thể huy ngược lại cưới Chu Bích Cầm làm thê, nhưng chưa cưới đã có thai, còn có chuyện ông định thê tái tử âm ỉ lên trên Kim Loan điện, nếu như để cho bộ hạ hoặc trưởng Công chúa giám quốc hiện giờ biết, trưởng Công chúa trước sau như một là người nghiêm nghị và lại tuân thủ pháp luật, đến lúc đó chín mươi chín này đồng thời bị lưu đầy một năm, chỉ sợ chức vị Hầu gia của ông cũng không thể bảo vệ. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vân Hoàng quay đầu liếc nhìn Chu Bích Cầm, trong ánh mắt của ông mang theo vài phần kiên định, giống như hạ quyết tâm, Chu Bích Cầm nhìn thấy ánh mắt như vậy của Vân Hoàng, trong lòng nàng hơi sợ hãi, nàng cúi đầu kêu một tiếng Hầu gia.

Vân Hoàng nghe lời Chu Bích Cầm nói, trong lòng ông đã quyết định, như Chu Bích Cầm bây giờ quả quyết không thể thành thê tử của ông, nhưng cho dù là một thiếp thất cũng sẽ là thiếp mà ông yêu thương nhất.

Vân Hoàng hít sâu một hơi: “Hôm nay, là bốn Hầu gia nạp thiếp, cũng không phải thú thê.”

Khoảnh khắc khi Chu Bích Cầm nghe Vân Hoàng nói ra câu nói kia, nàng lão đảo, lui về sau một bước, không dám tin nhìn Vân Hoàng. Bây giờ nàng đã như vậy rồi, sau khi Vân Hoàng nói một câu ra khỏi miệng như thế, nàng làm sao có thể trở thành chính thê, nàng muốn cũng không phải chỉ là một thiếp thất, một thiếp thất thì có gì đáng để nàng cố gắng lâu như vậy!

Mà trong lòng Chu Bích Cầm cũng có một suy nghĩ, hiện giờ nàng đã bị rơi vào danh tiếng như vậy, nàng trừ đi theo Vân Hoàng cũng không có biện pháp nào khác, dù thật sự có một ngày Vạn Thục Tuệ không có ở đây, mình cũng không thể được nâng lên làm chính thê.

“Hôm nay ta nạp thiếp, cũng không phải thú thê.” Vân Hoàng lại nói một câu, “Nếu là nạp thiếp, đương nhiên cũng không có chuyện đình thê tái thú, trước khi thiếp thất vào cửa đã có thai, điều này cũng... Cũng là chuyện không có gì quan trọng.”

Vân Thù nhìn Vân Hoàng, nàng cũng biết đến thời điểm sau cùng nam nhân này rốt cuộc vẫn chỉ mong bảo toàn được bản thân, trong mắt ông ta, một nữ nhân nào có thể quan trọng hơn chức vị của mình, thê tử nhất định phải bằng thanh ngọc khiết, một thiếp thất có thai trước khi cưới cũng không thể coi là chuyện quan trọng gì đối với gia đình giàu có, ông ta tự nhiên không cần chịu hình phạt gì.

Vân Thù nhích tới gần Chu Bích Cầm, nàng đỡ Chu Bích Cầm xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, nàng đến gần bên tai Chu Bích Cầm nói: “Tỷ làm thiếp, muội sao có thể làm thê. Chu Bích Cầm, người cứ ngồi ở chỗ thiếp thất mà ngày ngó cho tốt đi, nán lại một đời!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hòa ly

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm ngẩng đầu nhìn Vân Thù, sau khi đỡ ổn nàng xong, lại lui trở lại bên cạnh Vạn Thục Tuệ, trên khuôn mặt kia, trong vui vẻ mang theo vài phần giễu cợt.

Nàng ta cố ý!

Chu Bích Cầm phục hồi tinh thần lại, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ rồi, từ đầu tới đuôi tất cả chỉ do tên tiểu nha đầu kia hạ toàn cục thôi, từ khi nàng ta hẹn mình ra ngoài chỉ sợ cuộc cờ này đã bắt đầu rồi, nàng ta cố ý khiêu khích phụ thân nàng ta nổi giận, sau khi đoạn tuyệt quan hệ chính là vì thời khắc này không phải kiện cáo phụ thân, sẽ không chịu trừng phạt gì.

Nàng vốn cho rằng mình thắng người kia, nhưng không nghĩ đến ngay từ khi bắt đầu mình đã thua, mấy ngày trước đây nàng ta yên lặng không có động tĩnh cũng không phải nàng ta thật sự đã bị chèn ép, mà nàng ta vốn nghĩ tới vào ngày hôm nay ngày nàng đại hôn, thời điểm gần như tiếp cận tới địa vị phu nhân Hầu gia mới ra tay, không có gì khiến cho người ta cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng hơn thứ đồ vốn đã gần trong gang tấc gần như dễ như trở bàn tay trong nháy mắt lại không hề có chút liên quan tới mình, thậm chí còn chặt đứt suy nghĩ của mình, nói cho nàng biết cả đời này cũng không có cơ hội lên làm phu nhân Hầu gia. Nàng vĩnh viễn chỉ là một thiếp, một thiếp mà thôi!

Chu Bích Cầm đột nhiên cảm thấy rất lạnh, từng bước tính toán từng bước luôn cúi như vậy, cho dù khi nàng lờ chuyện Vạn Thục Tuệ mang thai ra để chèn ép, chỉ sợ nàng ta đã tính toán đến, lúc này mới mời đại phu nhân tiện lời chuyện không gặp được người của nàng ra, tâm tính và tính nhẫn nại như thế, điều này khiến cho Chu Bích Cầm cảm thấy sợ hãi, đây lại là mưu kế do một tiểu nha đầu lừa đảo chẳng qua mới mười hai tuổi có khả năng nghĩ ra, nếu nàng ta lớn tuổi hơn một chút, vậy sẽ là một người như thế nào, ai có thể chống đỡ được nàng ta. dfienddn lieqiudoon

Chỉ sợ đánh cuộc này, dù ít dù nhiều cũng có liên quan tới nàng ta đi, Chu Bích Cầm nghĩ như vậy.

Sau khi Vân Hoàng nói vài lời như vậy cũng biết Chu Bích Cầm nhất định không vui, nhưng bây giờ lời ông cũng đã nói ra khỏi miệng, chỉ có thể xử trí bằng cách nạp Chu Bích Cầm làm thiếp mới có thể giữ được mình.

Ông quay lại nhìn về phía Điền Bằng ngồi cao trên đại đường nói: “Đã là nạp thiếp, vậy vụ kiện cáo này tất nhiên không tính, ý Điền đại nhân như thế nào?”

Cho đến hôm nay Điền Bằng mới hiểu được cái gọi là “Thanh quan khó quản việc nhà”, vụ kiện cáo hôm nay được gọi là quanh co khúc khuỷu, hiện giờ Vân Hoàng cứ chụp vào mình nạp thiếp chứ không phải thú thê, vụ kiện cáo này đương nhiên không thể tính rồi.

Điền Bằng dĩ nhiên hiểu được đây là lời thoái thác của Vân Hoàng, nhưng Chu Bích Cầm còn chưa vào cửa Vân gia, cũng chưa lên gia phả Vân gia, cũng không thể coi là phụ nhân Vân gia.

Ông chợt vỗ kinh đường mộc, “Vân Hầu gia, người chắc chắn hôm nay người nạp thiếp chứ không phải thú thê?”

“Đúng, hôm nay Vân Hoàng ta nạp Chu Bích Cầm làm thiếp chứ không phải thú thê!” Vân Hoàng cắn răng nói.

“Đã như vậy, bổn quan cũng không có gì để nói.” Ánh mắt Điền Bằng nhìn Vân Hoàng tràn đầy chán ghét, “Mong rằng Vân Hầu gia nhớ lời mình vừa nói. Vạn thị, người còn có gì khác để nói?” die,n; da.nlze.qrydo/mn

Vạn Thục Tuệ nhìn ánh mắt khiếp sợ của Chu Bích Cầm, bà không khỏi nhin được nghĩ tới ngày đó đáng về điều vô dương oai của nữ nhân này ở trước mặt mình, khi đó bà còn khổ sở van xin người này muốn nàng ta trả trượng phu lại cho bà, nhưng chuyện hiện giờ bà vẫn là chủ mẫu đương gia Vân gia cũng không khiến cho bà vui mừng chút nào, ngược lại khiến cho bà càng nhìn thấu con người Vân Hoàng này.

Ban đầu ông ta và Chu Bích Cầm được gọi là thêm mỡ trong mật chàng chàng thiếp thiếp, nhưng bây giờ, Vân Hoàng vẫn bỏ người mà ông ta săn sóc che chở đủ điều để bảo vệ địa vị và quyền thế của ông ta.

Đối mặt với nam nhân như vậy, Vạn Thục Tuệ đã không còn quá nhiều tình cảm, có lẽ vào thời điểm trước kia, bà còn có thể vì hải tử mà để ý tới, khi Vân Hoàng không chút lưu tình nói ra để cho bà phá bỏ hải tử trong bụng thì bà cũng biết nam nhân này sẽ không vì một phụ nhân mà có lòng yêu thương, mà Thủ nhi của mình biết điều có khả năng như vậy, hơn nữa mấy ngày nay, bà vốn cho rằng mình rời khỏi Vân Hoàng sẽ đau đến không muốn sống giống như mất đi người tâm phúc, nhưng mấy ngày tiếp theo, Vạn Thục Tuệ cảm thấy chẳng qua chỉ như vậy, cho dù rời đi, bà vẫn còn sống, sống rất tốt.

Vạn Thục Tuệ có cảm giác mình giống như sống lại, bà giống như sống lại từ đầu, không rõ ràng ban đầu cũng lập tức hiểu ra.

“Dù sao bây giờ đã ở trên công đường rồi, ta và người hòa ly đi!” Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Hoàng, trong giọng nói kia đã có vài phần kiên định không dòi, “Trải qua những chuyện này, tình phu thê của ta và người cũng có thể coi như ân oán nghĩa tuyệt, bây giờ ta và người hòa ly cũng coi như tất cả đều vui vẻ rồi. Huru thư ngày đó tương đương với không còn giá trị, như vậy bây giờ người liền viết thư phóng thê * đi.”

(*) Thư phóng thê: tương đương với thỏa thuận ly hôn ở hiện đại, hai người đồng thuận chia tay. Khác với huru thư là thư bỏ vợ.

Vân Hoàng nhìn Vạn Thục Tuệ, giống như đang suy nghĩ trong lời nói của Vạn Thục Tuệ có bao nhiêu phần nghiêm túc.

“Khi người nói ra những lời kia, ta và người đã không còn ân nghĩa gì nữa, sau khi ta và người hòa ly, cho dù về sau người muốn thú ai làm thê tử nạp ai làm thiếp đều được, chuyện này không có liên quan gì tới ta nữa, bản thân người cao hứng là được.” Vạn Thục Tuệ nói.

Vạn Thục Tuệ vừa mở miệng ngược lại đưa tới không ít tiếng trầm trồ khen ngợi ở bên ngoài, ngoài kia vây quanh không ít nam nhân và phụ nhân, sau khi trải qua vừa rồi, các nữ nhân khinh thường hành động việc làm của Vân Hoàng, thật đúng là tao khang chi thê không thể vứt bỏ, vì một đồ đĩ bên ngoài mà không để ý tới tình cảm hư thê, loại này có gì khác so với súc sinh chứ. Còn các nam nhân cũng cảm thấy hành động việc làm như vậy của Vân Hoàng thật sự rất không phúc hậu, là một nam nhân dù ít dù nhiều cũng nên có chút tình cảm, làm như vậy thứ nhất quá làm mất thể diện nam nhân, cho nên sau khi các phụ nhân này ò lên, các nam nhân cũng ầm lên theo. di3n-d@n'13q21y"d0n

(*) tao khang chi thê: người vợ cầm bã, chỉ người vợ cùng qua hoạn nạn. Bã chỉ bã rượu người nghèo dùng để lót dạ, cầm là thức ăn thô. (Theo baike)

Vân Hoàng bị những lời ồn ào này ầm ĩ này khiến cho hết sức đau đầu, ông cũng hơi cảm hận Vạn Thục Tuệ, ông tiến lên mấy bước, cầm bút của sư gia vốn đang dùng để ghi chép, rút ra một tờ giấy trắng, viết chữ như rồng bay phượng múa sau đó móc con dấu ra đóng lên.

“Người đã tự xin hòa ly.” Vân Hoàng ném một tờ phóng thê về phía Vạn Thục Tuệ, không chút lưu tình nói, “Sau ngày hôm nay, ta và người không còn quan hệ gì.”

Vạn Thục Tuệ cúi người nhặt tờ thư phóng thê lên, gấp lại sau đó nhét vào ống tay áo rồi mới nhìn về phía Vân Hoàng, “Đó là đương nhiên.”

Vạn Thục Tuệ vén áo thi lễ với Điền Bằng, nói: “Đa tạ Điền đại nhân đã làm chứng vì dân phụ, hiện giờ dân phụ đã hòa ly với Vân Hầu gia, vụ kiện cáo này cũng chính là từ bỏ thôi!”

Điền Bằng khẽ gật đầu, một lần nữa vỗ kinh đường mộc, “Bãi đường!”

Vân Thủ liếc nhìn vẻ mặt thần nhiên không đau lòng bao nhiêu của Vạn Thục Tuệ, hiểu được lúc này mẫu thân của nàng đã nhìn thấy rõ ràng cách làm người của Vân Hoàng, nàng cười cười kéo Vạn Thục Tuệ ra khỏi phủ nha.

Bây giờ đã quây một trận như vậy, Chu Bích Cầm muốn làm chính thê, đó là việc còn khó hơn lên trời, có thể cho nàng ta làm một thiếp thất đã coi như không tệ, chỉ có điều Vân Thủ cảm thấy, để Chu Bích Cầm làm một thiếp thất còn khiến cho nàng ta khó chịu hơn đánh nàng ta một trận.

Vừa lui ra, dân chúng nhìn đủ náo nhiệt cũng rồi rít tán ra, Tạ Hoài Ân nhìn nữ tử đang kéo Vạn Thục Tuệ đi qua bên người mình, khóe miệng nhếch nhếch vài phần ý cười.

“Đàn Việt, ta biết rõ người bày đánh cuộc này là ai.” Khóe miệng mang theo nụ cười, khi nghe được Đàn Việt hỏi là ai, chiếc quạt vẽ sơn thủy trên tay hất chỉ về phía đám người đang tán ra, “Quả thật là người kỳ diệu.”

Lý Đàn Việt rất nhanh phản ứng lại được, “Là tiểu nha đầu đó?”

“Thật thú vị lắm.” Tạ Hoài Ân cũng không trả lời chính diện, hắn chỉ cảm thấy đã nhiều năm như vậy cũng không gặp được chuyện thú vị như thế.

“Chỉ có điều nếu bạc này đưa cho ta thì thật tốt quá.” Tạ Hoài Ân lẩm bẩm một tiếng, chọc cho Lý Đan Việt ở bên cạnh trực tiếp trợn trắng mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không nhà để về

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngay lập tức, trên công đường này chỉ còn có Vân Hoảng và Chu Bích Cầm, Chu Bích Cầm suy sụp tinh thần nửa nằm trên công đường, mà Cổ ma ma và mấy nha hoàn hồi môn đứng ở bên cạnh cũng lặng lẽ rơi nước mắt, họ biết rõ tiểu thư nhà mình không có cách nào trở thành phu nhân của Vân Hoảng, mà chỉ có thể làm một thiếp, cũng chỉ có thể làm một thiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn Vân Hoảng cũng hoàn toàn không nói ra được lời gì, ông biết hôm nay ông thiếu nợ nàng, nhưng mới vừa rồi dưới tình huống đó ông không có cách nào, ông nhìn Chu Bích Cầm yên lặng rơi lệ, trong giọng nói cũng có vài phần khản khản: “Cầm nhi, tình huống hôm nay thật sự không có cách gì rồi, chỉ có thể uất ức Cầm nhi nàng trước, nhưng qua ít ngày đợi sau khi tiếng gió này qua đi, ta chắc chắn sẽ nâng nàng lên làm phu nhân.”

Tuy rằng Vân Hoảng nói như thế, nhưng trên thực tế ông cũng hết sức rõ ràng mới vừa rồi mình chỉ lấy có trước tiên trấn an Chu Bích Cầm một chút mà thôi, Đại Khánh có quy định nghiêm chỉnh về thiếp thất phù chính, người giống như Chu Bích Cầm bị lộ ra chưa kết hôn mà có thai trước mặt bao nhiêu người sao có thể có cơ hội phù chính.

Bản thân Chu Bích Cầm cũng cực kỳ rõ ràng, Vân Thủ nàng ta vốn tính toán đến điểm này, cho nên nàng ta nghĩ cho dù về sau mình sinh hạ nhi tử cũng được mà nữ nhi cũng được, cả đời này nàng ta đều muốn mình ở vị trí thiếp thất không có một cơ hội xoay người, nàng ta thật sự lòng dạ độc ác, cũng bởi vì trước đó mình tính toán mầu thân nàng ta, bây giờ nàng ta tính toán mình chỗ đây!

Cổ ma ma cũng hiểu được khổ sở hôm nay của Chu Bích Cầm, bà đỡ Chu Bích Cầm từ dưới đất lên, nhỏ giọng nói: “Hầu gia, chuyện hôm nay Chu gia nhất định sẽ không chịu để yên!” Dieễn đàn lee quý đón

Nhị tiểu thư do một tay bà chăm sóc lớn lên, hôm nay ăn thiệt thòi lớn như vậy, chuyện này sao có thể khiến cho người ta chịu được.

“Tiểu thư, bây giờ ngài có tính toán gì?” Cổ ma ma hỏi Chu Bích Cầm, lẽ ra Chu Bích Cầm còn chưa bái đường coi như không phải nàng dâu của Chu gia, nên cho dù kiểu hoa trở về Chu gia cũng có thể, nhưng tình huống hiện giờ...

Chu Bích Cầm nào còn nửa điểm so đo, nàng chảy nước mắt lắc đầu, cũng không nghĩ ra điều gì, Cổ ma ma nhìn thấy Chu Bích Cầm như vậy cũng biết không nghĩ ra cái gì, Cổ ma ma chỉ đành phải đỡ lấy Chu Bích Cầm ra khỏi phủ nha, người lui tới bên ngoài chỉ chỉ chỏ chỏ về phía bọn họ, trong ánh mắt kia đều là cười nhạo.

“Ô, Chu nhị tiểu thư còn chịu đi ra, còn giả bộ tội nghiệp như vậy, nhìn người đây là đang quyến rũ ai đó!”

“Chu nhị tiểu thư này chưa cưới đã có thai vì Vân Hầu gia, chỉ sợ công phu trên giường đặc biệt lợi hại!”

“Đúng vậy, nhìn vòng eo này nhìn dáng người này, cho dù cô nương trong Hoa lâu cũng kém!”

“...”

Chu Bích Cầm nghe những lời nói linh tinh này cảm thấy cả người đều khô khốc lợi hại, từ khi còn bé cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy càng chưa từng bị người chỉ vào mũi mà xoi mói, tức thời trốn sau lưng Cổ ma ma thấp giọng bật khóc.

Vân Hoảng nghe những lời bàn luận này giận không kiềm chế được, lập tức đứng ra ngoài nói: “Những đồ lảm nhảm từ đâu tới! Có tin bốn Hầu gia vút từng người một vào trong đại lao hai năm ăn cơm tù không!”

Vân Hoảng này không nói coi như xong, vừa nói xong, ánh mắt của những người lui tới trên đường nhìn Chu Bích Cầm càng thêm khinh miệt, ngay cả ánh mắt nhìn Vân Hoảng cũng mang theo vài phần khinh thường, lập tức rước lấy tiếng thảo phạt của mọi người. die nd da nl e q uo ydo n

“Phi! Vân Hầu gia đây chính là chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn, chuyện không biết xấu hổ như vậy bản thân làm được còn sợ bị người khác nói!”

“Đúng thế đúng thế, mang khuôn mặt thanh cao còn là tiểu thư gia đình giàu có, lại còn làm được một chút chuyện bản thủ, còn chưa qua cửa đã giờ

chân lên cho nam nhân, còn ép người ta hưu thê bỏ nữ nhi! Đây chính là còn can rờ hơn cô nương Hoa lâu.”

Tiếng thảo phạt càng diễn càng ác liệt, vốn ở trên công đường ngay trước mặt Kinh triệu doãn tự nhiên không thể ồn ào tránh cho Điện lão gia chính trực quát lớn, bây giờ đi ra khỏi công đường, những người xem kịch vui này hết sức xem thường Chu Bích Cầm và Vân Hoảng, người không chen vào trên công đường cũng bắt đầu từ trong miệng những người kia biết được một hai, cũng theo chân gào lên.

Cũng không biết là ai ném lá rau trước, lập tức chính là không ít phụ nhân cầm giỏ đồ ăn tăng thêm can đảm ném về phía Vân Hoảng và Chu Bích Cầm, rau cải thúi trứng gà lập tức dính lên người mấy người.

Chờ Vân Hoảng tức giận muốn quát lớn thì những người ném đồ này đã sớm thừa dịp lộn xộn đi xa, người đến người đi trên đường phố tất cả đều giễu cợt nhìn về phía nhóm người này, trên miệng còn không ngừng nói gì đó thậm chí còn đưa tay chỉ chỉ chỏ chỏ.

Chu Bích Cầm ý vị roi nước mắt, nằng lòi kéo Cổ ma ma khóc mếu: “Cổ ma ma, chúng ta đi, chúng ta về nhà!”

Cổ ma ma cũng không có cách nào, nào nghĩ được vốn là ngày lành thế nhưng lại có tai họa bất ngờ, vốn là ngày đại hi tốt đẹp lại trở nên xúi quẩy như vậy, bây giờ nghe thấy Chu Bích Cầm nói như vậy, lập tức hét lớn với các tỷ nữ theo sát sau đi về phía Chu gia.

Chu gia cách phủ nha của Kinh triệu doãn cũng không là quá xa, chỉ cách hai con đường, quẹo cua rẽ vào trong hai ngõ hẻm mà đi cũng tính là đi nhanh. di3nd@nl3qu.yd0n

Chu Bích Cầm vừa đi tới cửa nhà, nhìn thấy đại môn nhà mình vốn đầy không khí vui mừng, tất cả chữ hỉ và câu đối đám cưới đều bỗng chốc gãy xuống, trên cửa chính còn không biết bị ai dội mực, quản gia đang dẫn người làm cọ rửa.

Chu Bích Cầm còn chưa đến gần, quản gia chính là hét lớn kêu người làm đóng cửa.

“Quản gia, người đây là có ý gì!” Chu Bích Cầm vội vàng ngăn cản động tác của quản gia, nhưng quản gia vẫn ngăn cản trước cửa chính không có ý tứ muốn cho nàng đi vào.

“Xin lỗi nhị tiểu thư, lão gia mới vừa căn dặn không để cho nhị tiểu thư trở về phủ.” Gương mặt quản gia lạnh lùng nói.

“Cái gì!” Chu Bích Cầm cất cao giọng, không dám tin nói, “Ta đây là tiểu thư trong phủ, vì sao không để cho ta trở về phủ?!”

“Nhị tiểu thư, ngài làm ra chuyện như vậy, lão gia đã biết rồi. Lão gia nói Chu gia là nhà có tri thức hiểu lễ nghĩa, tiểu thư ngài làm ra chuyện như vậy, lão gia thật sự xấu mặt không nổi liền coi như không sinh ra nữ nhi như ngài.” Quản gia lạnh nhạt nói ra, “Tiểu thư ngài về sau cũng đừng trở về cửa Chu gia, tránh cho người trong phủ vô duyên vô cớ bị người ta phỉ nhổ.”

Chu Bích Cầm lắp bắp: “Cái gì? Sao phụ thân lại đối xử với ta như thế?! Mẫu thân đâu, ta muốn nói chuyện với mẫu thân!”

“Lúc này tìm ai cũng vô dụng, nhị tiểu thư ngài cũng hiểu đạo lý chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, lão gia nói rồi, về sau nhị tiểu thư ở phủ Hầu gia làm thê cũng được làm thiếp cũng thế, lão gia cũng sẽ không xen vào nữa. Lão gia đã căn dặn tiểu nhân, nếu nhị tiểu thư về phủ phải ngăn lại, kiêu hoa này đưa đi đâu sẽ đưa về đó đi!” Quản gia không có chút tình cảm nào nói, nhìn thoáng qua Chu Bích Cầm đang hoang mang lo sợ nói, “Hiện giờ tất cả mọi người ở Ung đô đều biết được tiểu thư là thiếp của phủ Hầu gia, vậy cứ đi làm di nương Hầu gia bình thường đi!”

Quản gia nói xong lập tức lách người đóng cửa, mơ hồ Chu Bích Cầm vẫn có thể nghe thấy quản gia hét lớn kêu người làm cài chốt cửa chính lại, người nào gõ cửa đều không mở.

Chu Bích Cầm lập tức quỳ gối trước cửa gào khóc lên, bây giờ nàng hẳn đã thành cái bia để cho mọi người chỉ trích, còn thành người không có nhà để về.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tất cả đều kết thúc

Editor: Puck - Diễn đàn

Chu Bích Cầm quỳ gối trước đại môn Chu gia suốt hơn hai canh giờ, trong vòng hai canh giờ này, giống như ứng theo lời lão gia Chu gia nói, cửa chính Chu gia đóng thật chặt, ngay cả một chút khe hở cũng không lộ ra, giống như đang quỳ trước cửa ra vào là một người xa lạ.

Chu Bích Cầm quỳ theo thời gian càng dài càng cảm thấy tâm lạnh, nàng vốn cho rằng phụ thân của mình chỉ cực kỳ tức giận e dè mặt mũi mới nói ra câu nói như thế kia, chỉ cần mình thành tâm nhận sai nhất định sẽ tha thứ cho mình, nhưng hiện giờ nàng đã quỳ đến hai chân tê dại còn không có được cửa kia mở ra, Chu Bích Cầm cảm thấy ngoài tâm lạnh ra còn có khủng hoảng, tình huống bây giờ của mình coi như tất cả mọi người ở Ung đô đều biết, lúc này đã có bao nhiêu người chỉ chỉ chỏ chỏ về phía nàng, vậy sau này sẽ là như thế nào?

Quý lâu như vậy, Chu Bích Cầm hiểu được mình cũng chỉ có thể đi theo Vân Hoàng, vị trí thế tử này hơn phân nửa không thể trông cậy vào, cũng chỉ có thể trở thành thiếp thất trước rồi tính toán tiếp, nhưng nếu hiện giờ ngay cả nhà mẹ cũng không thể trở về, nếu mình vào phủ Hầu gia làm di nương cũng ngay cả nhà mẹ cũng không thể dựa vào, sau này phải sống làm sao, cho nên Chu Bích Cầm vẫn quý ở đó, muốn cầu xin phụ thân của mình có thể hồi tâm chuyển ý, ít nhất có thể thương tiếc mình một lần.

Nhưng đến cuối cùng, Chu Bích Cầm vẫn không chờ được đại môn Chu gia mở ra, rốt cuộc nàng không có biện pháp nào, chỉ có thể trong tiếng cười nhạo của mọi người, dưới nâng đỡ của tỷ nữ và ma ma vào cửa Vân gia theo cửa hông, coi như thành di nương của Vân Hoàng.

Những chuyện này vẫn không ngừng được nhắc mãi trong Ung đô, một buổi sáng tỉnh mơ khi Chương ma ma dẫn Cẩm Sát ra cửa mua thức ăn chính là nghe đầu đường cuối ngõ khắp nơi đều đang thảo luận chuyện này, nói này không có gì hơn chính là Vân Hoàng Vân đại Hầu gia vì sắc đẹp vứt bỏ tao khang, mà đó vốn chính là báo ứng của hồ mị tử * mưu đồ muốn làm chính thất, thỉnh thoảng cũng có nhắc tới Vạn Thục Tuệ, hơn phân nửa đều lấy tư thái đồng tình đáng thương mà nói, nhiều hơn vẫn nhắc tới Vân Thủ, càng nhiều hơn vẫn là nghĩa xấu hơn, cái danh “Ác nữ” này đã nâng cao thêm một bước. [di@en*dyan\(lee^qu.domnn\)](#)

(*) hồ mị tử: kẻ nịnh hót, kẻ quyến rũ (hồ - con cáo, mị - xinh đẹp, quyến rũ)

Vân Thủ hoàn toàn không để ý tới những lời bàn luận này, dân chúng Ung đô này trong ngày thường cũng không có chuyện gì làm, chỉ sợ nhà nào lạc mất một con gà cũng có thể nói tới chừng mấy ngày, hiện giờ chuyện này huyền ảo lớn như vậy, chỉ sợ dù đề cho những người này nói trong mấy tháng hơn rồi, Vân Thủ càng thêm đề ý chính là tiền đánh cuộc của nàng, tiền đánh cuộc thân ái của nàng!

Hôm sau ăn sáng xong, Vân Thủ chính là đổi một thân nam trang, đi từ cửa hông nhỏ ra ngoài, đi Hào Khách lai.

Mấy người Chương ma ma và Cẩm Sát đã sớm vô cùng bội phục Vân thủ, chỉ cảm thấy tuy tiểu thư nhà mình tuổi nhỏ nhưng lại là người rất có chủ ý, cho nên khi Vân Thủ đổi một thân nam trang ra cửa cũng không cảm thấy kinh ngạc cũng không quản Vân Thủ đây là định đi đâu làm cái gì.

Vân Thủ thoải mái vào cửa chính Hào Khách lai, bởi vì do canh giờ còn sớm, cho nên người trong sòng bạc này không coi là nhiều, cũng có không ít tiếng la.

Vân Thủ lên lầu hai, quản sự đã sớm nhìn thấy Vân Thủ khi Vân Thủ lên lầu rồi, lập tức nghênh đón Vân Thủ vào một gian phòng bao trang nhã, gương mặt tươi cười nói: “Tiểu công tử tính toán như thần, chuyện vốn là ván đã đóng thuyền lại náo loạn một quanh co khúc khuỷu, ngược lại khiến tiểu công tử được chỗ tốt, một lát nữa tiểu công tử phải khen thưởng tiểu nhân để tiểu nhân cũng dính một chút vận khí tốt mới được!”

“Đây là tự nhiên.” Vân Thủ khẳng định nói, “Quản sự, hôm nay ta tới đây chính là muốn lấy tiền đánh cuộc của ta.”

Quản sự liên tiếp gật đầu, ông nói: “Tiểu công tử chờ chút, ta đi lấy sổ ghi chép tới đây cho tiểu công tử nhìn qua, tuy rằng đây là đánh cuộc, nhưng trương mục vẫn phải để cho tiểu công tử hiểu, đến lúc đó nếu tiểu công tử không có nghi vấn gì, liền cùng nhau bàn giao tiền đánh cuộc.”

Vân Thủ gật đầu một cái, tỏ vẻ mình chờ ở đây.

Quản sự vội vàng vàng rời đi, chính là đến phòng làm việc của tổng quản sự gõ cửa hai cái, được bên trong cất tiếng cho phép mới đẩy cửa vào. [die ennd kdan/le eequhyd onnn](#)

Trên bàn trong phòng bày mấy đĩa bánh ngọt, Tạ Hoài Ân mặc một bộ cẩm phục màu trắng ngà đang thông thả ung dung uống trà.

“Gia, tiểu công tử này đến rồi!” Quản sự vừa nói với Tạ Hoài Ân, vừa nhận lấy sổ sách chỗ tổng quản sự lấy ra, “Tiểu công tử này hôm nay tới đây có lẽ là tới lấy tiền đánh cuộc, điều này cũng xem như vận khí, lần này thắng chính là bốn vạn lượng bạc, cánh tay căng chân nhỏ kia chỉ sợ không thể không bị ngân lượng này đè sập.”

“Nếu đã đến đây, bọn Vương phải đi gặp mặt một lần.” Hôm qua Tạ Hoài Ân đặc biệt căn dặn người trong sòng bạc, vốn đánh cuộc này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên Tạ Hoài Ân chú ý như vậy.

Tạ Hoài Ân lười biếng đi tới phòng bao, lúc này mới vừa đi tới cửa hắn thấy chính là người đang ngồi ngay ngắn ở đó cầm một tách trà từ từ uống, khuôn mặt này nhìn hết sức xinh đẹp, chỉ mới liếc nhìn Tạ Hoài Ân đã nhận ra cái gọi là “Tiểu công tử” này chính là nữ tử đã kiện cáo Vân Hoàng trên phủ nha Kinh triệu doãn, và lại có lực ép được gọi là âm vang đến khiến Vân Hoàng không thể lật người.

“Ta nói tiểu công tử là ai chứ, thì ra là thiên kim Vân gia!” Tạ Hoài Ân vốn có nhận thức mơ hồ như vậy, nhưng bây giờ khi nhìn thấy người thật ứng với suy nghĩ của mình, hắn trừ có vẻ kinh ngạc ra chính là còn có giật mình hiểu ra.

Kinh ngạc lại là nàng, giật mình hiểu ra quả thật chính là nàng.

Quản sự đang hai tay cầm sổ sách đi theo phía sau Tạ Hoài Ân khi nghe được những lời này của Tạ Hoài Ân cũng tỏ vẻ kinh ngạc, gần như khiến sổ sách trên tay mình rơi xuống đất.

Vân Thủ ngẩng đầu đưa mắt nhìn người tới, chỉ nhìn cũng biết người trước mắt không giàu tức quý, gấm Vân Nam trên người chính là mười lượng bạc một thước, có thể dùng chất liệu như vậy làm quần áo, điều này cũng xem như đủ xa hoa. Mà quản sự kính cẩn lễ phép đứng sau lưng hắn, dáng vẻ cực kỳ có quý cù này cũng đoán được người trước mắt chính là chủ tử của Hào Khách lai rồi.

“Công tử không mời mà đến như vậy, làm ra vẻ ta đây như thế cũng chính là chủ tử của Hào Khách lai này rồi, cũng không biết công tử là quý nhân nhà nào, kính xin chỉ điểm cho Vân Thù một hai tránh cho đụng phải quý nhân.”

Vân Thù bị một câu nói của người ta đã nói toạc ra thân phận cũng không phiền não, thản nhiên đứng lên hành lễ với Tạ Hoài Ân, những lời ấy thứ nhất khẳng định thân phận của mình, cũng mượn cơ hội thăm dò thân phận của đối phương là ai.

Ngược lại không phải là lần đầu tiên được người ta gọi là quý nhân, nhưng khi hai chữ “Quý nhân” này được nói ra từ trong miệng một tiểu nha đầu mười mấy tuổi ở đây, Tạ Hoài Ân ngược lại cảm thấy có vài phần thú vị, lại nghĩ đến tiểu nha đầu này hôm qua ở trên công đường hùng hổ dọa người với sinh phụ * của mình, hẳn không khỏi sinh ra vài phần ý niệm muốn trêu ghẹo.

(*) sinh phụ: Cha đẻ

Tạ Hoài Ân phẩy quạt trên tay, thờ ơ nói: “Người ngược lại nói một chút ta là quý nhân nhà ai, nếu đoán được đúng, bạc kia ta sẽ để cho người mang đi, nếu người đoán không chính xác, vậy tất cả thuộc về người đều thuộc về ta quý nhân trong miệng người.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vương gia than nghèo

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nghe người trước mặt dùng giọng điệu như vậy nói như kiểu hoành hành ngang ngược như thế, nàng cười nhẹ một tiếng.

Tạ Hoài Ân thấy Vân Thù lộ ra ý cười, người bình thường khi nghe được những lời như thế đã sớm lộ ra vẻ kinh hoàng luống cuống, nào trấn tĩnh giống như tiểu cô nương trước mắt.

“Người cười cái gì?” Tạ Hoài Ân cảm thấy hết sức tò mò.

“Quý nhân nói đùa. Cũng chỉ là một chút lợi nhỏ cực nhỏ như vậy, quý nhân sao có thể sẽ để trong mắt, quý nhân cũng không cần mang những chuyện này ra trêu ghẹo Vân Thù.” Vân Thù trấn định nói, nàng lại lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng với Tạ Hoài Ân, trong vẻ mặt kia giống như xác định Tạ Hoài Ân sẽ thật sự không làm như vậy.

“Ta nghiêm túc!” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ nghiêm túc nói, “Ta chính là một chút cũng không đùa giỡn người tiểu nha đầu, hiện giờ theo lời này đều hoàn toàn nghiêm túc.”

Quần sự đứng ở bên cạnh gật đầu một cái, giống như ứng với lời Tạ Hoài Ân đang nói, không nhin được trong lòng oán thầm một câu, bây giờ Vương gia thật sự bị bạc bức cho điên rồi, hơn bốn vạn lượng bạc này đặt ở trước mặt ngài ấy muốn ngài ấy không động lòng thật sự đã quá đề cao Vương gia rồi, chỉ sợ hiện giờ trong lòng Vương gia đang suy nghĩ cầm bạc này tính toán làm chút chuyện gì.

“Người là nữ nhi Vân gia, đánh cuộc này lại do người bày, đánh cuộc này ngay từ ban đầu đã không công bằng. Ngày đó người đánh cuộc chính là Vân Hầu gia không thể thủ nhị tiểu thư Chu gia làm thê, nhưng ngày đó lại tới phủ nhà kiện cáo, nhưng mà nếu ngày đó người đánh cuộc chính là Vân Hầu gia có thể thủ nhị tiểu thư Chu gia làm thê, chỉ cần người không đi kiện cáo, chuyện này tự nhiên sẽ thành, người đây chính là vì lợi ích của bản thân mà sử dụng phương pháp lừa gạt người khác rối loạn kỷ cương, cho dù như thế nào thắng bại đều ở trên tay người, đánh cuộc này đương nhiên trở thành phế thải, về phần tiền đánh cuộc này đương nhiên sẽ do sòng bạc tiếp nhận.” Tạ Hoài Ân tỏ vẻ nghiêm túc nhìn về phía Vân Thù nói, trong lời nói này cũng có vài phần vang vang.

Vân Thù nhếch môi nở nụ cười, vẫn dịu dàng y hệt lúc ban đầu.

“Lời nói này của quý nhân không được đúng.” Vân Thù chậm rãi nói, “Đây sao có thể được cho là ăn gian chứ? Trong quy củ của sòng bạc cũng không nói không cho phép người có liên quan thiết lập đánh cuộc, ngày đó khi Vân Thù mở đánh cuộc này, quần sự trong sòng bạc cũng không bao cho Vân Thù biết còn có quy củ như vậy, như vậy đây là do sòng bạc phạm sai lầm trước, không hề có chút liên quan nào tới Vân Thù. Lại nói đánh cuộc này, có người đánh có người đặt cược, là đánh cuộc thì có thắng có thua, bây giờ quý nhân thấy Vân Thù thắng tiền đặt cược, như vậy ngày khác có lẽ cũng có thể nhìn thấy Vân Thù thất bại táng gia bại sản. Thắng hay thua chỉ do bản lĩnh của mình mà thôi, sao có thể không đứng chỗ nào?” d1en d4nl 3q21y d0n

Tạ Hoài Ân nghe Vân Thù nói như vậy, không thể không thừa nhận nha đầu này nhìn tuổi thật sự không lớn, nhưng đầu óc này ngược lại rất rõ ràng, nói tới nói lui chính là nghe mà không tìm ra lỗi gì, ở trong thời gian ngắn như vậy tìm ra biện pháp ứng đối, quả thật không đơn giản.

Vân Thù thấy Tạ Hoài Ân không nói lời nào, nhưng trong vẻ mặt không có thần sắc tức giận, không phản bác lại lời của nàng đương nhiên cũng coi như đồng ý.

Vân Thù hành một lễ cho Tạ Hoài Ân, động tác kia hết sức cung kính, tuy rằng mặc toàn thân trang phục nam làm phúc lễ của nữ nhi gia, nhưng ở trên người nàng hoàn toàn không buồn cười.

Tạ Hoài Ân thấy cô đột nhiên hành lễ với mình, hơi hoang mang: “Ngươi đây là vì sao?”

“Quý nhân thân phận tôn quý, đây là lễ cần phải có.” Vân Thủ nhìn Tạ Hoài Ân chậm rãi nói, “Tần Vương Điện hạ vạn phúc.”

Khi nghe được từ trong miệng Vân Thủ nói ra danh hiệu “Tần Vương” này, Tạ Hoài Ân rốt cuộc không nhịn được hơi kinh ngạc, “Làm sao ngươi biết được thân phận của bản Vương?”

“Tuy là lần đầu tiên Vân Thủ nhìn thấy Vương gia, lúc trước cũng từ trong miệng Vân Hầu gia nghe được ít nhiều về phong thái tướng mạo của Vương gia, vừa nhìn thấy Vương gia chính là tùy tiện đoán một chút, nếu đã đoán sai cũng không quan trọng, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến thật sự có thể nhìn thấy Vương gia đích thân tới.” Vân Thủ cười híp mắt nói, “Hôm nay nhìn thấy Vương gia, quả thật trăm nghe không bằng một thấy.”

Vân Thủ vốn không nghĩ tới người trước mặt này chính là Tần Vương, vốn năng còn suy đoán là công tử quý tộc hậu duệ Vương hầu nhà ai, nhưng nhìn thái độ của hắn một lòng một dạ tính toán tiền này của nàng chỉ hận không thể chiếm dụng tiền bạc này khiến Vân Thủ không nhịn được nghĩ tới một người để ý tiền bạc hạng nhất trong Ung đô ở Đại Khánh – Tần Vương Tạ Hoài Ân than nghèo. dinendian.loqjdJon

Tuy rằng nhìn Ung đô phồn hoa, nhưng quốc khố lại trống không, mùa hè năm ngoái ba tỉnh Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông đại hạn hán, vào mùa thu ngoại tộc xâm chiếm, quân lương chưa đủ, Tần Vương dám cắt tiền lương tháng của mỗi đại thần, lúc này mới quyền góp đủ quân lương và lương thảo. Năm trước khi đến lúc phát tiền lương ra, mặt của Tần Vương chính là còn đen hơn đất nòi, giống như đây không phải phát lương tháng ra mà chính là máu của hắn, không ba thì năm nghe được chính là Tần Vương than nghèo một phen, danh tiếng Vương gia than nghèo chính là như vậy mà có được.

Bây giờ gặp mặt, Vân Thủ không thể không thừa nhận quả thật rừng lớn vốn loại chim nào cũng có, một Vương gia coi trọng tiền đánh cuộc của nàng, chuyện như vậy cũng có thể xảy ra.

Tạ Hoài Ân tất nhiên biết được danh tiếng của mình đích xác hơi làm cho người ta xấu hổ, nhưng cứ cảm thấy lời “Trăm nghe không bằng một thấy” phát ra từ trong miệng tiểu nha đầu này tuy rằng nghe vô cùng bình thường, nhưng trong đó cũng có ý tứ giễu cợt.

“Nếu dân nữ đoán trúng thân phận của Vương gia, theo như lời Vương gia vừa nói, dân nữ có thể cầm tiền đánh cuộc của mình rồi không?” Vân Thủ từ từ nói, người trong Vương hầu này trở mặt vô tình nhất, cho nên trong khi nói chuyện dù ít dù nhiều nàng cũng mang theo vài phần cẩn thận, tránh cho vô tâm đắc tội người đến lúc đó thua thiệt cũng chỉ có mình mà thôi.

Tạ Hoài Ân nhìn Vân thủ, chiếc quạt trên tay xoẹt một tiếng mở ra, hắn nói: “Bản Vương muốn biết nếu như bản Vương nhất định không chịu, ngươi sẽ như thế nào?”

“Nếu Vương gia không chịu, dân nữ đương nhiên cũng không có cách gì, chỉ có điều Vương triều Đại Khánh có luật lệ, hễ là quan viên từ tam phẩm trở lên đều không thể chen chân vào sông bạc thanh lâu, Vương gia thân là Hoàng tử không làm gương tốt, điều này thật sự khiến cho người ta đau lòng.”

Vân Thủ không kiên nhẫn không nín nọt nói.

Chân mày Tạ Hoài Ân nhíu lại, sông bạc này mặc dù không phải treo dưới tên của hắn, nhưng không thoát được bất kỳ liên quan nào với hắn, nếu thật sự muốn điều tra cũng không thoát khỏi người hắn được, tiểu nha đầu này đây là đang uy hiếp hắn?!

Tạ Hoài Ân còn chưa mở lời nói chuyện, ngược lại nghe được lời Vân Thủ chuyển đổi, “Mặc dù hành động lần này của Vương gia không hợp thể chế, nhưng năm ngoái ba tỉnh đại hạn hán, vào mùa thu lại có ngoại tộc xâm phạm, lương thảo giúp nạn dân và quân lương đều do quốc khố cấp phát, Vương gia chưởng quản Hộ bộ giám quản quốc khố, hành động lần này cũng là hành động bất đắc dĩ. Cho nên Vân Thủ cảm thấy Vương gia cũng không làm sai gì, tuy rằng Hào Khách lại là sông bạc, cũng là chỗ kinh doanh người tình ta nguyện, nộp tiền thuế lên, hơn phân nửa tiền lời cũng thuộc về quốc khố tất, hành động lần này của Vương gia cũng có thể gánh được hai chữ nhân nghĩa. Nhưng đây dù sao cũng không phải là kế hoạch lâu dài, sông bạc kiếm tiền thế nào đi nữa, rốt cuộc chẳng qua chỉ có một hai mà thôi, dân nữ có một suy tính, nguyện hiến tặng cho Vương gia, nhất định có thể giúp Vương gia thu lợi vì quốc khố, chỉ có điều dân nữ cũng muốn Vương gia giúp cho một việc, không biết Vương gia có bằng lòng không?”

Tạ Hoài Ân cười một tiếng, “Ngươi đây là đang nói điều kiện với bản Vương?”

Đúng thật là buồn cười, chưa từng có một ai thậm chí là một nữ tử nói điều kiện với hắn, đây đúng là một chuyện mới mẻ.

Tạ Hoài Ân thu lại nụ cười nói: “Ngươi đã nói như vậy, bản Vương chính là nghe thử xem, nếu mưu kế này của ngươi không được, như vậy bản Vương liền tịch thu tiền đánh cuộc này của ngươi sung công, cũng xem như một lựa chọn tốt.”

Khoe miệng Vân Thủ co quắp một cái, thầm nghĩ, ngài đường đường là một Vương gia, rốt cuộc quốc khố nghèo đến dạng gì rồi mới khiến cho ngài cứ một mực nhớ mãi không quên được bạc ta không dễ dàng gì kiếm được như vậy, ngài dứt khoát đừng gọi là Vương gia than nghèo nữa, cứ gọi Vương gia vô si là được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bày mưu tính kế

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong lòng Vân Thù đã sớm khinh bỉ vị Vương gia than nghèo không biết liêm sỉ này tới cực điểm, nhưng trên mặt vẫn cung kính một chút đầu mỗi đều không lộ ra.

Tạ Hoài Ân đã bị nàng đoán ra được thân phận, cũng sẽ không che che giấu giấu, nhưng vẫn để cho quân sự đóng cửa phòng lại, tránh cho có người không thức thời tiến vào.

Tạ Hoài Ân thân nhiên ngồi bên cạnh, đáng vẻ kia rất lười biếng, nhưng cũng có một phen tư vị khác.

“Bây giờ ngươi có thể nói.” Tạ Hoài Ân nhìn Vân Thù nói, hẳn ngược lại muốn xem một chút xem nha đầu này có thể nói ra chút hữu dụng gì.

“Vương gia vẫn lo lắng vì chuyện quốc khó không dứt, dân nữ cũng từng nghe nói, chỉ có điều tài học của dân nữ thô thiển, nếu nói sai điều gì, mong rằng Vương gia sẽ không trách cứ mới tốt.” Vân Thù chậm rãi nói, trong lời nói này hết sức kính cẩn nghe theo.

Tạ Hoài Ân khẽ vuốt cằm ý bảo Vân Thù có thể nói, tuy rằng hẳn không có lòng tin gì với tiểu nha đầu này, nhưng chính là tạm thời nghe một chút xem nàng có thể nói ra chủ ý tốt gì, gần đây hẳn đúng là cực kỳ buồn bức vì chuyện quốc khó, nằm mộng cũng muốn trên trời rơi tiền xuống.

“Hàng năm phủ Nội vụ thu mua không ít đồ chỉ dành cho trong cung, ví dụ như vải vóc, dụng cụ, đồ trang sức, v.v..., nhưng trong hậu cung chưa chắc có thể dùng hết toàn bộ, thứ đồ không dùng hết sẽ chất đống trong kho phòng, qua lâu dài kho phòng trong cung chất đống đồ chưa xài đó chỉ sợ không ngừng tăng lên. Thay vì để đống đồ nát trong kho phòng còn không bằng bán ra ngoài thì tốt hơn. Vương gia ngài nói có đúng không?” Vân Thù nói, đồ tốt trong phủ Nội vụ Hoàng cung này không biết có bao nhiêu, mặc dù quốc khó Vương triều Đại Khánh thiếu thốn ra sao, tiền cống hàng năm gì đó nhiều không kể xiết, thay vì đưa cho Muội Hi * thích xé vải vóc kia còn không bằng bán ra kiếm tiền cho sông phẳng.

(*) Muội Hi: cũng gọi là Mạt Hi, Mạt Hi, là một Vương phi của Hạ Kiệt, vị quân chủ cuối cùng của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc. Với sắc đẹp yêu mị, nàng được sử sách xưng là thiên cổ đệ nhất hồ ly tinh. Nàng cùng với Đát Kỷ và Bao Tự thường được xem là những đại yêu cơ, hồng nhan họa thủy điển hình thời tiền Tần. Ở đây ý chỉ các phi tần trong cung.

Tạ Hoài Ân như thế nào cũng không nghĩ tới Vân Thù thế mà lại đưa ra một chủ ý như vậy, hẳn ngẫm lại nghĩ rồi nói, “Đồ cống phẩm hậu cung sao có thể đưa ra bán?” diee ndda fileeq uysd doon

“Vương gia, mới vừa rồi dân nữ đã nói, thay vì để nát trong kho phòng chẳng bằng bán ra tương đối thực tế, dù sao các bách tính gặp tai họa cũng chính là dùng ngân lượng trong quốc khố, quân lương cũng từ trong quốc khố lấy ra, điều này cũng xem như lấy của dân cho dân.” Vân Thù lại nói, “Vương gia có thể đại khái chọn lựa những thứ đã không hợp thời, phi tần trong hậu cung sẽ không dùng đến cũng sẽ không dùng để khen thưởng cho người mang ra ngoài mua bán. Nếu là đồ tiến cống thì đương nhiên cao hơn đồ trên thị trường một chút, giá tiền cũng có thể cao hơn hai, ba phần so với hàng hóa tương tự, cứ như vậy không phải là hàng giả, cũng không thể xem như vật giá lên vùn vụt, tiền bạc thu được tự nhiên cũng có thể thuộc về quốc khố để Vương gia có thể cứu khẩn cấp, chỉ cần nói rõ là đồ chỉ dành cho phủ Nội vụ, không biết ý của Vương gia như thế nào.”

Tốt!

Đương nhiên là quá tốt!

Tạ Hoài Ân gần như đã muốn vỗ tay bảo hay, chủ ý này thật sự tốt, thậm chí ngay cả giải thích cũng đã giúp hắn nghĩ xong, dù thật sự bị mấy đại thần kia lái nhái, hẳn cũng có thể dùng lời này đi giải thích chặn miệng bọn họ lại.

Trong kho phòng ở hậu cung đúng là chất đống không ít đồ. Chỉ có điều tiểu nha đầu này có thể nghĩ tới chủ ý này, tuổi nhỏ như vậy lại thông tuệ như thế, bày mưu tính kế cân nhắc rất chính xác, chỉ sợ lớn lên một chút, sẽ không biết có tình cảnh như thế nào.

Tạ Hoài Ân nghĩ tới Vân Hoàng vì một nữ nhân mà buông tha một nữ nhi như vậy, lui về sau chỉ sợ sẽ hối hận xanh ruột rồi.

Vân Thù nhìn trong chân mày của Tạ Hoài Ân mang theo vài phần sắc vui mừng, cũng hiểu Tạ Hoài Ân hài lòng với đề nghị vừa rồi của mình.

Sở dĩ nàng cho Tạ Hoài Ân một đề nghị như vậy cũng không phải không có đạo lý, ở trong Ung đô, cho dù có quyền có thế rồi cuộc vẫn không thể lớn hơn Hoàng thất được, để cho người nhớ tới không phải là cái gì thêm giảm thêm hoa mà là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Tạ Hoài Ân vẫn khổ sở vì quốc khó như vậy, hiện giờ nàng giúp hắn nghĩ ra một chủ ý như vậy, rồi cuộc cũng có thể coi như bán cho Tần Vương một nhân tình.

Tạ Hoài Ân thấy chủ ý này thật sự không tệ, nhưng Vân Thù cho hắn một chủ ý như thế, dĩ nhiên cũng cần hắn hồi báo lại, ngược mắt lên nhìn Vân Thù: “Ngươi muốn cái gì?” di ien n#dang# yukkle e#q quiq on

“Dân nữ bắt tài, trong vụ đánh cuộc này cũng có thể coi như thắng được một chút tiền nhỏ, chỉ có điều dân nữ và mẫu thân không có chỗ ở cố định, không có mái ngói trên đầu, tiền tài này lưu lại bên người chỉ sợ sẽ tiêu xài một chút phiền phức, cho nên dân nữ muốn gửi tiền bạc ở trong Hào Khách lại, muốn dùng thì tới lấy. Dân nữ muốn cầu một ân điển chính là phiền người bên cạnh Vương gia giúp một tay đi thăm dò xem có chỗ nào bán phòng ốc ruộng tốt cửa hàng gì đó. Dân nữ nhất gan, sợ lái buôn bên ngoài bắt nạt dân nữ còn nhỏ tuổi mà lừa gạt, cho nên muốn dựa vào Vương gia một phen.” Vân Thù nói, “Nếu có thể ép giá giúp dân nữ, đó chính là cực tốt, dù sao sinh kế của dân nữ và mẫu thân đều ở trong đây, không biết Vương gia có thể giúp được không?”

Tạ Hoài Ân vốn còn tưởng rằng Vân Thù sẽ nói ra yêu cầu như thế nào, còn định nghe xong yêu cầu của nàng sau đó mới đắn đo cân nhắc, nhưng bây giờ nghe được Vân Thù muốn chỉ là chuyện nhỏ chính là nhờ thủ hạ của hắn thay thế đặt mua sản nghiệp, hắn cũng không nhận được lộ ra ý cười, những chuyện này ở trong mắt hắn chỉ đúng là một chút xíu chuyện nhỏ mà thôi, chỉ có điều cũng hợp với tình huống của Vân thù, bây giờ rời khỏi Vân gia, nghĩ đến đúng là bước tiếp bước tiếp nổi gian nan.

Hắn gật đầu một cái, nhìn về phía quân sự bên cạnh nói: “Chuyện như thế liền giao cho người, và lại cần khiến cho tiểu thư Vân gia hài lòng. Bỏn Vương còn có việc, liền đi trước một bước.”

Bây giờ Tạ Hoài Ân muốn chính là thương lượng với thất Hoàng tử của hắn hiện giờ đang giữ chức giám quốc về đề nghị Vân Thù vừa mới nói, dù sao hắn muốn động đến kho phòng của phủ Nội Vụ cần phải nói một tiếng với phụ hoàng và Hoàng tử mới tính là thỏa đáng.

Quân sự dạ một tiếng, khẽ khom người cung tiễn Tạ Hoài Ân rời đi, Vân Thù cũng phúc thân tiễn Tạ Hoài Ân rời đi.

Đợi đến khi Tạ Hoài Ân đi rồi, lúc này Vân Thù mới coi như thở phào nhẹ nhõm, đứng nhìn mới vừa rồi nàng ứng đối tự nhiên như vậy, nhưng đôi mắt rớt cuộc vẫn đường đường là một Vương gia, nếu nói nàng thật sự không hề có chút cảm giác nào đó là không thể nào, tuy tư thái của Tạ Hoài Ân tùy ý, nhưng rớt cuộc vẫn có chỗ uy nghi của Hoàng gia.

Quân sự liếc nhìn Vân Thù, ông đưa sổ sách trên tay tới trước mặt Vân Thù nói: “Đây là chi tiết rõ ràng tiền đặt cược, khấu trừ lợi tức phải đưa cho sông bạc, tiểu thư chính là thắng bốn vạn hai ngàn ba trăm mười tám lượng sáu tiền. Tiểu thư có cần thẩm tra từng thứ một phen không?”

Vân Thù khoát tay áo, cười đến tùy ý, “Nếu đã lựa chọn sông bạc, dĩ nhiên là tin được, cho dù không tin được sông bạc suy cho cùng cũng nên tin tưởng Tấn Vương Điện hạ mới đúng.”

Quân sự gật đầu liên tục, lại nói: “Không biết tiểu thư đặt mua thứ gì? Kính xin tiểu thư báo cho, tạ hạ cũng tiện xem xét kiểm tra giúp tiểu thư.”

“Ta đây thân không vật lâu dài, đặt mua không ngoài tòa nhà đất đai cửa hàng, ta đặt tiền bạc ở đây, do Vương gia trông coi, cho nên một lát nữa làm phiên quân sự viết một chứng từ cho ta, điều này cũng xem như có căn cứ. Khi nào ta muốn tiêu tiền chính là tới đây lấy, lấy bao nhiêu liền trừ ở phía trên. Một lát nữa ta muốn lấy hai trăm lượng để chi tiêu, quân sự viết trên chứng từ bốn vạn một ngàn tám trăm lượng là được. Quân sự xử lý những chuyện kia phiên phí thêm sức, Vân Thù cũng không có thứ gì có thể đưa cho quân sự, hơn ba trăm lượng tiền này để cho quân sự làm chi phí tiêu hao làm việc đi.” Vân Thù nói với quân sự, “Thỉnh cầu quân sự quan tâm nhiều, cố gắng ép giá giúp Vân Thù, Vân Thù vô cùng cảm kích.”

Quân sự vừa nghe vô duyên cớ được hơn ba trăm lượng tiền tạ lễ dĩ nhiên vui mừng, tuy nói lái buôn bên ngoài làm việc cần phải thu tiền bạc, nhưng ông chính là làm theo lệnh Tấn Vương, nào dám đòi tiền Vân Thù, trước mắt nghe được Vân Thù chủ động cho bạc, dĩ nhiên thỏa mãn.

Ông lập tức cười như hoa nở nói: “Đa tạ tiểu thư, tại hạ nhất định cố hết sức giúp tiểu thư làm xong những chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trong nhà có khách

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù nói với quân sự những thứ đồ mình muốn đặt mua, theo giá thị trường ước chừng tiêu xài cũng phải cần hơn ba vạn lượng bạc, quân sự liền tiếp suy tính rõ ràng giúp Vân Thù, nhưng Vân Thù vốn không định mang toàn bộ ngân lượng ở bên cạnh mình. Mặc dù thời gian nàng ở Đại Khánh không tính là quá dài, nhưng dù ít dù nhiều cũng biết được giá thị trường ở thế giới này.

Bản đồ Đại Khánh hơi giống cuối đời Tùy đầu đời Đường, Đại Khánh bây giờ, không có cửa tiệm bạc tự nhiên cũng không có thứ tương tự như ngân phiếu, phần lớn đều giấu bạc ở trong nhà, điều này cũng dễ dàng cho đầu trộm đuôi cướp. Vân Thù không có can đảm cũng không độ lượng đến để cho người khác tới cướp của người giàu giúp người nghèo khó một phen. Còn nữa, sau khi tiền bạc nhiều lên cũng sẽ gây ra không ít chuyện, chỉ người giống như mẹ của nàng con địa vẫn không thể đồ máu.

Chỉ cần mua tòa nhà đất đai cửa hàng, khế ước đều ở trên tay mình, đây mới là cực kỳ có bảo đảm, là của mình chính là của mình, sẽ không gây ra chuyện, tóm lại còn có thể dựa vào cho thuê cửa hàng ít nhất không cần lo phiền. Nhưng cho tới bây giờ Vân Thù đều không nghĩ tới miệng ăn núi lở cả đời, nàng đặt mua đồ cũng là vì sống tốt hơn.

Quân sự thấy Vân Thù đã xác định tâm tư, cũng một lời đáp ứng sẽ cố hết sức xử lý những chuyện này giúp nàng, chỉ cần có tin tức sẽ thông báo nàng đi xem.

Vân Thù lĩnh hai trăm lượng bạc, bọc trong tay áo trở về tòa nhà hiện giờ thuê lại. Nàng vừa mới từ cửa sau vào nhà, Cẩm Sát được tin vội vàng tìm tới đây. diee ndda fneeq uysd doon

“Tiểu thư ngài trở lại rồi, trong nhà có khách tới, phu nhân đang sai người đi tìm tiểu thư!”

Cầm Sát kéo Vân Thù đang ngây ngốc đi về phía viện Vân Thù và Vạn Thục Tuệ ở, sau khi kéo vào trong phòng chính là ra tay gỡ bỏ kiểu tóc nam tử, định để Vân Thù đổi về trang phục nữ.

“Khách từ đâu tới?” Vân Thù đã sớm căn dặn người, nếu là cậu mợ của nàng hoặc người Vân gia tới đây không được mở cửa cho người ta đi vào, ở trong lòng Vân Thù, những người này không đảm nhiệm được từ khách nhân.

“Nô tỳ cũng không biết, nhìn dáng vẻ phu nhân có lẽ là quen biết cũ, bây giờ đang ở sảnh trước nói chuyện đấy.” Cầm Sát nói, nàng để Thủy Châu chải một búi tóc đơn giản cho Vân Thù, mặc dù không coi là hết sức long trọng, nhưng cũng còn có thể gặp người hơn một nhân trang phục nam vừa rồi.

Quen biết cũ của mẫu thân? Vân Thù tùy cho hai người xử lý, đợi sau khi xử lý xong chính là đi về phía sảnh trước.

Giờ còn chưa bước vào sảnh trước đã nghe thấy giọng nói dịu dàng như mưa chậm rãi vang lên, trong giọng nói này mang theo vài phần tiếc hận vài phần thương tiếc: “Thục Tuệ muội muội chịu khổ, nếu ta có thể sớm ngày trở lại Ung đô, có lẽ cũng không trở thành như thế này.”

Vạn Thục Tuệ sâu kín thở dài một hơi nói: “Cho dù Liễu đại ca sớm ngày trở lại thì có thể như thế nào chứ, khi người này đã thay lòng thì như thế nào cũng là vô dụng, may mà ta đây còn có một nữ nhi biết âm biết nóng, cuộc sống về sau vẫn có thể trôi qua.”

“Ta cũng nghe nói vậy, năm đó khi ta thấy tiểu nha đầu kia chỉ mới vừa có thể gọi người, bây giờ ngược lại là một hài tử có khả năng.” Người nọ dừng lại một chút, “Những lời nói bên ngoài truyền ra hơi quá đáng, tuyệt đối đừng hướng lòng vào bên trong, muội kêu hài tử Thù nhi kia cũng không cần để trong lòng, nhiều người thích nói làm nhảm một nửa cũng không có lời gì hữu ích.” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Người này nghe dường như vẫn là một người hết sức hiểu chuyện, mới vừa rồi khi nàng ra cửa nghe được những lời giải thích, lời đồn đãi về nàng, trong những lời này đánh giá nàng không phải tốt như vậy, mà người ta nói những lời đó có cảm giác hết sức chân thành ngược lại không có đáng về lật lọng không trung thực.

Nghĩ như vậy, nàng bước chân vào tiền sảnh, mở miệng gọi một tiếng: “Nương.”

Vạn Thục Tuệ vừa nghe thấy Vân Thù gọi mình, lập tức cảm thấy vui vẻ, thậm chí bà còn đứng lên, “Sáng sớm đi đâu vậy, nương tìm khắp nơi như thế nào cũng không thấy con?”

“Con đi ra ngoài làm chút việc, đây không phải vội vàng trở về sao!” Tuy ngoài miệng Vân Thù nói với Vạn Thục Tuệ, hưng một đôi mắt lại vẫn đang nhìn về phía nam nhân toàn thân mặc áo vải màu xanh tằm thường ở trong tiền sảnh, tuổi nam nhân này đại khái ba mươi bảy ba mươi tám chừng bốn mươi, tuổi xấp xỉ với Vân Hoảng hoặc hơn ông ta chừng hai tuổi, tướng mạo cũng có thể coi như đoan chính, còn có một khí tức dịu dàng nho nhã, nhất là đôi mắt kia ngược lại hiền hòa trầm tĩnh, một chút cũng không hề có vẻ mặt đối trá, khi nhìn thấy nàng thì khẽ mỉm cười với nàng, không hề lộ ra một chút vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Nương, đây là ai?” Vân Thù hỏi.

“Mau tới ra mắt Liễu bá bá con, năm trước Liễu bá bá con đi khu vực Tây Bắc gặp họa tuyết lở để giúp nạn thiên tai, hôm qua mới trở về Ung đô, hôm nay đặc biệt đến thăm hỏi ta và con.” Vạn Thục Tuệ nói một tiếng.

Khi nghe được điều này, Vân Thù cũng hiểu người trước mắt đây là Ngự sử đại phu Liễu Bác Ích, thuộc phái thanh lưu trong triều, phụ thân từng là đế sư *, mà ông ấy được Hoàng ân cũng hết sức khiêm tốn, mười bảy năm trước thế tử khó sinh mà mất sau đó vẫn chưa từng tái giá, dưới gối chỉ một nữ tử cũng là tài tử phong lưu hạng nhất của Ung đô Liễu Văn Hiến.

Vân Thù vội vàng thi lễ nói: “Chào Liễu bá bá.”

Liễu Bác Ích vội vàng nói: “Cần gì đa lễ! Ta và mẫu thân ngươi là quen biết cũ, chỉ có điều sau này để tránh lời ong tiếng ve nên khó gặp. Bây giờ cũng chỉ tới thăm ngươi và mẫu thân ngươi một chút, trước kia khi bá bá gặp ngươi, ngươi còn mới chỉ có thể gọi nương, bây giờ ngược lại đáng đáp lớn như vậy lại hết sức hiểu chuyện. Ta nghe nói chuyện của ngươi, cho dù người ngoài nói như thế nào, nhưng Liễu bá bá cảm thấy ngươi không làm sai, lui về sau nếu ngươi nghe được nói xấu gì cũng không cần để vào trong lòng.”

Vân Thù nhỏ giọng đáp một tiếng dạ, mặc dù nàng không biết Liễu Bác Ích làm quan như thế nào, nhưng mới vừa rồi cũng có thể đoán được hai chữ “Khiêm tốn”. Hơn nữa với những lời ông vừa nói, nàng cũng có vài phần ấn tượng tốt với ông, nhiều người cao cao tại thượng đều căn cứ vào đạo đức diện mạo đối đãi hết thảy, mặc dù nàng thật sự không làm sai, cũng sẽ lấy danh nghĩa như vậy tới khiến trách mình một phen tỏ vẻ mình có phẩm chất cao thượng. Mà thân ông là Ngự sử đại phu lại nói ra những lời “Ngươi không làm sai” như vậy, thật sự khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái.

diI enda4nle3qu21ydo0n

Vân Thù ngồi xuống dưới tay Vạn Thục Tuệ, cũng chính là nói chuyện cùng Liễu Bác Ích. Ánh mắt Liễu Bác Ích vẫn ôn hòa như ban đầu, theo lời cũng đa phần là chuyện tâm thường trong nhà, thỉnh thoảng tán dóc đến chuyện rất nhiều năm trước, cũng chính xác ứng với ba chữ “Quen biết cũ”.

Vân Thù nhìn hai người đang ông hòa nói chuyện cũ, trong lòng khẽ động, Liễu Bác Ích này ngược lại là một nam nhân tốt khó có, hơn mười năm trước phu nhân khó sinh mà mất chính là một thân một mình nuôi lớn nhi tử, không tái giá cũng không nạp thiếp, nếu ban đầu mẫu thân mình gả cho người trước mắt, có lẽ bây giờ đã có một quang cảnh khác rồi.

Khi nghĩ đến chỗ này, Vân Thù không nhịn được cúi đầu cười cười, nếu như ý tưởng của mình bị mẫu thân Vạn Thục Tuệ biết được, không biết sẽ lại nói

nàng cái gì mà lời quá mức kinh hãi thế tục rồi, nhưng Vân Thù ngược lại cảm thấy nếu Liễu Bác Ích có ý tứ này, mẫu thân cũng không phản đối mà nói, tài giá này chưa chắc đã là một chuyện xấu.

Khi Vân Thù đang nghĩ như vậy, một giọng nói cất cao cổ họng lớn tiếng vang lên, giọng nói kia từ xa lại gần, “Vạn Thục Tuệ, người đồ kỹ nữ chết tiết điểm thúi cút ra đây cho ta, Vân Thù, người đồ tiểu tiện nhân xấu xa không gặp được người tốt, lão nương hôm nay không lọt ra các người, lão nương không phải họ Hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mợ tới cửa

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù vừa nghe được giọng mắng khó coi như vậy lại cất cao giọng như thế, Vân Thù liền hiểu được người tới cửa đòi mắng người này là mợ của mình Hồ thị.

Hôm qua chuyện này vừa ra, Vân Thù liền tính ra mợ này hơn phân nửa không chiếm được chỗ tốt từ chỗ Vân Hoảng rồi, nàng cực kỳ rõ ràng tật xấu thể diện của Vân Hoảng, bằng không ngày hôm qua ở trên công đường cũng sẽ không sửa miệng nói Chu Bích Cầm là thiếp. Trải qua chuyện ngày hôm qua, chuyện lúc trước đồng ý với Hồ thị và Vạn Thủ Nghĩa hơn phân nửa cũng đã thất bại, cho nên lúc này mới náo loạn tới đây gây chuyện.

Hôm qua khi Hồ thị nghe nói những chuyện này, chỉ lo lắng ban đầu Vân Hoảng đáp ứng chuyện của bọn họ sẽ thất bại, theo ý của bà thì buổi chiều ngày hôm qua đi tìm Vân Hoảng hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ Vân Hoảng đang nổi nóng, thật vất vả nhìn đến sáng hôm nay liền canh giữ ở cửa Vân phủ, khó khăn chờ đến khi Vân Hoảng hạ triều, kết quả bà còn chưa nói một câu, Vân Hoảng đã sai người đánh bà ra, còn để quân sự nói cho bà lời ban đầu xem như chưa từng nói.

Hồ thị nào cam tâm, ban đầu điều kiện nhận hưu thư kia chính là muốn Vân Hoảng giúp trợ phu mình nâng chức quan lên, bằng không bà nào dễ dàng tiếp nhận hưu thư như vậy, bây giờ Vân Hoảng lại trở mặt không nhận nợ, Hồ thị vốn định náo loạn một trận ở chỗ Vân Hoảng, nhưng gia đình Vân gia ngăn cản ở đó, rất có ý niệm muốn hung dữ đánh cho bà một trận, Hồ thị vẫn cân nhắc mãi, cảm giác ở chỗ Vân Hoảng mình ước chừng cũng chỉ có thể nhận được đau đớn trên da thịt, ngoài ra sẽ không nhận được thứ gì, liền trút tất cả oán khí và trách cứ lên trên người Vạn Thục Tuệ và Vân Thù. Diển đàn lee quỳ đôn

Hồ thị vội vã xông vào, một chút cũng không niệm tình cảm, giọng nói phát ra đủ chữ oán độc ném tới trên người, mở miệng là một chữ điểm thúi kỹ nữ chết tiết mắng được hết sức khó nghe.

Bà vọt vào trong sảnh chính, khi thấy Vạn Thục Tuệ và Vân Thù ngồi ngay ngắn trong sảnh trước thì ánh mắt càng thêm hận không thể lột da hủy cốt hai người này đi, bà nhìn liếc qua Liễu Bác Ích, ánh mắt càng thêm khinh miệt, phi nhỏ một tiếng: “Ta còn tưởng người Vạn Thục Tuệ là một trinh tiết liệt nữ, ban ngày ban mặt đóng cửa là bởi vì mặt mặt cho nên tránh không gặp người, nhưng không nghĩ đến người ở đây gặp riêng nam nhân, đây là nam nhân lỗi mắng nhà ai, nhân tình nào của người?! Người ban ngày ban mặt dâm loạn, Vạn Thục Tuệ người đứng là không biết xấu hổ!”

Sắc mặt Vạn Thục Tuệ cũng rất khó coi, bây giờ bà đã đi khỏi Vạn gia nhưng vẫn không hề được một chút yên bình nào, thậm chí còn bị chửi thành như vậy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

“Tẩu tẩu, tẩu nói chuyện nên tôn trọng một chút! Tẩu -” Vạn Thục Tuệ tức giận đến cả người khẽ run, rốt cuộc vẫn được nuôi dạy tốt từ nhỏ lớn lên, những lời oán độc cũng không nói ra khỏi miệng được.

“Mợ, ngài há miệng càng lúc càng lợi hại, chỉ có điều mợ, người biết chuyện biết ngài là đương gia chủ mẫu của Vạn gia, người không biết chuyện lại còn tưởng rằng ngài đôi nghề làm dạ hương rồi, mùi hôi thấu trời như vậy cách mấy con phố đều có thể ngửi thấy.” Vân Thù liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ, ý bảo bà không nên mở miệng.

Cũng không phải Vân Thù không muốn để cho Vạn Thục Tuệ mở miệng, da mặt Hồ thị dày cũng đủ can quấy chính là đáng vẽ của một lưu manh vô lại, mẫu thân nàng sao có thể là đối thủ của Hồ thị được.

Hồ thị nghe lời kia của Vân Thù, trong lòng bà càng căm hận hơn, ban đầu bà còn tưởng rằng Vân Thù này dù sao cũng chính là dòng chính nữ của Vạn gia, tuy rằng bất mãn trong lòng cũng không dám đắc tội với nó, nếu để cho bà biết được Vân thù sẽ làm ra chuyện như vậy, ngày đó bà không nên bỏ qua cho mẫu nữ hai người này mới đúng.

“Người cũng biết được ta là mợ của người, người chính là xen miệng vào khi trưởng bối nói chuyện như vậy? Quả thật chính là một chút nuôi dạy cũng không có, khó trách được bị Vân gia trục xuất ra khỏi cửa đấy!” Hồ thị chống nạnh giận dữ hét, “Vạn Thục Tuệ, người nhìn chuyện mẫu nữ các người làm ra xem, thật đúng là da mặt dày, mất hết mặt mũi. Cũng khó trách Vân Hầu gia không muốn người đó! Giờ thì hay rồi, mặt mũi của Vạn gia cũng lập tức bị các người làm cho mất sạch sẽ! Người bị người ta hưu thì hưu đi, dù sao cũng có thể đổi được quan chức cho ca ca người, nhưng hai người các người đồ sao chửi xúi quẩy làm ra chuyện tốt, bây giờ cái gì cũng không thể trông cậy vào!” die nd da nl e q uu ydo n

“Mợ, tuy rằng ngài có làm chỗ không đúng, nhưng ta xem ngài như trưởng bối lúc này mới dễ dàng tha thứ cho ngài nói một vài lời không sạch sẽ ở trước mặt ta, nếu không khi ngài nói ra lời nói kia ta đã sai người đánh ngài ra ngoài rồi.” Vân Thù nhìn Hồ thị nói, “Mợ, ngài và cậu hai người lấy mẫu thân đi đòi quan chức tăng lên, việc làm trái với lương tâm như vậy, hai người cũng không sợ nửa đêm không ngủ được.”

“Câm mồm! Ngươi một tiểu nha đầu thì biết cái gì, dù sao ả cũng bị huơ, đổi lại một chức quan thì có gì không đúng! Thay vì tiện nghi người khác, chẳng bằng tiện nghi cho trong nhà!” Hồ thị cũng không thừa nhận mình làm gì sai, vốn có cố kỵ, nhưng bởi vì Vân Thù không bao giờ là dòng chính nữ của Vân gia nữa nên không hề có cố kỵ gì nữa.

Liễu Bác Ích nghe Hồ thị nói những lời ấy, chỉ cảm thấy nữ nhân này thật sự tục tĩu không chịu nổi, đối mặt với tiểu cô nhà mình cũng có thể nói ra những lời như vậy. Nữ tử bị huơ là một việc cực kỳ lớn, nhưng làm người trong nhà nên chống lại mới đúng, nhưng Vân Thù Nghĩa lại làm ra chuyện như vậy, sắc mặt của ông cũng có vài phần khó coi.

“Ta nói Vạn phu nhân, chuyện bán quan bán tước cũng thật mất mặt mà ngươi có thể nói ra miệng, đường đường là Vương triều Đại Khánh sao có thể cổ vũ oai phong tà khí này, cứ coi như Vạn Thù Nghĩa thật sự được nâng quan vị lên, vậy thì như thế nào? Nếu không có năng lực quản lý, vậy sớm muộn cũng sẽ bị người đá từ trên quan vị này xuống.” Mặt Liễu Bác Ích đen thui nói với Hồ thị, tuy nói rằng những năm này liên lạc giữa ông và Vạn gia ít đi một chút, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến Vạn Thù Nghĩa thế mà lại biến thành đáng ghét như bây giờ, thật sự khiến cho ông cực kỳ thất vọng đến cùng cực.

(*) Oai phong tà khí: Oai phong – phong trào lệch lạc, tà khí – tác phong không đúng đắn

Vân Thù nhắc tới chuyện tăng quan vị chính là hết sức cố ý, nếu như Liễu Bác Ích không có ở đây, Vân Thù dĩ nhiên không để mặc cho Hồ thị ở đây đầy miệng phun phân gắm loạn gọi bậy, nhưng bây giờ Liễu Bác Ích ở đây, đường đường là Ngự sử đại phu nghe chuyện đòi quan vị chắc chắn sẽ không đồng ý, đến lúc đó Vạn Thù Nghĩa muốn chức quan, xem có thể tới tay không, nàng chính là muốn đề cho cậu mợ mình biết, muốn lợi dụng mẫu thân nàng để đòi lấy chỗ tốt, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Lời kia của Liễu Bác Ích vô cùng chính trực, ông vốn chính là người ngay thẳng không làm được chuyện thiên vị việc riêng, cho dù thân tộc bản gia tới cửa cầu xin, ông cũng chỉ đứng lúc phụ một tay mà thôi.

Hồ thị cũng không có ấn tượng gì với Liễu Bác Ích, quét qua Liễu Bác Ích một thân áo vải rất bình thường, chỉ cho rằng chẳng qua là một người rất tầm thường, lập tức mắng thẳng: “Chuyện này thiên hoàng lão tử cũng không quan tâm, ngươi lắm mồm cái gì! Chuyện làm quan này có phần cho ngươi nói chuyện sao? Ngươi đồ vương bát cao tử * từ đâu tới bớt rảnh rỗi ăn củ cải quan tâm vật vãnh ở đây.”

(*) Vương bát cao tử: là một lời mắng chửi người ở phương bắc. Bình thường vương bát chỉ lão công bị đội nón xanh do lão bà hồng hạnh xuất tương. Vương bát cao tử chính là chỉ hài tử do lão bà sinh ra với người khác.

Sắc mặt Liễu Bác Ích càng thêm xanh đen, nghĩ tới ông có ý tốt khuyên can, lại bị nói thành như vậy, ông cắn răng nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Vân Thù nhìn đáng ghét Liễu Bác Ích vô cùng tức giận như vậy, trong lòng không nhịn được vui vẻ, chỉ nóng lòng mong người mợ không có ánh mắt của mình nói thêm một chút nữa, đến lúc đó thật sự chết như thế nào cũng không biết rồi!

Khi Vân Thù đang âm thầm thoải mái trong lòng, Vạn Thù Nghĩa chạy vào, khi ông thấy Liễu Bác Ích, sắc mặt hơi khó coi, vội vàng kéo Hồ thị trầm giọng nói: “Phu nhân, bà ở đây quá rầy thanh tịnh của Thục Tuệ và Thù nhi làm gì, còn không mau trở về cùng ta!”

Lời này rất có ý vị đau lòng cho Vạn Thục Tuệ và Vân Thù.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phá hủy tiền đồ

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù Nghĩa vừa nói lời kia, Vân Thù thầm xi mũi coi thường trong lòng, chính ông ta một người cậu là một nam nhân hèn nhát lại còn sợ lão bà, nhưng trên thực tế Vân Thù cảm thấy người cậu này của mình chính là một người thật thông minh, ông núp sau lưng Hồ thị, tất cả chuyện mất mặt này đều gán cho Hồ thị làm, ông không hề dính vào một chút nào. Lui về sau có thể giữ được danh tiếng của mình đẩy chuyện lên người Hồ thị, tiến lên trước cũng có thể có được chỗ tốt, đây là nam nhân điểm pháo nữ nhân đốt pháo điển hình.

(*) Nam nhân điểm pháo nữ nhân đốt pháo: Tương tự gấp lừa bỏ tay người.

Vân Thù hết sức khinh thường điểm này của cậu mình, hơn nữa Hồ thị vừa há mồm nói những lời hồ đồ kia khiến cho trong lòng nàng cũng hết sức mất hứng, nàng uất ức nói: “Cậu cũng hiểu được mỗi lần mợ xuất hiện đều sẽ quá rầy thanh tịnh của cháu và nương cháu, ban đầu khi ở Vạn gia mợ chính là không chấp nhận được chúng cháu như vậy, bây giờ cháu và nương đã chuyển ra ngoài, cậu và mợ vẫn không chịu buông tha cho nương con cháu, còn phải tới đây ồn ào không nghỉ sao? Cậu mợ đây là định bức tử hai nương con cháu sao?”

Nói xong Vân Thủ còn dùng ống tay áo che mắt, dáng vẻ kia khiến cho người vừa nhìn thấy đã biết rằng uất ức giống như đang khóc.

Vân Thủ Nghĩa nghe lời này của Vân Thủ, ông nhìn sắc mặt Liễu Bác Ích trở nên càng thêm khó coi hơn, ông nuốt nước miếng một cái, trong lòng cực kỳ buồn bực, kể từ sau khi phụ thân ra đi quan hệ giữa Vân gia và Liễu gia cũng dần dần phai nhạt, mà Vân Thủ Nghĩa tự giác cũng thấy hơi mất thể diện, nhớ Liễu Bác Ích ông ta và mình có số tuổi không sai biệt lắm, chức quan của người này càng ngày càng bỏ lên cao, bây giờ đã thành Ngự sử đại phu, mà mình vẫn là một quan nhỏ hạt mè hạt đậu, mà khi đó Vân Thủ Nghĩa từng động lòng nghĩ tới để người bằng hữu từ thuở còn niên thiếu này giúp mình một tay, nhưng sau khi nghe nói Liễu Bác Ích là một người làm người quá mức ngay thẳng, ngay cả thân tộc cũng không giúp gì nên sau đó lại thôi.

Năm trước Liễu Bác Ích đi Tây Bắc giúp cứu trợ thiên tai nơi bị tuyết lở, nghĩ đến sau khi làm xong chuyện này chức quan sẽ tăng lên rồi, trong lòng Vân Thủ Nghĩa càng thêm không có tư vị gì, tâm tư cầu xin Liễu Bác Ích một phen dĩ nhiên không cần phải suy nghĩ, nhưng Liễu Bác Ích quyền cao chức trọng, nếu chọc khiến cho ông ta không thích, đúng là chỉ cần một câu nói, chức quan này của ông không cần phải nghĩ tới được tăng lên. Bây giờ Vân Thủ nói ra như vậy, mờ ra hết vài lời ra ngoài, đây không phải xác nhận ông khát khe với muối từ, có vẻ ông không hề có nhân tính sao!

đi@en*dyan(lee^qu.domnn)

Những lời này của Vân Thủ chính là nói cho Liễu Bác Ích nghe, tính tình mẫu thân mình mềm yếu, sẽ không nói ra những lời này trước mặt người khác, cho nên mới khiến cho có bị bắt nạt cũng chỉ có thể yên lặng nuốt vào trong bụng mình, nhưng Vân Thủ lại không phải kiểu người chịu đựng mình bị uất ức như vậy.

Cồi đời này chính là như thế, người không chịu mở miệng, có vài người lại càng được một tắc lại muốn tiến một thước, người kêu được càng vang dội ngược lại không bị chịu uất ức gì.

Liễu Bác Ích vốn cảm thấy khó chịu với Hồ thị người quấy nhiễu này, bây giờ nghe được Vân Thủ khóc lóc kể lể như vậy mới hiểu được mẫu nữ hai người này bị người ở trong nhà bức ra, hơn nữa cách làm mới vừa rồi của Hồ thị, Lưu Bác Ích phỏng đoán hai mẫu nữ Vạn Thực Tuệ nhất định bị uất ức ở Vạn gia, lúc này mới không thể không chuyển ra ngoài.

Sắc mặt ông trầm xuống, trào phúng nói: “Vạn đại nhân ngài làm ca ca làm cậu nhưng làm một chuyện tốt rồi!”

Khi Vân Thủ Nghĩa nghe thấy Liễu Bác Ích gọi mình là Vạn đại nhân thì trong lòng chính là cảm thấy trái tim băng giá, hơn nữa những lời ấy của Liễu Bác Ích, rõ ràng chính là cực kỳ bất mãn với ông.

Vân Thủ Nghĩa gần như cả người đổ mồ hôi lạnh, ông nói: “Câu thật sự không phải có ý này, chỉ có điều trong ngày thường cậu quá bận rộn, mợ cháu -”

“Đến thời điểm cuối cùng rồi mà cậu còn phải nói vài lời lừa gạt người sao?!” Vân Thủ dôi ống tay áo, đôi mắt kia hơi ửng đỏ, nhìn giống như vừa mới khóc, giọng cũng có vài phần mất tiếng, uất uất ức ức mà nói, “Phu là trời, nếu như không có cậu ngầm cho phép, sao mợ lại tới đây náo loạn? Cậu đây là định bắt nạt Thủ nhi một nữ nhi, không có ai là chỗ dựa cho mẫu thân sao? Cũng được, vốn cậu đều có thể làm như không thấy khi mẫu thân bị uất ức như vậy, sao có thể yêu cầu cậu lúc này tiếc thương hai mẫu nữ chúng cháu bao nhiêu. Chỉ có điều mợ tiếp tục như vậy, cháu và mẫu thân cũng không thể ở lại Ung đô nữa, vẫn thu dọn đồ đạc rồi đi thôi.”

Vạn Thực Tuệ nghe lời này của Vân Thủ, bà cũng gật đầu một cái, nếu tẩu tử của mình cứ ba ngày hai bữa tới đây náo loạn thì đúng là trong Ung đô thật sự không ở lại nổi, như vậy sớm muộn gì vẫn nên dời khỏi cho thanh tịnh, bà mở miệng nói: “Ca ca tẩu tử, hai người thật sự muốn bức bách đến mức độ này sao?!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Khuôn mặt của Vân Thủ Nghĩa càng trở nên khó coi thêm, trong khoảng thời gian ngắn này ông cũng không biết phải nói gì, ông vốn trông cậy vào mình có thể tăng thêm một phẩm cấp, nhưng bây giờ biết Vân Hoảng tuyệt đối không thể nào giúp đỡ ông, cho nên ông biết rõ Hồ thị định tìm Vạn Thực Tuệ gây phiền toái cũng không ngăn cản gì. Ông cũng có vài phần oán hận từ trong lòng với muối từ này, hừ thì bị hừ đi, lại còn vẫn phải đi nha môn tố cáo Vân Hoảng, chuyện này không đơn thuần chỉ khiến cho Vân Hoảng mất mặt, như vậy cũng khiến cho ông mất mặt mũi. Cho nên Vân Thủ Nghĩa biết rõ tính tình của thế tử mình như thế nào cũng không gờ bó, cũng tùy cho Hồ thị tới náo loạn, nếu không phải nhìn thấy xe ngựa của Liễu gia ở ngoài cửa ra vào, hơn phân nửa Vân Thủ Nghĩa cũng sẽ không tiến vào.

“Thực Tuệ muối đây đang nói gì vậy, lui về sau sẽ không như vậy, muối cứ yên tâm, thật.” Vân Thủ Nghĩa vội vội vàng vàng nói.

“Thật sao?” Liễu Bác Ích lẫn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, quan trường này là nơi trắng đi vào hơn phân nửa cũng phải đen tối ra ngoài, ông sao không nhìn ra được trong lòng trong về mặt Vân Thủ Nghĩa có vài phần không cam lòng, “Mới vừa rồi nghe tôn phu nhân nói, Vạn đại nhân định cầm hưu thư đòi lấy một chức quan cao một chút, sao ta không biết Đại Khánh vẫn có luật lệ như vậy, xem ra một ngày nào đó phải bản luận trao đổi lại với bộ hạ và thất Công chúa mới được.”

Hồ thị vốn không coi Liễu Bác Ích là chuyện to lớn gì, nhưng bây giờ vừa nghe thấy Liễu Bác Ích nói tới danh hiệu của bộ hạ và thất Công chúa giám quốc, lúc này mới cảm thấy hơi sợ, chỉ cảm thấy người trước mắt chắc không phải tầm thường, mà bà nhìn sắc mặt tướng công mình gần như có lẽ đã tái nhợt, trên trán cũng có không ít mồ hôi lạnh đổ ra.

“Liễu huynh đừng nói lời như thế, ta nào dám làm ra chuyện như vậy. Chuyện bán quan bán tước này, ngay cả nghĩ ta cũng không nghĩ tới, thì càng sẽ không dám làm.” Vân Thủ Nghĩa lau mồ hôi lạnh trên trán mình nói.

“Hy vọng như thế mới đúng!” Liễu Bác Ích hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường, ông khinh thường nhất chính là hạng người này, nếu Vân Thủ Nghĩa giữ đúng khuôn phép làm tốt chuyện của mình lo gì không thăng quan chức, nếu làm ra chuyện như vậy ông tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Vạn Thủ Nghĩa lau mồ hôi liên tục nói đúng, cũng không dám tiếp tục ở lại đây kéo Hồ thị ra ngoài.

Lúc này mới vừa ra khỏi cửa, Hồ thị chính là không cam lòng nói: “Tướng công, người kia là ai, quan uy thật lớn! Ông cần gì phải...”

“Bốp” Vạn Thủ Nghĩa hung hăng tát Hồ thị cắt đứt lời bà định nói, gương mặt rất âm u, một cái tát này đánh đến Hồ thị cũng mơ hồ, cho tới bây giờ bà chưa bao giờ bị Vạn Thủ Nghĩa đánh.

“Bà cứ ở đây nào loạn cái gì! Như vậy hay rồi, bị Ngự sử biết chuyện này, bà nói ta vẫn còn vô cùng có thể diện!” Vạn Thủ Nghĩa giận không kiềm chế được, nghĩ đến bắt đầu từ hôm nay chuyện thăng quan của ông không cần suy nghĩ đến nữa, chỉ cần ông bỗng nhiên thăng quan, hơn phân nửa sẽ bị ghi nhớ một khoản.

“Hư việc thì nhiều hơn thành công!” Vạn Thủ Nghĩa mắng, “Coi như tiền đồ của ta đây bị bà hủy sạch sẽ!”

Hồ thị bị mắng không hiểu, sau khi bị đánh trong lòng cũng có vài phần không cam lòng, tính tình bà cay cú trước sau như một, lúc này bặm mặt nói lại: “Tiền đồ! Với chức quan lục phẩm nhỏ như hạt vừng của ông có tiền đồ cái rắm!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chàng có tình

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thủ nhìn khi Vạn Thủ Nghĩa mang theo Hồ thị đi có sắc mặt hết sức khó coi, trong lòng cũng hiểu được bây giờ ở ngay trước mặt Liễu Bác Ích căn bản hơn phân nửa không dám nói được gì rồi, hơn nữa trong khoảng thời gian này nếu Vạn Thủ Nghĩa đột nhiên thăng quan chỉ sợ người sinh nghi đầu tiên chính là Liễu Bác Ích, Vạn Thủ Nghĩa nghĩ đến chính là một điểm này, cho dù thật sự thăng quan hơn phân nửa cũng phải không thể không do dự hoài.

Còn nữa, Vân Hoàng là người coi trọng thể diện như vậy, bây giờ đã hận chết nàng, tự nhiên cũng sẽ hận tới Vạn Thủ Nghĩa, tiền đồ của người cậu này, đã xem như vô cùng âm u.

Mới vừa rồi Liễu Bác Ích cảm thấy tức giận vì lời nói kia của Hồ thị, nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, ngược lại không nhận được nhìn về phía Vân Thủ vài lần. Tuy nói ban đầu Hồ thị nào loạn trước lộ ra chút đầu mối, nhưng theo lời nha đầu này thứ nhất nói hết uất ức, nhân tiện cũng chứng thực chuyện Vạn Thủ Nghĩa.

Ông dĩ nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự tình này phát sinh, cho nên hơn phân nửa sẽ cảnh cáo Vạn Thủ Nghĩa một phen, từ đó về sau chỉ sợ Vạn Thủ Nghĩa phải cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế rồi. Mà Vân Thủ phải làm chính là mượn tay của ông để khiển trách Vạn Thủ Nghĩa, cũng ép Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị không đến cản quấy nữa.

“Tiểu nha đầu ngược lại là người thông minh.” Liễu Bác Ích vuốt râu mép của mình, không nhận được cười nói. Mới vừa rồi ông coi như bị tiểu nha đầu phiến tử này ‘Đùa bỡn’ trên tay rồi.

“Liễu bá bá tán dương rồi, nếu không phải có Liễu bá bá ở đây, Thủ nhi cũng không biết nên làm sao cho phải!” Vân Thủ lộ ra ý cười xấu hổ, thế nhưng trong nụ cười ngược lại hoàn toàn có vẻ giảo hoạt.

Liễu Bác Ích cũng cười càng thêm hiền hòa, tiểu nha đầu này đây là đang ám hiệu cho ông, bây giờ ông ở đây, cho nên ông xử lý chuyện này như vậy, nếu ông không có ở đây, nàng hơn phân nửa sẽ dùng một phương thức khác xử lý rồi. Liễu Bác Ích ngược lại cảm thấy có vài phần tò mò, Thực Tuệ là một người hết sức nhu nhược, mà tính tình của Vân Hoàng cũng không giống như thế, sao lại sinh ra một tiểu nha đầu thông minh giảo hoạt và lại liều lĩnh như vậy?! dieendaanleequydomn

“Đúng vậy, cũng đều nhờ Liễu đại ca ở đây, nếu không thật sự không biết nên làm sao mới phải.” Vạn Thực Tuệ cảm kích nhìn về phía Liễu Bác Ích, cũng may qua nhiều năm như vậy nhưng Liễu Bác Ích vẫn còn nhớ rõ bà.

Liễu Bác Ích nhìn ánh mắt cảm kích này của Vạn Thực Tuệ, trong lòng ông không nhận được cũng hơi cảm khái, nếu ban đầu Thực Tuệ không gả cho Vân Hoàng, có lẽ bây giờ đã không cực khổ như vậy.

“Lui về sau nếu có chỗ nào cần người giúp đỡ, cứ cho người tới trong phủ ta báo lại một tiếng, ta nhất định sẽ cố hết sức.” Liễu Bác Ích nói, ông nghĩ Vạn Thủ Nghĩa và Hồ thị này ước chừng ít nhất trong mấy ngày này sẽ không tới quấy rầy hai mẫu tử các nàng, nhưng về sau thì nói không chừng.

Vạn Thực Tuệ hơi chần chừ, nhưng suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái. Bà trên người không có của cải nên hôn, một mình bà chịu nhục cũng không quan trọng, nhưng không thể để cho Vân Thủ cũng chịu thua thiệt theo, tuy rằng bà không ra ngoài cửa, nhưng những lời nói phóng đảng điên cuồng kia, bà cũng hiểu được ít nhiều, khi thấy Vân Thủ trong lòng bà chính là không nhận được mà áy náy, nếu không phải vì mình, nữ nhi đâu bị người bên ngoài nói ba nói bốn *. Vạn Thực Tuệ thay may mắn duy nhất chính là Vân Thủ đã sớm định ra hôn sự rồi, nghe nói Minh ca nhi của Dương gia cũng là một

người đọc sách hết sức hiểu biết, nghĩ đến chắc hiểu được lý lẽ, nếu không theo danh tiếng hiện giờ lan truyền bên ngoài, chỉ sợ thật khó tìm người.

(*) nói ba nói bốn: thuyết tam đạo tứ, chỉ ăn nói lung tung, vô trách nhiệm.

Vân Thù đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Liễu Bác Ích, nhìn hết rõ ràng những thương tiếc nơi đáy mắt Liễu Bác Ích, cũng khẳng định phán đoán ban đầu của mình, Liễu Bác Ích thân là Ngự sử đại phu này trở về Ung đô sẽ tới thăm mẫu thân mình, đây cũng không phải chỉ là quen biết cũ thuở thiếu thời đi, người này rõ ràng có vài phần tình ý với mẫu thân mình, nếu không sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn bà.

Liễu Bác Ích chỉ cảm thấy bên cạnh vẫn luôn có một ánh mắt quan sát ông, ông theo bản năng nhìn sang phía Vân Thù, chỉ cảm thấy nha đầu tuổi không quá lớn này dường như biết được điều gì, ông bị tiểu nha đầu này nhìn đến cảm thấy hơi chột dạ. die~nd a4nk^q u2l ydo^ n

Mà trên thực tế ban đầu Liễu Bác Ích đứng là có vài phần tình ý với Vạn Thục Tuệ, khi còn trẻ trưởng bối hai nhà có quan hệ không tệ, cho nên ông gần như nhìn Vạn Thục Tuệ lớn lên, Liễu Bác Ích hết sức thích Vạn Thục Tuệ, bởi vì bà dịu dàng, từ nhỏ luôn đi theo phía sau mình mở miệng một tiếng “Liễu đại ca”, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, hôn sự của Vạn Thục Tuệ và Vân Hoàng được quyết định từ nhỏ, mà mình cũng có một tiểu tức phụ từ nhỏ. Cho nên qua nhiều năm như vậy ông cũng liền dần một chút tình ý của mình vào dưới đáy lòng, cho dù đến nay chưa từng quên, bây giờ vẫn lấy quan hệ cố nhân và làm bạn nhiều năm tới quan tâm.

Nhưng ánh mắt Vân Thù nhìn ông, giống như hiểu được trong lòng ông đang nghĩ gì, giống như có thể nhìn thẳng vào tận bên trong đáy lòng ông, điều này khiến cho Liễu Bác Ích đã thường nhìn thấy muôn hình muôn vẻ người trên triều đình ngược lại hơi không hiểu, một hài tử mới mười hai tuổi thôi sao lại hiểu được những thứ này.

Liễu Bác Ích cũng không nán lại bao lâu, sau khi Vạn Thù Nghĩa kéo Hồ thị rồi đi không tới một tách trà, Liễu Bác Ích cũng chào từ giả rồi, trong nhà này dù sao phần nhiều vẫn là nữ quyền, ông cũng không thể lưu lại bao lâu, nếu không cho dù ông chính trực không sợ gian tà rồi cuộc vẫn chống không lại được những lời đồn đại này.

Vân Thù tự mình tiễn Liễu Bác Ích đến cổng chính.

“Liễu bá bá đi thông thả, nếu sau này Liễu bá bá có rảnh rỗi thì tới thăm mẫu thân nhiều một chút.” Vân Thù nhìn Liễu Bác Ích từ từ nói.

Liễu Bác Ích bị lời nói này của Vân Thù làm cho hơi kinh hãi, lại liếc nhìn Vân Thù một cái, ánh mắt của nàng ngược lại rất lạnh nhạt, giống như chỉ thuận tụy đưa ra lời mời vì là quen biết cũ.

Liễu Bác Ích khựng lại một chút, vẫn gật đầu một cái, cái gật đầu này không biết là thuận theo đề nghị của Vân Thù hay thuận theo ý định trong lòng mình.

Chờ sau khi Liễu Bác Ích đi rồi, lúc này Vân Thù mới vào nhà, Vạn Thục Tuệ vẫn còn ngồi trong sảnh chính.

“Mẫu thân, Liễu bá bá này ngược lại là người có tâm.” Vân Thù cười nói.

Vạn Thục Tuệ cũng khẽ gật đầu, “Liễu bá bá con từ trước tới nay chính là đối đãi với người cực tốt.”

“Nghe nói sau khi phu nhân của Liễu bá bá đi cũng không tái giá, chỉ có một hài tử.” Vân Thù từ từ nói, “Cũng không biết trong tâm ý của Liễu bá bá đã đi theo phu nhân hay là có người khác.”

Vạn Thục Tuệ nhìn Vân Thù, bà không biết vì sao Vân Thù lại nhắc tới chuyện này vào lúc này, bà hơi hoang mang.

Vân Thù thấy mẫu thân còn chưa rõ ràng nàng định nói gì, cũng không nóng nảy không phá rách, Liễu Bác Ích có tình, nhưng tình này muốn vạch trần hay vẫn cất giấu như trước không phải là chuyện nàng có thể định đoạt, chỉ có điều từ quan sát của nàng đến xem, Vân Thù ngược lại cảm thấy nếu so ra Liễu Bác Ích tốt hơn Vân Hoàng rất nhiều, hơn nữa trong nhà cũng không có thiếp thất càng không có cao đường (phụ mẫu) ở đây, nhà chồng như vậy dường như mới thích hợp với tính tình nhu nhược của mẫu thân.

Nếu thờ cơ chín muồi, Vân Thù sẽ không để ý đẩy một phát, nàng cũng không để ý tới có một cha dượng, chỉ cần cha dượng này đủ đáng tin là được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đặt mua sản nghiệp

Editor: Puck - Diễn đàn

Bên trong Ung đô cũng còn nhiều người nhàn rỗi không có chuyện gì thích nói lung tung, cho nên sau khi chuyện tình Vân gia vừa ra, cả phố lớn hẻm nhỏ ở Ung đô đều đang thảo luận chuyện này, độ nóng chỉ sợ một hai tháng cũng tiêu không nổi. Tiệm trà quán cơm vẫn tùy ý có thể nghe thấy những âm thanh này, trong tiệm trà tiên sinh kể chuyện thậm chí còn biên soạn một chút tiết mục ngắn ngày ngày lại nói.

Vân Hoàng gần như bị tức chết, ở trên triều đình tuy rằng những đồng僚 không nói vài lời ở trước mặt ông, nhưng trên thực tế ở sau lưng đã truyền đi giống như cái gì, từng bước từng bước đều đang ở đó nhìn chuyện cười của ông. Vân Hoàng tức giận không thôi, nhưng lại không có biện pháp gì, trong ngày thường khi gặp mặt cũng chỉ có thể lá mặt lá trái với những đồng僚 kia, còn phải mang một khuôn mặt tươi cười ý bảo mình không sao cả.

Mà Chu Bích Cầm cũng hận đến lợi hại, nàng vốn đường đường là Hầu gia phu nhân, phải ngồi lên chỗ chính thể, kết quả ngay một bước vào cửa thế nhưng lại bị người từ đầu ra không khoan nhượng kéo xuống chỗ ngồi, từ phu nhân biến thành một di nương nhỏ náo loạn ra một chuyện cười to lớn như vậy. Chu Bích Cầm tự thấy không có thể diện ra cửa đi gặp người, nhưng thời gian ở Vân gia cũng không tốt như nàng nghĩ.

Vân Hoàng vốn có bốn di nương, còn có lão phu nhân Chu thị vẫn tính là khỏe mạnh như cũ. Từ sau khi chuyện Vạn Thục Tuệ vỡ lở ra, Chu thị cũng tức giận quá mức, vốn còn tưởng rằng đứa tôn nữ kia chỉ có tính tình quật cường một chút mà thôi, làm thế nào cũng không nghĩ tới con bé lại làm ra chuyện kiện cáo kinh hãi thế tục này. Chu thị bị một trận tức, chừng mấy ngày đều không xuống giường được. Tuy rằng bà thương yêu Vân Thù, đó cũng bởi vì Vân Thù là dòng chính nữ của Vân gia, thân phận và địa vị này đương nhiên khác với những hài tử do thiếp thất sinh ra, và lại cho dù Vân gia sa sút, nhưng cũng vẫn gia đình thanh bạch.

Nếu Chu Bích Cầm từ cửa chính vào, theo địa vị của Chu gia hiện nay và một người tỷ tỷ đã thành phi tử giúp đỡ, cho dù Chu thị không thích Chu Bích Cầm thì trên mặt cũng phải làm vài phần mặt mũi, về phần cục thịt trong bụng Chu Bích Cầm, Chu thị cũng chính là cảm thấy mắt nhắm mắt mở đã cho qua, nhưng bây giờ Chu Bích Cầm từ cửa hông mà vào, hài tử nhà mình cũng thừa nhận nàng ta chẳng qua chỉ là một thiếp thất ở trước mặt mọi người, Chu thị vốn không thích Chu Bích Cầm, bây giờ càng thêm ngay cả mắt cũng không liếc nàng ta rồi. dieendaanleequydown

Chu Bích Cầm cũng không có cách nào, bây giờ nàng đã không thể về trong phủ của mình, cũng đã ủy thân cho Vân Hoàng, bây giờ cũng chỉ có thể đi theo ông ta rồi, nghĩ tới mình có thể có biện pháp gì từ thân phận di nương nâng lên thân phận thể tử. Nàng cũng hiểu được Chu thị không thích mình, ngày ngày sáng chiều phụng dưỡng cũng không dám bỏ sót, thời gian còn lại cũng ngày ngốc ở trong phòng mình, làm dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, Vân Hoàng thấy vậy chính là càng thêm thương tiếc, khiến cho bốn vị di nương trong phủ càng thêm oán hận Chu Bích Cầm, không bà thì nắm tìm chút vụn vặt.

Vân Thù không thèm để ý đến chuyện của Vân gia, ngược lại quản sự Hào Khách lại làm việc hết sức nghiêm túc, không tới mấy ngày đã làm được hơn phân nửa chuyện nàng yêu cầu, còn đặc biệt cho người đi qua báo.

Sau khi Vân Thù nhận được tin liền đổi một thân trang phục nam tử đi ra ngoài, Vạn Thục Tuệ tất nhiên không hề trối buộc Vân Thù, sau khi trải qua những chuyện này, Vạn Thục Tuệ sao còn không nhìn ra nữ nhi của bà còn giống như một đại nhân hơn bà, nàng muốn làm gì còn rõ ràng hơn bà nhiều.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Tuy Ung đô cũng là quốc đô, nhưng bây giờ Đại Khánh trăm việc đợi làm, trong thành có rất nhiều cửa tiệm buôn bán chông chéo, ví dụ như tiệm rượu, khách điếm, tiệm lương thực v.v..., cũng không thiếu cửa tiệm bỏ trống, tiệm rượu làm ăn rất tốt vô cùng nổi danh cũng chỉ có một hai nhà mà thôi, nghe nói đầu bếp còn là đồ đệ của ngự trù trong cung, tất nhiên khách khứa kín ghê.

Quản sự dẫn Vân Thù xem hơn ba mươi cửa tiệm cùng hai gian tiệm rượu ba tầng một gian tiệm rượu nhỏ hai tầng, tiệm rượu ở chỗ yên tĩnh, hơn nữa tài nấu nướng của đầu bếp ba gian cửa tiệm này tương tự nhau, tự nhiên chông không được những nơi vang danh, cho nên tiệm rượu này đôi chủ cũng không ra giá trên trời. Mà quản sự thu ngân lượng của Vân Thù, xử lý việc này cũng có lòng, còn giúp đỡ chèn ép giá tiền, cửa hàng theo khu vực, phân hoa một chút hơi đất còn vắng vẻ một chút chính là hơi rẻ, dứt khoát cửa tiệm đều ở trên cùng một con phố, Vân Thù sau nhìn nhìn một vòng cũng cảm thấy coi như vừa lòng, bây giờ cả Đại Khánh trăm việc đợi làm, cho dù cửa tiệm trong quốc đô Ung đô cũng không coi là quá đắt, nàng chấp được hồ sơ, thỏa thuận thời gian đi nha môn sang tên khế ước mua bán nhà. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Tính toán sơ sơ, ba mươi tám cửa tiệm và ba gian tiệm rượu này lập tức bay đi bảy ngàn lượng bạc.

Vân Thù cảm thấy cực kỳ có lợi, dù sao đến lúc đó cửa tiệm viết tên mình, đó chính là sản nghiệp của nàng, cửa tiệm của mình không mò được, đến lúc đó vẫn có thể cho ngoài mượn, không sợ hụt vốn.

Quản sự mang theo Vân Thù xem xong tiệm rượu cửa tiệm, lại dẫn Vân Thù đi xem mấy gian tòa nhà đợi bán, Vân Thù nhìn trúng một tòa nhà lớn tam tiến tam xuất * trong đó, bởi vì chủ nhân tòa nhà muốn rời Ung đô về quê, cho nên vội vàng muốn rời tay đồ đạc đồi bạc, giá tiền này thấp hơn bình thường một thành.

(*) Tam tiến tam xuất: là một kiểu nhà tứ hợp viện kiểu lớn, mang đậm phong cách thổ hào (những gia đình giàu có và quyền lực ở địa phương hay nhà giàu mới nổi), ba cổng vào ba cổng ra.

Trong mấy ngày liên tiếp ngày nào Vân Thù cũng đi ra ngoài, mua tòa nhà cửa tiệm, tiếp theo đi theo quản sự ra cửa ra ngoài thành xem đất đai, trừ mua ngàn mẫu ruộng tốt và năm trăm mẫu ngoài thành, lại mua một lò nung lớn còn để thợ thủ công xây một lò rèn ở bên cạnh lò nung, lại mời thợ thủ công tới cửa tiệm và tiệm rượu của nàng trang trí lại theo ý của nàng, lại mua dụng cụ trong nhà và đệm chăn mới từ trong tiệm sắp xếp vào trong nhà mới, bảy tám tám tính toán, vốn có bốn vạn lượng trên tay cũng chỉ còn lại hơn vạn lượng.

Vân Thù vẫn như trước chỉ lấy ra hai ba trăm lượng dùng cho chi tiêu, sau khi quản sự xin chỉ thị của Tạ Hoài Ân cũng không phản đối, sau đó viết mẫu giấy mới cho Vân Thù, để cho nàng có cần thì cầm mẫu giấy tới lấy.

Nhìn khế ước nhà và khế ước đất trên tay mình, Vân Thù chính là cảm giác thấy mình cũng xem như một người có vốn liếng.

Khi về nhà Vân Thù đi qua một vài cửa tiệm đồ chỉ dành cho phủ nội vụ, mấy ngày nay ở trong Ung đô, trừ chuyện Vân gia ồn ào ra, còn có một việc

khiến những người kia khua môi múa mép gay gắt chính là Tần Vương mở cửa tiệm đồ chỉ dành cho phủ nội vụ.

Ở trong Ung đô cho dù là ở Đại Khánh cũng chỉ là chuyện trong một buổi sáng, trong lúc này tất cả đồ chỉ dành cho phủ nội vụ đều chỉ cung cấp cho Hoàng cung Hoàng tộc, dân chúng làm sao có thể nghĩ, tự nhiên đó chính là chỗ bị bàn luận. Nhưng không thể không nói sau khi cửa tiệm này mở, người có chút tiền trong thành đều mong chờ nhìn vào bên trong, đồ bán được cũng không tính là quá đắt, chỉ đắt hơn vật tầm thường chừng ba phần, trong khoảng thời gian ngắn người có chút tiền dư đều chính là rồi rít chọn mua, buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Trong phòng nhỏ trên lầu hai của cửa tiệm, có hai người đang ngồi đó thưởng trà.

“Mấy ngày nay tâm tình của ngươi không tệ, xem ra lợi nhuận của cửa tiệm tốt lắm.” Lý Đan Việt nhìn bằng hữu tốt ngay cả khoe mắt đuôi mày cũng mang theo ý cười, hai ngày nay hắn đi bộ cũng mang gió, tâm tình vô cùng không tệ.

“Đâu có đâu có, buôn bán nhỏ buôn bán nhỏ thôi!” Tạ Hoài Ân mang theo cười, hết sức khiêm tốn nói.

Lý Đan Việt nhìn miệng Tạ Hoài Ân sắp toét tới tận mang tai, hắn thầm nói trong lòng, nào phải buôn bán nhỏ chứ, bán đồ đều là cống phẩm, đây vốn là kinh doanh không vốn có được không!

Hắn ngẫm lại nghĩ: “Biện pháp này do ai nghĩ cho ngươi?” Hắn nghĩ tới hai ngày trước người này còn khẩu chiến với các thần tử vô cùng cổ hủ ở trên triều đình, một phen luận bàn nói tới các cự thần á khẩu vô cùng không trả lời được, lập tức không tiếp tục ngăn cản cửa tiệm này mở cửa.

Nụ cười trên mặt Tạ Hoài Ân càng thêm rực rỡ, chiếc quạt trên tay hắn mở ra, nói: “Một điệu nhân hết sức thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sóng gió lại lên

Editor: Puck - Diễn đàn

Lý Đan Việt biết chủ ý đồ chuyên dùng cho phủ nội vụ dĩ nhiên không phải do Tạ Hoài Ân nghĩ ra, ngồi này nếu biết đánh chủ ý lên phủ nội vụ đã sớm làm chuyện này rồi, nào có chuyện ngày ngày bày ra khuôn mặt khô sở áp bức như vậy. Mấy lão già cổ hủ trên triều lấy Thái phó cầm đầu, ban đầu sau khi chuyện như vậy được nhắc tới lập tức bị bọn họ bác bỏ hoàn toàn, vốn Lý Đan Việt còn cho rằng như vậy Tạ Hoài Ân nhất định không có cách, nhưng không nghĩ đến một phen giải thích nói năng hùng hồn còn hết sức hợp tình hợp lý của Tạ Hoài Ân cải đến những lão già cổ hủ này nửa câu cũng không nói được, thậm chí hơn phân nửa người trong triều đều đồng ý với Tạ Hoài Ân.

Lý Đan Việt cũng có thể coi như chơi từ nhỏ đến lớn với Tạ Hoài Ân, những lời nói tâm tư như vậy tuyệt đối không phải do Tạ Hoài Ân người này có thể nghĩ ra, người cho tới bây giờ chưa từng đánh chủ ý lên phủ nội vụ lúc này tự nhiên đánh ra chủ ý này, hơn nữa lời nói kia gọi là một giọt nước cũng không lọt, nghĩ đến cũng chính là sau lưng có vị cao nhân chỉ điểm một phen. Cho nên Lý Đan Việt hết sức tò mò rốt cuộc là vị cao nhân nào ra chủ ý, nhưng nhìn dáng vẻ Tạ Hoài Ân như vậy hình như có ý tứ không định nói ra.

Lý Đan Việt thường thức một tách trà, nhìn vẻ mặt hứng thú dồi dào của Tạ Hoài Ân, hắn ngẫm lại nghĩ, trong Ung đô hắn không dám nói ai cũng biết, nhưng người có thể khiến Tạ Hoài Ân gọi là điệu nhân cũng không nhiều, hắn ngẫm lại nghĩ: “Là tiểu nha đầu kia?”

Tạ Hoài Ân cười không nói, nhưng cũng không phản bác lời hắn nói.

Lý Đan Việt thấy Tạ Hoài Ân cam chịu, trong lòng cũng cảm thấy hơi ngoài ý muốn, ở trong ấn tượng của hắn tuổi tiểu nha đầu kia cũng không lớn, nghe nói chẳng qua mới chỉ mười hai tuổi, trong nhà hắn cũng có tỷ muội có số tuổi không sai biệt lắm, nghe lời phụ mẫu không ra cổng trước không bước cổng sau một chút chuyện ra ngoài phủ cũng không dám làm, nhưng nữ tử mới mười hai tuổi này lại làm ra chuyện kinh thiên động địa, khi nghĩ đến điểm này, trong lòng Lý Đan Việt không khỏi có vài phần cảm khái, quả thật là một nữ tử không bình thường.

Tạ Hoài Ân cũng cảm thấy rất thú vị, nghe quân sự nói gần đây nha đầu kia ra bút lớn đặt mua tòa nhà cửa tiệm cũng mua ruộng tốt đất đai, thậm chí còn có ý tứ mua một lò nung, tuy rằng hắn không nhìn thấu nàng định làm cái gì, nhưng cũng có vài phần tâm tư muốn nhìn một chút xem nàng rốt cuộc có thể làm ra chuyện gì. die nda nle equ ydo nn

Có lẽ, còn có thứ có thể khiến cho hắn cảm thấy không ngờ không dứt chưa biết chừng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vân Thù đặt mua xong những thứ kia, tính toán tìm một ngày thật tốt mang mẫu thân mình và bọn hạ nhân đi nhà mới, ban đầu khi Vạn Thục Tuệ từ Vạn gia đi ra chính là chỉ mang theo đồ nữ trang, những tài sản thô to đều không mang đi ra. Cho nên khi dọn đi cũng sẽ không quá vất vả.

Thầy phong thủy nói thời điểm tốt để dọn sang nhà mới là vào nửa tháng sau, cho nên Vân Thù cũng tạm thời dè chuyện này xuống, kết hợp với vài ngày đi sớm về trễ, hai chuyện bàn bạc với gia đình nông dân ở thôn trang ngoài thành trồng trọt ngàn mẫu ruộng tốt và năm trăm mẫu đất của nàng, còn tìm

thợ thủ công am hiểu trồng hoa trồng cỏ đi trồng hoa cũng đủ để cho nàng chơi đùa rồi, còn phải bàn định tiền tiêu vật hàng tháng. Khi rảnh rồi còn phải đi bên chỗ cửa tiệm coi thợ thủ công làm được đến mức nào, sau khi tất cả mọi chuyện thông suốt bố trí xong, đợi đến khi Vân Thù có thể thở một cái đã là chuyện của bảy tám ngày sau rồi.

Vạn Thục Tuệ thấy Vân Thù cả ngày mặc nam trang đi ra ngoài, bà cũng từng nói tới, chỉ cảm thấy nữ tử cả ngày như vậy cũng thật sự không phải chuyện tốt, nếu bị người nhận ra được, trái phải gì vẫn bị người ta chỉ trích. Mà khi Vân Thù nghe được câu này chỉ liếc mắt nhìn Vạn Thục Tuệ rồi nói một câu “Con mặc đồ nữ ra cửa chỉ sợ bị người chỉ trích nhiều hơn”, từ đó về sau Vạn Thục Tuệ không có lý do gì để từ chối cách làm của Vân Thù.

Tuy cuối tháng hai còn hơi lạnh, nhưng cũng không phải lạnh như băng thấu xương như lúc trước, đợi đến đầu mùa xuân tháng ba thì tiết trời càng lúc càng ấm rồi.

Năm trăm mẫu ruộng tốt đều đã bắt đầu lật xong, mà Vân Thù cũng đã nói xong với hoa phường trong Ung đô đợi sau tiết xuân sẽ đưa hoa non các loại qua, những thợ trồng hoa này nghe Vân Thù tính toán trồng hoa tưởng vì hoa hồng hoa lải hoa son chỉ trên năm trăm mẫu này cũng dễ tính, nhưng mà trong này còn trồng lô hội bạc hà húng quế thậm chí còn trồng hồng hoa * chuyên dùng để làm phấn son thì phần lớn mọi người đều cảm thấy Vân Thù điên rồi, lại dùng mấy trăm mẫu đất đi trồng thứ này. Vân Thù không để ý tới những người kia khiếp sợ, hoàn toàn theo từng bước đi của mình một chút cũng không nghe người nói trái nói phải.

(*) Hồng hoa: Hồng hoa hay rum là loài thực vật thuộc họ Cúc. Cây cao từ 30 cm đến 150 cm, cụm hoa đầu hình cầu bao gồm các hoa màu vàng tươi hay màu da cam hoặc đỏ. Trên thực tế, tại Việt Nam và Trung Quốc thường gặp loại hoa màu đỏ nên mới có tên là hồng hoa.

Sáng sớm Vân Thù ra cửa chính là đi xem lò nung đã mua dưới đó và lò rèn đang xây, những thợ thủ công này quả thật vô cùng khéo tay, mình cũng chỉ nói ra ý tứ với bọn họ, bọn họ chính là theo ý của mình làm ra, cũng xem như một phần không kém. d1en d4nl 3q21y d0n

Vân Thù nhìn cảm thấy rất hài lòng, những thợ cả bên trong lò nung, khi nàng mua lò nung đã bàn luận xong với những thợ cả này về tiền công, ký kết khế ước. Những thợ cả lò nung chế gốm sứ này cũng vô cùng vui mừng, bởi vì tiền công Vân Thù cho còn cao hơn một chút so với trước kia, tuy nói rằng những điều khoản trên khế ước này có vài phần hà khắc, nhưng cũng không phải khiến cho người ta không thể tiếp nhận, cho nên sau một phen cân nhắc đều cùng ký kết khế ước mới với Vân Thù thành thợ cả ở lò nung, chờ Vân Thù giao việc.

Vân Thù bận việc từ ngoài thành chạy về trong thành cũng đã là cuối buổi trưa rồi, một thân một mồi, khi nàng vào đến cửa chính là nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân mình.

Mấy ngày nay tâm tình của Vạn Thục Tuệ đã sớm bình ổn rất nhiều, hơn nữa trong thời gian này, chỉ cần Liễu Bác Ích có thời gian rảnh rỗi, không ba thì năm sẽ đến ngồi một lát nói chuyện với bà, Vân Thù nhìn ra ý đồ của Liễu Bác Ích coi như ngày sau càng rõ ràng hơn ngày trước, mà thỉnh thoảng Liễu Bác Ích nhìn thấy nàng cũng không che giấu tâm ý như lúc ban đầu, chỉ có Vạn Thục Tuệ vẫn còn tưởng rằng ông hoài niệm tình bạn cũ, một chút cũng không rõ.

Bây giờ tất cả có thể coi như vô cùng thuận rồi, sao bây giờ bà lại khóc nữa?

Bước chân Vân Thù vốn định trở về phòng mình lại khựng lại, rẽ về phía sảnh chính, chân còn chưa bước vào sảnh chính đã nghe được tiếng ghen ngào của Vạn Thục Tuệ, bi thương buồn rầu nói: “Tẩu tử Dương gia, chuyện này chính là không thể làm như vậy, Thù nhi từ nhỏ đã được đính ước cho Minh ca nhi, vốn đã nói rõ ràng chờ sau khi Thù nhi cập kê sẽ gả qua, tẩu tử Dương gia đã hứa hẹn với ta sau khi gả Thù nhi qua sẽ đối xử như nữ nhi ruột thịt, sao ngươi, sao ngươi có thể lui hôn vào lúc này! Nếu lui hôn như vậy, về sau Thù nhi sống làm sao? Khuê danh của con bé...”

“Thục Tuệ muội tử nói lời này không đúng rồi, lúc này không phải là lúc trước rồi.” Giọng nói bén nhọn cắt đứt lời Vạn Thục Tuệ nói, thậm chí còn bật cười nói, “Bây giờ cả Ung đô không ai không biết tiếng xấu của nữ nhi nhà ngươi, ác nữ nói danh như vậy nào còn có khuê danh gì có thể nói, tiểu môn hộ Dương gia ta thật sự không xứng! Bây giờ như thế nào cũng muốn lui hôn đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Từ hôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Vân Thù vốn định bước chân vào sảnh chính khê dừng lại, rụt trở về. Lập tức cũng mất luôn ý tứ định vào cửa, chỉ đứng ngoài cửa nghe.

Trong giọng nói bén nhọn của nữ nhân kia mang theo vài phần ý tứ không cho phân bác, giờ vừa dứt lời, lại nói tiếp: “Không phải là ta không hợp tình người, Thục Tuệ muội tử ngươi cũng hiểu được tình huống lúc này của ngươi và nữ nhi của ngươi là như thế nào, Dương gia chúng ta cũng chỉ có một gốc rễ là Minh ca nhi, chỉ mong chờ hắn được thưởng thức ánh sáng môn đình thành cử nhân thành quan tốt. Thù nhi là một cô nương tốt, nhưng hiện giờ thanh danh của con bé đã thối, mà lại còn thối đến không thể thối hơn. Nếu như để cho người ta biết được Minh ca nhi có hôn ước với nữ tử như vậy, tiền đồ của Minh ca nhi làm như thế nào, tiền đồ của Dương gia chúng ta làm như thế nào, ta và lão gia tuổi đã cao có thể ăn không tiêu biến cố như vậy. Từ hôn này, cũng là chúng ta hơi bất đắc dĩ, Thục Tuệ muội tử không nên làm khó chúng ta mới phải!”

Vạn Thục Tuệ nghe lời người này nói, bà càng khó chịu, nước mắt nói: “Các người, các người đây là bỏ đá xuống giếng, qua nhiều năm như vậy, ta cũng giúp đỡ bỏ ra không ít khí lực, tiền thúc tu * còn tiền lên học đường của Minh ca nhi đều do ta...”

(*) thúc tu: cách gọi học phí thời xưa.

“Thục Tuệ muội tử, người còn nói chuyện trước kia làm chi!” Hình như bởi vì Vạn Thục Tuệ nói ra chuyện trước kia nên nữ nhân kia có vẻ hết sức không vui mừng, giọng nói bỗng cất cao lên rất nhiều, “Ta hiểu được, lúc trước quả thật làm phiền Thục Tuệ muội tử người thương tiếc, người cũng vô cùng săn sóc trên dưới Dương gia chúng ta, thế nhưng đó cũng bởi vì người có tâm địa tốt không thể nhìn thấy chúng ta chịu khổ mới ra tay tương trợ kia mà, chẳng lẽ bây giờ người còn định dùng ân tình trước kia đến ép buộc ta? Nếu là như vậy, Thục Tuệ muội tử, đây cũng khiến ta làm tẩu tử nhìn làm người rồi.” Dieễn dần lee quý đôn

Miệng lưỡi của người này hết sức lợi hại, mấy hất một khi mở ra sau đó hoàn toàn nhanh chóng giống như rang đậu, “Ta biết rõ Thục Tuệ muội tử dĩ nhiên không phải người có lòng hỗ trợ mong báo đáp, cho nên sự tình đã qua rồi cũng không nên nhắc tới nữa.”

Vân Thủ ở bên ngoài nghe được không ngừng lắc đầu, vốn cho rằng cậu mợ của mình đã người hết sức vô sỉ rồi, nhưng không nghĩ đến đầu năm này đúng là vô sỉ thành đôi, hoa tuyệt thế không chỉ có một đoá.

Giống như người này, rõ ràng trước kia nhận ân huệ của người lại không cho người ta nói, nói ra chính là có lòng hỗ trợ mong báo đáp, mẫu thân mình nào phải là đối thủ của người vô sỉ như vậy.

“Thư từ hôn này do Minh ca nhi tự tay viết, hẳn cũng tự nhận không xứng với Thủ nhi, hy vọng sau khi lui hôn sự này về sau không cần nhắc lại nữa.” Phụ nhân kia lại nói một câu, “Thục Tuệ muội tử người cũng đừng làm ra dáng vẻ Dương gia ta ép bức người, người cũng hiểu được, ban đầu trên hôn thư này cũng viết rõ ràng, đính hôn với Minh ca nhi là dòng chính nữ của Vân gia, đây là do Vân lão Hầu gia đã qua đời hứa hẹn, bây giờ Thủ nha đầu đã đoạn tuyệt quan hệ với Vân gia đương nhiên cũng không phải là dòng chính nữ của Vân gia rồi, hôn sự này cũng không còn giá trị nữa. Bây giờ thư từ hôn và tín vật đính ước năm đó đều đặt ở đây, người đừng tới tìm chúng ta, từ nay về sau hai bên không liên quan đến nhau đi!”

Nói xong liền có tiếng vang người đứng lên từ chỗ ngồi, tiếp theo chính là có một phụ nhân mặc áo tơ dày màu đỏ sậm đi ra, Vân Thủ ẩn trong vị trí yên tĩnh, mà người này cũng vội vã đi về phía trước, không nhìn thấy Vân Thủ ẩn trong bóng tối.

Vân Thủ liếc mắt nhìn phụ nhân kia, phụ nhân kia có dung nhan xinh đẹp, chính là gương mặt hơi gầy nhỏ đó liếc mắt một cái có thể nhìn thấy cái cằm gầy nhọn đến có thể làm cái dùi, vẻ mặt bốn lạng thịt này cũng khó trách tính tình khó có thể ở chung như vậy.

Vân Thủ hừ một tiếng rồi mới từ chỗ bí ẩn đi ra, Vạn Thục Tuệ đang ở trong phòng khách âm thầm roi lệ, nghe được âm thanh lúc này mới ngẩng đầu lên liếc nhìn, khi thấy là Vân Thủ, Vạn Thục Tuệ vội vàng lau nước mắt trên mặt, đồng thời nhét thư từ hôn trên bàn uống trà nhỏ vào trong tay áo mình.

“Mẫu thân, con đều đã nghe được.” Vân Thủ dùng hai ngón tay dí lên thư từ hôn trên bàn trà nhỏ không để cho Vạn Thục Tuệ lấy đi, nàng cúi đầu nhìn sơ qua, ba chữ “Thư từ hôn” bên ngoài phong thư ngược lại viết hết sức lưu loát sinh động. Dieễn dần lee quý đôn

Khi Vạn Thục Tuệ nghe được Vân Thủ nói như vậy, trên sắc mặt lại là vẻ u sầu, giống như định bật khóc lên, giọng của bà vô cùng khàn khàn lại vô cùng không biết làm sao bây giờ, “Thủ nhi, đều do nương hại con, hôn sự này lui, về sau sao con có thể tốt được!”

Mấy ngày nay mặc dù Vạn Thục Tuệ đã từ trong bóng ma bị Vân Hoàng hù đi ra, đó là bởi vì Vạn Thục Tuệ thấy rõ cách làm người của Vân Hoàng, biết ông ta không hề có nhân tính, lúc này mới không nghĩ nhiều nữa, nhưng cổ đại vẫn vô cùng đề ý tới khuê danh của nữ tử, nếu truyền ra ngoài khuê danh tốt thì thôi đi, nếu kém một chút thì vô cùng dễ dàng khiến người khinh thường, chuyện từ hôn này cũng hết sức làm tổn hao khuê danh của nữ tử, một khi bị người từ hôn, đối tượng nghị thân sẽ không thể còn tốt như vậy, Vạn Thục Tuệ cũng nghe được không ít nữ nhân bị từ hôn, sau đó bàn lại hôn sự không phải làm phiền phòng chính là làm thiệp cho người, nếu không phải có mưu đồ khác, Vạn Thục Tuệ cũng hiểu được đồ cưới của mình hoàn toàn không quan trọng, nếu đồ cưới của nữ tử không phong phú, chỉ sợ đến lúc gả đi sẽ phải chịu khổ, ban đầu khi bà ở Vân gia chính là đã như thế.

“Sợ cái gì chứ, đồ khốn kiếp kia lại cho rằng con có thể đề ý tới hấn sao!” Vân Thủ hừ lạnh một tiếng nói, trong giọng nói vô cùng khinh thường, “Cái nhà rách nát này không phải muốn bỏ đá xuống giếng * sao, đã lui hôn sự sao không trả căn nhà nhỏ kia lại. Muốn lui hôn con còn muốn chiếm tiện nghi của hai mẫu nữ chúng ta, Dương gia này cũng không tránh khỏi khinh người quá đáng rồi!”

(*) Bỏ đá xuống giếng: nguyên gốc 落井下石, thấy người khác rơi xuống giếng, không ra tay cứu giúp lại còn ném đá xuống giếng. So sánh với giặc đồ bìm leo tăng thêm đá kích hãm hại.

Vạn Thục Tuệ nghe Vân Thủ nói như vậy, cũng chính là biết trong lòng Vân Thủ căm hận lợi hại, bà cũng mới bị vài lời nói của Cao thị mẫu thân của Minh nhi làm quên mất chuyện này, nhưng nhìn sắc mặt kia của Vân Thủ, trong lòng bà hơi bất an nói: “Thủ nhi con đừng quá...”

Vân Thủ khoát tay chặn lại lời Vạn Thục Tuệ định nói, trong ánh mắt của nàng vô cùng không màng danh lợi, nhưng đáng vẻ lại không thể được xưng là không màng danh lợi, nàng nắm thư từ hôn trong tay nói: “Chuyện bản thủ như vậy mẫu thân cũng không cần tham gia vào, người cứ chăm sóc tốt cho bản thân là được, chờ sau khi con giải quyết xong chuyện này còn có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Vạn Thục Tuệ nghe Vân Thủ nói như vậy, cũng hiểu bây giờ cho dù mình nói gì để không thể thay đổi chủ ý của Vân Thủ, nói cũng vô ích. Nhưng Vạn Thục Tuệ vẫn nhỏ giọng nói một câu, “Đây tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nữ nhi gia vẫn nên lưu lại khuê danh thì tốt hơn.”

Khuê danh?

Bây giờ nàng còn có thứ đồ chơi này?!

Vân Thù cười nhạt nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì quá mức quá quắt, sẽ không đánh gãy chân chó của những người không biết điều này, cũng sẽ không rút ra một đồng lời nói dối trá trên đầu lưỡi người ta. Nữ nhi chính là muốn bọn họ rõ ràng, cho dù muốn từ hôn, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy!”

Vốn nàng còn nghĩ nếu nàng chứng mất Minh ca nhi Dương gia kia, lui về sau hôn sự này cũng có thể dễ dàng giải quyết, đến lúc đó nàng cho Dương gia một khoản bồi thường là được, nhưng không nghĩ đến người Dương gia lại khinh người quá đáng như vậy, cho mặt mũi mà lên mặt, vậy cũng đừng trách nàng làm quá mức. Muốn lui hôn sự của Vân Thù nàng, cũng không cần nhắc xem bản thân mình có năng lực gì!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.